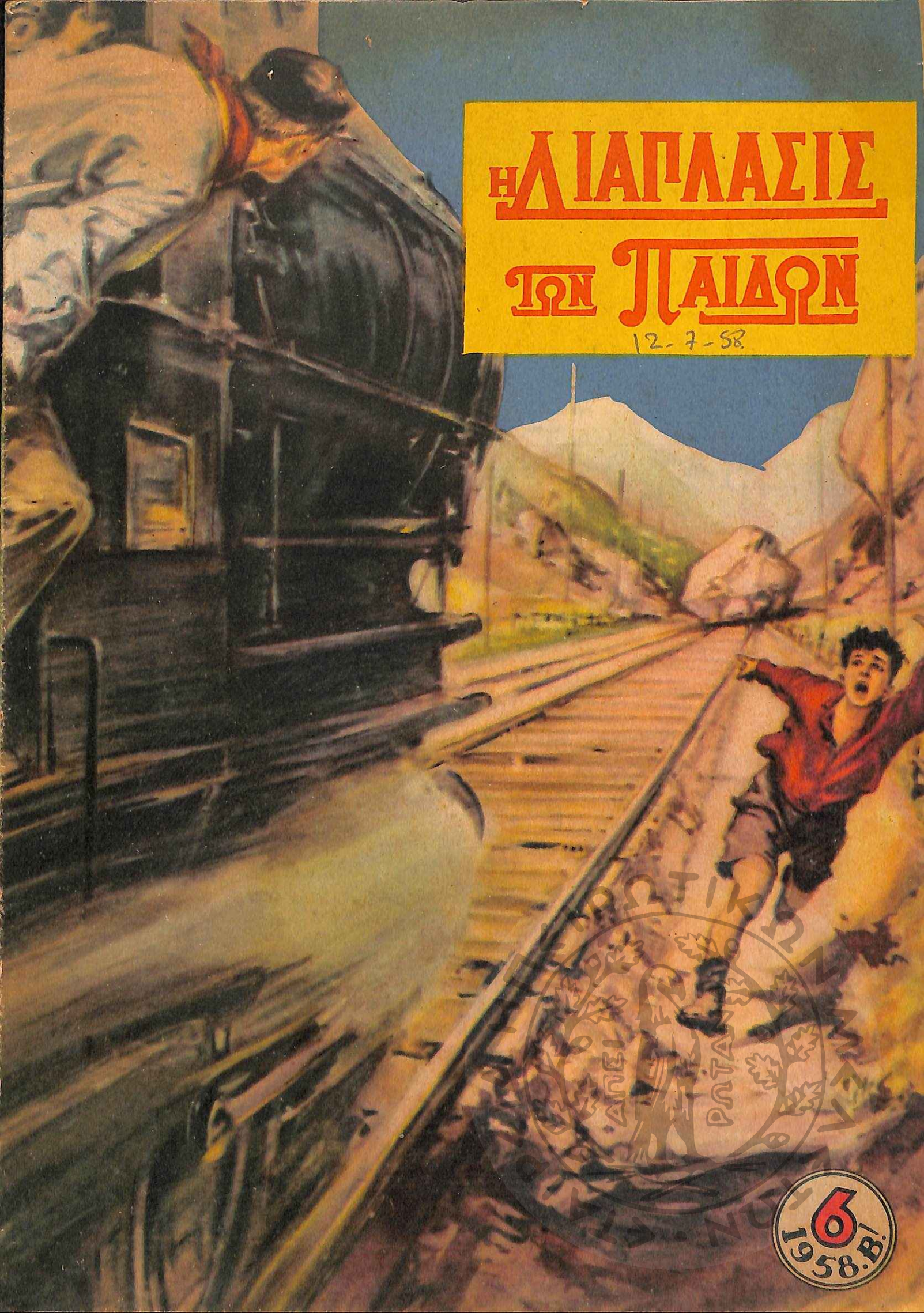

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

12-7-58

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ ΘΕΛΕΙ ΑΗΔΟΝΙ

Πέρασαν καιροί και χρόνια από τότε που ζούσε ο Λή, ο αυτοκράτορας της Κίνας. Μ' όλο που η εποχή του ήτανε τόσο παλαιή οι παποδοές κι' οι προκαποδοές του ξεπερνούσανε τους χίλιους. Έτσι ο αυτοκράτορας Λή ήταν ο στερνός απόγονος από κελνή την παλιά δυναστεία και για τούτο καμάρωνε, καμάρωνε πολύ κι' αποφάσιζε να μείνει ο στερνός. Αποφάσιζε ακόμα να μην πάρη γυναίκα, να μην αφήση παιδιά, μήτε διδάχο στο φημισμένο αυτοκρατορικό του θρόνο.

Ζούσε μέσα σε παλάτι από ΐαση, μαρμαρο κι' από ελεφαντοκόκαλο, τριγυρισμένο με τό πιδ μυθικό περιβόλι του κόσμου. Στίς απέραντες κουζίνες του, δουλεύανε, στρατός δακκερος, μάγειροι και μαγέρισσες, γέροι και γριές, άντρες και γυναίκες και πάρα πολλά παιδιά. Αυτά κουβαλούσανε τ' άδεια πιάτα από την τραπεζαρία. Γιατί, ο αυτοκράτορας κι' οι μανταρινόι τρώγαν αλογάριαστα, μα πιδ πολύ απ' όλη την αυτοκρατορία, έτρωγε ο αυτοκράτορας Λή. Μασουλούσε άδιδάκοπα, σάμπως να ήτανε μονάχα λαρόγγι και κοιλιό. Γι' αυτά τ' άδ και για τίποτε άλλο δοδνευε τό μυαλό του άρχιμάγερ, του παραμάγερ και ' άλλων των βοηθών, που δουλεύανε στην κουζίνα.

Κι' άς μή νομίση κανείς, πως ήταν εύκολο να βρεθί φαί και γλυκίσμα για τόν αυτοκράτορα Λή. Όχι. Κάθε φορά, που του στρώνανε τό τραπέζι, έπρεπε να του σερβίρουνε και διαφορετικό φαί, διαφορετικό γλυκό. Όλου του, κόσμου τ' άφαι και του πουλιού τό γάλα. Τό κάθε τί τό μαγειρεύανε με χίλιους τρόπους, με χίλια όδο μυριστικά και σάλτσες, άσπρες κίτρινες κόκκινες, πράσινες, με γάλα ή με κρασί με πιπέρι ή με κανέλα, με μπαχάρι ή μοςχοκάρυδο. Τ' ά σερβίτσια τ' άλλαζανε τό ίδιο. Ο αυτοκράτορας άδειαζε τά πιάτα του, χαιδνευε χορτασμένος τό στομάχι του, άσπου άποκοιμιότανε στη σκαλιστή του πολυθρόνα.

(Η συνέχεια στην προτελευταία σελίδα)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκεινται υπό του Υπουργείου Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα σχολεία (1932).
Τιμηθέν διά του άργυρού μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' όροφος) — ΑΘΗΝΑΙ
Τό φύλλον άρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ίδρυτής—Διευθυντής (1879—1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής (1895—1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1958

ΤΟΜΟΣ 1958 Β' ΑΡΙΘ. 6

ΑΥΤΗ τη φορά δέ θα σάς πώ τίποτα για τα έξωφύλλα μου. Λέτε αρκετά έσείς όπου σταθήτε και βρεθήτε, ώστε περιττεύουνε τα δικά μου λόγια. Τό περασμένο πώς σάς φάνηκε; Ήτανε καθαρά διαπλασιακό, γιατί τα παιδιά που φιγουράρουν είναι όλα Διαπλασά πουλα!

ΠΡΕΠΕΙ να ξέρετε όμως ότι κι' όλα τα ελληνικά και ξένα περιοδικά μεγάλης κυκλοφορίας, δημοσιεύουν

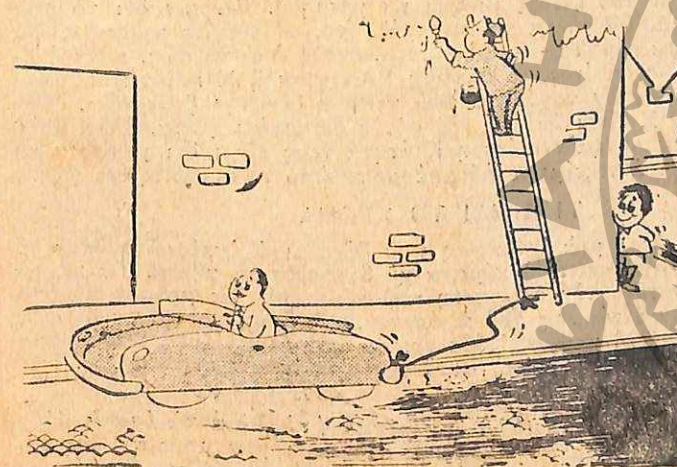
στοιχίζουν αρκετές χιλιάδες δραχμές για κάθε τεύχος, έκτύπωση, διδίοδεσία κλπ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τους φίλους μου των επαρχιών, που έδωσαν τα έντυπα που τους έστειλα. Τους εύχαριστώ, γιατί ήδη άρχισαν να αποδίδουν.

ΑΡΚΕΤΑ γράμματα έλαβα, που με ρωτούνε γιατί δημοσιεύω διαφημίσεις. Πρώτα-πρώτα, αυτό πρέπει να σάς ευχαριστήση. Γιατί τό περιοδικό σας έχει πιά τέτοια κίνηση και κυκλοφορία, που οι διαφημιζόμενοι αισθάνονται την ανάγκη να χρησιμοποιήσουν την κυκλοφορία μου και τους άναγνώστες μου. Δηλαδή, τό περιοδικό σας έχει πάρει πιά μιá σπουδαία θέση, άνάμεσα στ' άλλα περιοδικά, που κυκλοφορούν για μεγάλους.

διαφημίσεις, για να καλύψουν ένα μέρος από τα έξοδά τους. Μόνον οι ειδικοί, που βλέπουν τα τεύχη μου, καταλαβαίνουνε σε τί τεράστια έξοδα υποβάλλομαι για να έχω αυτή την εμφάνιση και τό περιεχόμενο. Πρέπει λοιπόν κι' εγώ ένα μέρος από τα έξοδα να τό αντιμετώπισω με τις διαφημίσεις. Γιατί, ή τιμή των 3 δραχμών είναι πολύ μικρή, άνάλογα με τις σελίδες και την εμφάνισή μου. Άρκει να σάς πώ ότι μόνο οι τέσσαρες σελίδες του έξωφύλλου μου,

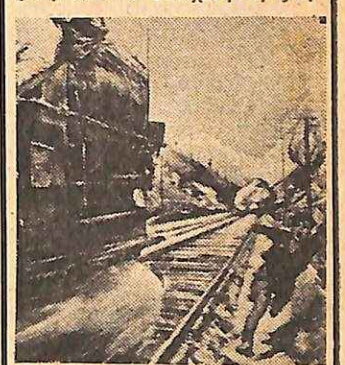
Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Τα τρομερά παιδιά!

Η εικόνα του έξωφύλλου μας

Ο γιός ενός Γιουγκοσλάβου φύλακα σιδηροδρόμων, πρόλαβε μια καταστροφή, που θα μπορούσε να στοιχίση τη ζωή

πολλών προσώπων. Λίγα λεπτά ήθελε ακόμα για να περάση ή ταχεία των Βαλκανίων από τό Κράκιεβο, καθώς έρχόταν από τη Σόφια, όταν μια πελώρια πέτρα κύλησε στις σιδηροδρομικές γραμμές.

Ο γιός του φύλακα άκούσε τό τραίνο που ζύγωνε, είδε και την πέτρα και κατάλαβε τόν κίνδυνο. Μαζεύοντας όλες τις δυνάμεις του, έκανε τά πόδια του πτερά κι' έτρεξε προς τη μεριά που έρχόταν ή άμαξοστοχία, που προχωρούσε με μεγάλη ταχύτητα. Για καλή τύχη, ο οδηγός πήρε είδηση τό παιδί και πρόλαβε να σταματήσει τό τραίνο, λίγα μέτρα πριν από τό μέρος όπου ήταν ή πέτρα. Η έκτροχίαση άποσοήθηκε. Οι επιβάτες και τό προσωπικό του τραίνου, χρωστούνε τη ζωή τους σ' αυτό τό ξέπνο και θαρραλέο παιδί, που ήφερε να κάνει τό σωστό, στην ώρα του κινδύνου.

ΕΛΠΙΖΩ στο άλλο τεύχος να άναγνώστες που δέξουνε τί είναι Κυριακή, θα δώσω οδηγίες μαζί με την προκήρυξη. Οι παλαιόι άναγνώστες μου όμως γνωρίζουνε πολύ καλά τί πανηγύρι γίνεται. Όσοσο, δυσκολεύθηκα να πείσω τόν Άνανία να προκηρύξη την Κυριακή του. Όλο μου έλεγε πως έχει πολλές άσχολίες και πως σκέπτεται. Τί σκέπτεται τώρα, τό βλέπετε και μόνοι σας, από τα γραφόμενά του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΦΑΡΟΙ ΚΑΙ

ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΕΣ

Για τους ναυτικούς, που ταξιδεύουν τις άναστρες νύχτες, στις φουρτούνισσες θάλασσες, οι φάροι είναι κάτι παραπάνω από χρήσιμοι: είναι το φως της ελπίδας, το φως της ζωής. Πριν από την ανικαλύπτ τους, σε κάθε κάδο, σε κάθε ύψαλο, σε κάθε σκόπελο, παραμόνευε ο άγριος κίνδυνος, να τους τσακίσει, να τους τραβήξει στον υγρό τάφο. Μά σήμερα, όσο πυκνή κι' αν είναι η όμιχλη, όσο κι' αν φουρτούνια μανιάζει, ο φάρος δείχνει το δρόμο στο άραξοβόλι ή στην ακίνδυνη ρότα.

Ο περιφημότερος φάρος μέσα στην ιστορία του κόσμου ήταν ο φάρος της Αλεξανδρείας στην Αίγυπτο, που κτίστηκε στον 3ο π.Χ. αιώνα. Είχε ύψος 400 πόδια και το φως του ήταν όρατο από 30 μίλια μακριά. Ο φάρος της Αλεξανδρείας ήταν ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου. Κτίστηκε πάνω σ' ένα νησάκι, που το λέγανε Φάρο και που ο Μέγας Αλέξανδρος το ένωσε με την ξηρά και το έκανε χερσόνησο. Ο φάρος της Αλεξανδρείας ήταν έργο του Σωστράτου του Κνίδιου και απ' αυτόν πήρανε το όνομά τους όλοι οι φάροι του κόσμου.

Ο συγχρονισμένος φάρος έχει βάση με κάθετες πλευρές και κωνικό πύργο. Το σχήμα αυτό προσφέρει την ελάχιστη αντίσταση στον άνεμο και στα κύματα, ενώ η βάση που καταβαίνει βαθειά μέσα στην άμμο ή στο βράχο, αντιστέκεται στη βαρεία δριζόντια ώθηση από τη θάλασσα. Ο πύργος πρέπει να υψώνεται αρκετά, για να μην τον κρύβει ο αέρος των κυμάτων.

Όταν υπάρχει δυνατότητα να ανεδαστούν ως τον πύργο καλώδια ή όταν υπάρχει αρκετός χώρος για να εγκατασταθούν γεννήτριες, τότε χρησιμοποιείται ο ηλεκτρισμός. Στις άλλες όμως περιπτώσεις, ο φωτισμός εξασφαλίζεται με λαμπτήρες.

Για να είναι το φως δυνατό, μεγεθύνεται περνώντας μέσα από μεγάλους μεγεθυντικούς φακούς, που ή κατασκευή και το σχέδιό τους είναι αρκετά πολύπλοκο. Οι λαμπτήρες, σε μερικούς από τους μεγαλύτερους φάρους έχουν πλάτος 16 πόδια (κάτι λιγότερο από 5 μέτρα). Ένας τέτοιος φάρος, με τους ισχυρότερους λαμπτήρες του κόσμου, βρίσκεται στην Έγγλεζυ Κώστ της Αγγλίας και το φως του έχει δύναμη τεσσάρων εκατομμυρίων κηρίων.

Μερικές φορές, όταν το ακρογιάλι είναι πολύ άμμουδερό και το έδαφος δεν έχει την στερεότητα που είναι απαραίτητη για να κτισθεί ένας φάρος, ή όταν υπάρχει έξω στ' ανοικτά κανείς κρυμμένος κίνδυνος, όπως είναι οι ύφαλοι, τότε το προστατευτικό φως το μεταδίδει ένα φάρόπλοιο. Υπάρχουν πολλών ειδών φάρόπλοια. Τα περισσότερα ωστόσο, έχουν χοντρή κυρτή πλώρη, που τα διευκολύνει να βρί-

δες θαμμένες κόκκινες ή μαύρες. Επίσης, κάθε φάρος και φάρόπλοιο έχει δικό του σήμα και δική του ξεχωριστή σειρά, την ώρα της όμιχλης. Ποτέ στην ίδια περιφέρεια δεν χρησιμοποιούνται τα ίδια σήματα από δυο φάρους ή φάρόπλοια.

Όσο για τους φαροφύλακες, αυτοί ζούνε σαν πραγματικοί έρημικες, απομονωμένοι σε νησάκια ή σε γκρεμούς ακρωτηρίων. Όταν η συγκοινωνία διακόπτεται τον βαρύ χειμώνα, παίρνουν τα εφόδια και τα τρόφιμά τους από τα αεροπλάνα. Ζούνε συντροφιασμένοι με τη θάλασσα, τον ουρανό και τα γλαροπούλια. Κι' όταν βρεθούν σε δύσκολη ώρα, τότε ένα μονάχα τους μένει, το μαύρο κουρέλι. Στην εποχή του ραντάρ, της ραδιοφωνίας, της τηλεπικοινωνίας, στην εποχή που οι αποστάσεις έχουν καταργηθεί, ο φαροφύλακας υψώνει την κραυγή της απελπισίας του, κρεμώντας συχνά στο μεγαλύτερο προβολέα του φάρου του, ένα μαύρο κουρέλι. Αυτό το τελευταίο γίνεται ακόμα και τώρα στη Γαλλία και σε πολλά έρημα ξερονήσια, όπου δεν υπάρχουν τεχνικές εγκαταστάσεις.

Αν.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

Οι φάροι στέλνουν φωτεινά σήματα. Τι είναι όμως το φως; Σύμφωνα με τις τελευταίες επιστημονικές θεωρίες, το φως είναι δέσμες από ενέργεια (φωτόνια), που ταξιδεύουν με τη μορφή κυμάτων, με ηλεκτρομαγνητικές δονήσεις. Όταν τα κύματα αυτά έχουν μήκος που βρίσκεται ανάμεσα στο 1)30.000 και 1)60.000 της ίντσας (περίπου), τότε επηρεάζουν το όπτικό νεύρο και ονομάζονται φωτεινά κύματα.

Σ' αντίθεση με τον ήχο, που χρειάζεται μιαν υλική ουσία για να ταξιδεύσει, το φως μας έρχεται από τον ήλιο, ταξιδεύοντας μέσα σε κενό διάστημα.

Η ταχύτητα του φωτός μπορεί να μετρηθεί. Βρήκαν ότι το φως ταξιδεύει με 186.000 μίλια το δευτερόλεπτο, σ' ευθείες γραμμές. Τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα — και τέτοια, εκτός από το φως, είναι επίσης οι υπεριώδεις ακτίνες, οι ακτίνες Ραϊνγκεν ή Χ και τα ραδιοκύματα — αναπτύσσονται ταχύτητα που τίποτα δεν την ξεπερνάει. Όσο, οι ακτίνες Χ είναι επίσης και αυτές φωτεινά κύματα, αλλά πολύ μικρότερα. Η χαρακτηριστικότερη ιδιότητά τους είναι ότι μπορούν να περνούν μέσα σε αντικείμενα αδιαπέραστα από το συνηθισμένο φως.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Το χρώμα είναι μια έντυπωση που δέχεται ο εγκέφαλος όταν το μάτι ερεθίζεται από φωτεινά κύματα με διαφορετικό μήκος. Τα μακριά κύματα δημιουργούν την έντυπωση του κόκκινου. Τα μεσαία κύματα δημιουργούν την έντυπωση του πράσινου. Τα βραχέα κύματα δίνουν το βιολετί, το μενεζελί χρώμα. Κάθε χρώμα που ξεχωρίζετε, προέρχεται από ένα μήκος κύματος ή από συνδυασμό φωτεινών κυμάτων με διαφορετικά μήκη.

Το άσπρο χαρτί αντανάκλα ένα μίγμα από όλα τα όρατα μήκη κύματος. Τα πράσινα φύλλα στέλνουν στο μάτι μας μεσαία μήκη κύματος και απορροφούν όλα τα άλλα. Θεωρητικά, οι μαύρες επιφάνειες απορροφούν όλα τα κύματα και δεν αντανάκλουν κανένα απ' αυτά στο μάτι.

Ο "Αέλ Μοντε, έγινε παγκόσμια γνωστός με το διελίο του «Το Χρονικό του Σάν Μικέλε». Σουηδός γιατρός, μεγάλος ανθρωπιστής και φίλος των ζώων, έζησε πολλά χρόνια της ζωής του στο Κάπρι, το νησάκι που βρίσκεται στον κόλπο της Νεαπόλεως. Εκεί ηλιό, έκτισε το Σάν Μικέλε, στη θέση όπου ήταν η βίλλα του αυτοκράτορα Τιβέριου. Ο Μοντε άρχισε σιγά-σιγά να χάνει το φως του και τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε μέσα σε μια ενάτηνση για μια καλύτερη διαβίωση. Το διήγημα που δημοσιεύουμε είναι ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα του Μοντε.

ΤΟΝ είχα αγαπάει με το χρόνο. Δύο φορές την εβδομάδα έρχοταν κι' εξαπλώνε όλο το ρεπερτόριό του και τελευταία, από συμπάθεια για μένα, έπαιζε το Μιζερέρε του «Τροβατόρε» που ήταν το ευνοούμενο κομμάτι του — και δυο φορές μάλιστα. Στεκόταν στη μέση του δρόμου, κοιτάζοντας επίμονα τα παράθυρά μου ενώ έπαιζε, κι' όταν τελείωνε, έδωζε το καπέλο του, μ' ένα «Λντίο, Σινιό!».

Είμαι γνωστό πως η λατέρνα, όπως το βιολί, βγάζει γλυκύτερο και πιο συμπληρωτικό τονό που πιά παλιά είναι. Ο γέρος άρτιστας είχε ένα εξαιρετικό όργανο, όχι του μοντέρνου θορυβώδους τύπου, που απομιμείται ολόκληρη ορχήστρα με φλάουτα και κρουστά και ταμπούρα, μα ένα μελαγχολικό, παλιού τύπου όργανο, που ήξερε πως να δίνει έναν όνειρικό, μυστηριακό τόνο στα πιο χαρούμενα αλεγκρέτα, ενώ στα υπερήφανα τέμπελο ντί μάρτσια αντηχούσε ένας αλάθευτος ύπνωσης ταπεινότητας.

Πραγματικά, το όργανο ήταν κατά βάθος πολύ ευαίσθητο, να ο γεροντάκος συμμετείχε προσωπικά στη θλίψη που δοκίμαζε. Όταν άκουγα τη μουσική του. Είχε το κατάλυμά του στη φτωχική συνοικία, πίσω απ' το Βοτανικό Κήπο, και πολλές φορές, στις έρημικες περιπλανήσεις μου προς τα εκεί, είχα σταθή κι' είχα πάρει θέση, ανάμεσα στο λιγοστό ακροατήριο των κουρελιαρικών παιδιών του δρόμου, που τον τριγυρίζαν.

Γνωριστήκαμε μια καταχνιασμένη, σκοτεινή φθινοπωρινή μέρα. Καθόμουν σ' έναν πάγκο, κάτω από τα μαραμένα δέντρα, που δόξα είχαν προσπαθήσει να σκεπάσουν τη μελαγχολική πλατεία με λίγο καλοκαίρι και τώρα απελπισμένα υπέφεραν το φυλλορρόπιά τους. Και σ' μελαγχολική συνοδεία των θλιμμένων μας σκέψεων, η παλιά κατέρνα στην κοντική φτωχική γειτονιά απ' την τελευταία πράξη της «Τραβιάτας»: αντίο ντελ πασάτο, μπεϊ σόνι ριντέντι!

Σηκώθηκα μόλις σταμάτησε η μουσική. Ο γεροντάκος είχε παίζει όλο το ρεπερτόριό του, κι' έπειτα από μιαν απελπισμένη προσπάθεια να γυρίσει το χειρόδικο είχαν προσπαθήσει να σκεπάσουν τη μελαγχολική πλατεία με λίγο καλοκαίρι και τώρα απελπισμένα υπέφεραν το φυλλορρόπιά τους. Και σ' μελαγχολική συνοδεία των θλιμμένων μας σκέψεων, η παλιά κατέρνα στην κοντική φτωχική γειτονιά απ' την τελευταία πράξη της «Τραβιάτας»: αντίο ντελ πασάτο, μπεϊ σόνι ριντέντι!

Σηκώθηκα μόλις σταμάτησε η μουσική. Ο γεροντάκος είχε παίζει όλο το ρεπερτόριό του, κι' έπειτα από μιαν απελπισμένη προσπάθεια να γυρίσει το χειρόδικο είχαν προσπαθήσει να σκεπάσουν τη μελαγχολική πλατεία με λίγο καλοκαίρι και τώρα απελπισμένα υπέφεραν το φυλλορρόπιά τους. Και σ' μελαγχολική συνοδεία των θλιμμένων μας σκέψεων, η παλιά κατέρνα στην κοντική φτωχική γειτονιά απ' την τελευταία πράξη της «Τραβιάτας»: αντίο ντελ πασάτο, μπεϊ σόνι ριντέντι!

Είχε ξαναδοκιμάσει τέτοια παράκληση, γιατί με κοίταζε με μια θλιμμένη, δύσπιστη έκφραση, που μου προέβλεπε πόνο και με μια σχεδόν φοβισμένη αμφιβολία με ρώτησε αν είχα καμιά προτίμηση σε όρισμένο κομμάτι. Άφησα στον ίδιο την έκλογή. Κι' έπειτα άπδαν μ-

Διήγημα του Α. ΜΟΥΝΤΕ

στηριώδη χειρισμό σε κάποιες βίδες κάτω απ' το όργανο, που απάντησε απ' τη βάση του μ' έναν μισοπνιγμένο γρολλισμό, άρχισε σιγά και με κάποιον έπισημότητα να γυρίζει το χειρόδικο είχαν προσπαθήσει να σκεπάσουν τη μελαγχολική πλατεία με λίγο καλοκαίρι και τώρα απελπισμένα υπέφεραν το φυλλορρόπιά τους. Και σ' μελαγχολική συνοδεία των θλιμμένων μας σκέψεων, η παλιά κατέρνα στην κοντική φτωχική γειτονιά απ' την τελευταία πράξη της «Τραβιάτας»: αντίο ντελ πασάτο, μπεϊ σόνι ριντέντι!

Με κοίταζε μ' ένα φοβισμένο ενδιαφέρον ενώ έπαιζε, κι' όταν τελείωσε, ξεσκέπασε το γκρίζο κεφάλι του. Το άνατο δώσωσα το χαιρετισμό κι' έτσι θεμελιώθηκε η γνωριμία μας.

Δεν ήταν δύσκολο να ιδω ότι οι καιροί ήταν σκληροί — τα ρούχα του γεροντάκου ήταν αμύδι κι' η σφραγίδα της φτώχειας ήταν αποτυπωμένη στα μαραμένα χαρακτηριστικά του, όπου εδίδασκα την ιστορία μιας ακραίας αποτυχίας ζωής. Καταγόταν απ' το Μόντε Κασίνο, όπως μου είπε, μ' από που είχε φέρει τη μαϊμουδίτσα δεν μπόρεσα να μάθω ποτέ.

Έτσι, συναντιόμαστε από καιρό σε καιρό, στις περιπλανήσεις μου στις φτωχικές συνοικίες. Όταν είχα ένα λεπτό διαθέσιμο, σταματούσα για να

προέξω σε μιαν-δυο μελωδίες, πράμα που, καθώς έβλεπα, ευχαριστούσε το γεροντάκο. Κι' επειδή είχα πάντα στην τσέπη μου λίγη ζάχαρη για κάθε τυχαία συνάντηση κανενός σκύλου, σύντομα γίναμε φίλοι και με τη μαϊμουδίτσα. Οι σχέσεις ανάμεσα στη μαϊμουδίτσα και τον ιδιοκτήτη της ήταν συνήθως εγκάρδιες κι' αυτό, παρά το ότι είχε αποτύχει να ικανοποιήσει τις ελπίδες πουχε στήριζε σ' αυτήν: ποτέ δε μπόρεσε να μάθει και μιαν έστω ταχυδακτυλουργία, μούπε ο γεροντάκος. Έτσι, όλες οι προσπάθειες να την διαπαιδαγωγήσει εγκαταλείφθηκαν από καιρό και η μαϊμουδίτσα δρισκοταν μόνη δεμένη στα ρούχα του και στη λατέρνα του, χω-

Έτσι πέρασε το φθινόπωρο κι' ήρθαν οι δύσκολες μέρες. Οι πλούσιοι δοκίμαζαν τις ορεσιές της νέας χειμωνιάτικης μόδας κι' οι φτωχοί πορτούριζαν απ' το κρύο. Τα καλογατωμένα χέρια, όσο πήγαινε και πιο διστακτικά εδύνασαν απ' τα μανσόν ή από τις γούνινες τσέπες για να δώσουν καμιά πεντάρα, κι' όσο πήγαινε πιο απελπισμένος γινόταν ο άγώνας για το ψωμί ανάμεσα στις προβληματικές υπάρξεις του δρόμου.

Καμιά φορά έκανα μιαν έπισκεψη στο φίλο μου και πάντοτε, όπως και πριν, είχαμε κάποια καλή λέξη ο ένας για τον άλλο. Φορούσε τώρα ένα παλιό Αμπρουζιανό πανωφόρι και παρατήρησα πως όσο πιο δυνατό γινόταν το κρύο, τόσο πιο γρήγορος γινόταν ο χρόνος, με τον οποίο έπαιζε τα κομμάτια του. Και κατά το Δεκέμβριο κι' αυτό το «Μιζερέρε» παίζονταν αλεγκρέτο.

Η μαϊμουδίτσα φορούσε τώρα περισσότερα ρούχα και το μικρό αδύνατο σώμα της ήταν τυλιγμένο μ' ένα μακρύ μπερτάκι σαν κι' αυτό που φορούν οι Άγγλοι. Μ' όλα αυτά όμως κρύωνε επίφοβα και ξεχνώντας κάθε ετικέτα κατέβαινε ολοένα πιο συχνά απ' τη λατέρνα και χανόταν κάτω απ' το πανωφόρι του γεροντάκου.

Κάποια μέρα, ξαφνικά, άφησα το κατάλυμά μου και μετακομίσηκα στο «Οτέλ Ντιέ» για ν' αντικαταστήσω ένα συνάδελφό μου, κι' έδωσαδες πέρασαν δυο νύχτες από το Νασκο-μείο. Το θυμάμαι πολύ καλά, ήταν ακριβώς η μέρα της Προτοχρονιάς που συναντηθήκαμε. Περνούσα την πλατεία της Νότρ Ντάμ, μόλις είχε τελειώσει η λειτουργία κι' ο κόσμος ξεχνόταν έξω απ' την παλιά Μητρόπολη.

Ως συνήθως, μιαν στρατιά ζητιάνων στεκόταν μπρος στην είσοδο, επικαλούμενη την ευσπλαχνία των πιστών. Ο βαρύς χειμώνας είχε αυξήσει τον αριθμόν τους και δίπλα από τους τακτικούς ζητιάνους, τους άναπρους και τους τυφλούς, που ήταν πάντοτε κοντά στον πρόσο, εκθέτοντας μεγαλόφωνα την ιστορία της κακοτυχίας τους στεκόταν μια σειρά νεοσυλλεγκτών της φτώχειας — δυστυχισμένοι άνθρωποι, που το καθημερινό τους ψωμί θάφτηκε κάτω από το χιόνι και την υπερφάνεια τους είχε τελικά νερλώσει το κρύο. Στην άκρη της σειράς και σε κάποια απόσταση από τους άλλους στεκόταν ένας γέρος με γυρτό κεφάλι και προτεταμένο καπέλο, και με όδυνηρή έκπληξη αναγνώρισα το φίλο μου μέσα σε τριμμένα παλιόρουχα, χωρίς το Αμπρουζιανό παλτό του, χωρίς τη λατέρνα, χωρίς τη μαϊμουδίτσα. Η πρώτη μου διάθεση ήταν να πάω κοντά του, μα ένα άβολο συναίσθημα, δεν έβρω, με συγκράτησε. Ένωσα δυο κοκκίνισα και δεν κινήθηκα από

Γι' αυτούς που αγαπούν τη μουσική

μὰ δὲν εἶδα οὔτε μὴ πεντάρα νὰ πέσει στὸ καπέλο τοῦ γεροντάκου.

Τὸ μέρος ἔμεινε ἔρημο σιγά-σιγά καὶ ὁ ἄνθρωπος ζήτησε ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο ἀπομακρύνθηκε μὲ τὰ φτωχικά του κέρδη. Τελειωταίως, ἕνα παιδί βγήκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, πού τὸ κρατούσε ἕνας κύριος μὲ πένθος. Τὸ παιδί ἔδειξε πρὸς τὸν γεροντάκο κι' ἔπειτα ἔτρεξε πρὸς τὸν γεροντάκο καὶ ἔριξε ἕνα ἀσημένιο κέρμα στὸ καπέλο. Ὁ γεροντάκος ἐκτύπη μὲ ταπεινότητα τὸ κεφάλι, εὐχαριστώντας καί, στὴν ἀφηρημάδα του, ἤμουν ἐτοιμοὶ νὰ ἐκτιμήσω κι' ἐγὼ τὸν μικρὸ δωροδότη, τόσο χάριτα. Ὁ φίλος μου τῷ ἔλεγε προσεκτικὰ τὸ πολὺτιμο δῶρο σ' ἕνα μαντήλι τῆς τσέπης καί, σκυφτός, σὰ νὰ κουβαλοῦσε ἀκόμη τὴ λατέρνα στὴν πλάτη του ξεκίνησε.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, τῷ χαινε νά μουν ἐλεύθερος καὶ σκεπτόμενος πῶς ἕνας μικρὸς περίπατος πρὸ τοῦ φαγητοῦ θὰ βοηθοῦσε ν' ἀποδιώξω τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ νοσοκομείου, τὸν ἀκολούθησα σιγὰ σιγὰ καθὼς βάδιζε διπλὰ στὸ Σηκουάνα. Μία δυὸ φορές τὸν ἔβλεπα, μὰ ἀντὶ νὰ τὸν κτυπήσω στὸν ὤμο μ' ἕνα «Καλημέρα δὸν — Γαετάνο!», χωρὶς νὰ ξέρω ἀκριβῶς γιατί συγκρατήθηκα τὴν τελευταία στιγμή καὶ τὸν ἔφησα νὰ μὲ προσπεράσῃ πάλι μερικὰ βήματα.

Ἐνας ἀέρας φυσῶσε καταπάνω μας καὶ ἔσφιξε περισσότερο γύρω μου τὸ γούλινο παλτό μου. Μὰ ἀκριβῶς τότε ρωτήθηκα γιατί ἤμουν ἐγὼ πού κατέχα ἕνα τόσο ζεστὸ καὶ ἀνετο παλτό, ἐνῶ ὁ γεροντάκος πού βόδιζε μπρῶς ἀπὸ μένα, φορούσε μόνο μὴ τριμμένη παλιά ζακέτα. Καὶ γιατί περιμένα ἔμένα τὸ φαγητὸ κι' ὄχι αὐτόν; Γιατί ἔπρεπε ἐγὼ νάχω ἕνα ὠραῖο πιάκι, πού θερμαίνει τὸ ἀνετο διαμάτιό μου, ἐνῶ ὁ γεροντάκος ἔπρεπε νὰ πλάνι-ἐται στυλὸς δρόμου ἀλόκληρη τὴ μέρα, γιὰ νὰ βρῇ τὸ φαγητό του καὶ τὸ δρόμο νὰ πηγαίνει στὸ σπίτι του, σ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν σοφίτα καί, ἀπροσάλευτα ἀπὸ τὸ κρύο τῆς χειμωνιάτικης νύχτας, νὰ εἶται μάζετοι γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ ψωμιοῦ τῆς ἄλλης ἡμέρας;

Τὸ βουλεβάρτο ἦταν γεμάτο κόσμο, ἔτσι, πού χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός, μπόρεσα νὰ τὸν κοντοζυγίσω. Στεκόταν μπρῶς σὲ μὴ προκλητικὴ διτρίνα ζαχαροπλαστέιο. Μὰ ὕστερα γιὰ ἐκπληξή μου, μπήκε μέσα σ' αὐτό, ἔμεινα μπρῶς στὴ διτρίνα, διπλὰ σὲ κάποιον τσιπουροῦχο. Ἀραβες, πού βρέθηκαν ἐκεῖ ἀποροφημένοι, χαζεύοντας μπρῶς στὰ ἀπρόσιτα ὠραία πράγματα καὶ

πρόσεξα τὸ γεροντάκο νὰ ἀνοίγῃ προσεκτικὰ τὸ μαντήλι του καὶ νὰ ἀποθέτῃ τὸ νόμισμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ στὸ ταμειό. Μόλις εἶχα τὸν καιρὸ νὰ τραβήξω λίγο παράμερα, ὅταν βγήκε μὲ μὴ κόκκινη χαρτοσακούλα γλυκὰ στὸ χέρι του καὶ μὲ γρήγορα δέματα προχώρησε πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Ἡ ἐκπληξή μου ἦταν μεγάλη γιὰ ὅ,τι εἶδα κι' ἡ περιέργειά μου μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Βράδυ τὸ βήμα του κοντὰ σὲ μὴ γειτονία πίσω ἀπ' τὸ Νοσοκομεῖο Πιτιέ καὶ τὸν εἶδα νὰ ἐξαφανίζεται σ' ἕνα θωρομένο παλίστατο. Ἀνέβηκα ὡς ἐκεῖ καὶ χτύπησα μὰ σὰν δὲν μοῦ ἀπάντησε κανεῖς, ἀνοίξα τὴν πόρτα μόνος μου. Τὸ δωμάτιο φωτιζόταν ἀπὸ μὴ ζωντὴ φωτιά. Μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὴν πόρτα, ὁ δὸν Γαετάνο ἦταν γονατιστὸς μπρῶς στὸ τζάκι ζεσταίνοντας

μὴ μὴ κατσαρόλα στὴ φωτιά. Δίπλα του, στὸ πάτωμα, βρισκόταν ἕνα παλιὸ στρώμα, μὲ τὴ γνωστὴ μας Ἀμμουζιανὴ μπερτα ριχμένη πάνω του καὶ κολλητὰ, ἀπλωμένες πάνω σὲ μὴ ἐφημερίδα ἦσαν διάφορες λειχουδιές, ἕνα πορτοκάλλι, καρύδια καὶ σταφίδες καὶ ἡ κόκκινη χαρτοσακούλα. Ὁ δὸν — Γαετάνο ἔριξε ἕνα σβώλακι ζάχαρη μεσ' στὴν κατσαρόλα, τὴν ἀνακάτεψε μ' ἕνα κουταλάκι καὶ μὲ μὴ πειστικὴ φωνὴ τὸν ἄκουσα νὰ λέη. «Τί ὠραία, τί ὠραία, πόσο ὠραία εἶναι τὸ γαλατάκι μὲ τὴ ζάχαρη! Μὴ μοῦ κλαῖς, ψυχὴ μου, σὲ λίγο εἴμαστε ἔτοιμοι!».

Ἐνας πινυγμένος γυλισμὸς ἀκούστηκε κάτω ἀπ' τὴν Ἀμμουζιανὴ μπερτα κι' ἕνα μικρὸ μαῦρο χέρι ἀπλώθηκε πρὸς τὴν κόκκινη χαρτοσακούλα.

Ἐπρῶτα τὸ γαλατάκι, πρῶτα τὸ γαλατάκι, συμβόλευσε

ὁ γεροντάκος. «Δὲν σημαίνει, πάρε ἕνα, ξανακούστηκε κι' ἔδωκε ἕνα μεγάλο καθουρνισμένο μύγδαλο ἀπ' τὴ σακούλα. Τὸ μικρὸ χέρι ἐξαφανίστηκε κι' ἕνα κράκ — κράκ ἀκούστηκε κάτω ἀπ' τὸ πανωφόρι. Ὁ δὸν — Γαετάνο ἔδειξε σὲ τὸ ζεστὸ γάλα σ' ἕνα φλυτζάνι κι' ἔπειτα προσεκτικὰ σήκωσε μὴν ἄκρη ἀπ' τὸ πανωφόρι. Εἶδα τότε τὴ φτωχὴ μαϊμουδίτσα μὲ στήθος πού ἀνεβοκατέβαινε διασπικὰ καὶ μάτια πού ἐλαμπαν ἀπ' τὸν πυρετό. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μικρύνει τόσο πού τὸ χρῶμα της ἦταν γκριζό. Ὁ γεροντάκος τὴν πῆρε στὰ γόνατά του καὶ χαϊδευτικά σὰ μητέρα ἀδειασε μερικὰ κουταλάκια ζεστὸ γάλα μεσ' στὸ στόμα της. Ἐκεῖνη παρατηροῦσε μὲ ἀδιάφορο βλέμμα τὶς λειχουδιές καὶ ἀφηρημένη πέρασε τὰ δά-

τι δὲν ἔπαιζε πιά τὸ ὄργανο, τραγουδοῦσε. Κοίταξε τὸν πολὺτιμο σωρὸ τοῦ ξύλου δίπλα στὸ τζάκι, τὸ νεοαποκτημένο πάλωμα πού κρεμόταν μπρῶς στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ρεύμα, τὶς λειχουδιές στὴν ἐφημερίδα — καὶ κατὰ λαβὰ.

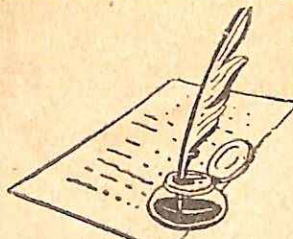
Ἡ μαϊμουδίτσα ἦταν ἄρρωστη τρεῖς ἐβδομάδες ἀπὸ πυρετό, ὅπως μοῦ ἐξήγησε ὁ γεροντάκος. Γονατίσαμε κι' οἱ δυὸ, ὁ καθένας στὴν κάθε πᾶντα τοῦ κρεβατιοῦ, καὶ τὸ ἀρρωστημένο ζῶο μὲ κοίταξε μὲ ἀφωνή ἰκεσία γιὰ βοήθεια. Ἡ μύτη της ἦταν ζεστή, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ἄρρωστα παιδιά καὶ τὰ σκυλιά, τὸ πρόσωπό της ζάρωνε σὰ μὴδε γριάς καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μὴν ἐκφράσει ἐντελῶς ἀνθρώπινη. Ἡ ἀναπνοή της ἦταν κομμένη καὶ μπορούσαμε ν' ἀκούμε τὸ δρασμιό της μεσ' στὸ λάρυγγά της. Ἡ διάνοιξη δὲν ἦταν δύσκολη — εἶχε ὀθισθῇ. Κάπου κάπου ἐβγαζε ἔξω τὰ χέρια της σὰ νὰ μὰς παρακαλοῦσε νὰ τὴν βοηθήσουμε κι' ὁ δὸν — Γαετάνο σκέφτηκε ὅτι ἔκανε ἔτσι, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὴν κά-νουμε ἀφαιμάξη. Ὅα ἐπενέβαινα εὐχαρίστητος, ἂν δὲν ἤμουν κατ' ἀρχὴν ἀντίθετος πρὸς μὴ τέτοια ἀγωγή ἂν ἤμουν δέβαιος πῶς θάδινε κάποια ὠφέλεια. Ἦξερα ὅμως πόσο ἀσκόπη ἦταν κι' ἔκανα ὅτι μπορούσα γιὰ νὰ πείσω τὸν δὸν — Γαετάνο νὰ τὸ καταλάβῃ. Δυστυχῶς δὲν ἤξερα κιόλας τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Εἶχα ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἕνα φίλο ἀνάμε-σα στοὺς φύλακες τῶν πηθί-κων τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου καὶ τὴν ἴδια νύχτα τὸν πῆρα καὶ πῆγαμε νὰ τὴν ἰδοῦμε. Μοῦ εἶπε κι' αὐτὸς πῶς δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ τίποτε κι' ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα. Κι' εἶχε δίκιο. Γιὰ μὴ ἐβδομάδα ἀκόμη ἡ φωτιά ἔλαμπε στοῦ δὸν — Γαετάνο, ἔπειτα ἔπαψε, καὶ τὸ κρύο καὶ τὸ σκοτάδι ξαναμπή-καν στὸ σπίτι τοῦ γέροντος μου.

Πῆρε δέβαια πίσω τὴ λατέρνα του ἀπ' τὸ ἐνεχυροδω-νεῖσθριό καὶ καμμιὰ φορὰ εἶπε καὶ καμμιὰ πεντάρα στὸ καπέλο του. Δὲν πέρασε ἀπὸ πεντάρα — κι' αὐτὸ ἦταν ὅ,τι ζητούσε μόνο ἀπὸ τὴ ζωή.

Ἐτσι, ἔφτασε ἡ ἀνοίξη κι' ἔφυγα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὁ Θεὸς ξέρεי τί ἀπέγινε ὁ δὸν — Γαετάνο.

Ἄν τύχῃ ν' ἀκούσετε μὴ μελαγχολικὴ παλιὰ λατέρνα μπρῶς στὸ σπίτι σας, πηγαί-νετε στὸ παράθυρο καὶ δώστε μὴ δέκαρά στον φτωχὸ πλανόδιο μουσικό. Ἴσως νὰ εἶναι ὁ δὸν — Γαετάνο! Ἄν βρῇ-τε ὅτι τὸ ὄργανό του σὰς ἐνοχλεῖ, προσπαθήστε νὰ τὸν πείσετε νὰ στέκεται πρὸ πέ-ρα, μὰ μὴν τὸν διώχνετε μὲ σκληρότητα! Ἐχεῖ ἀκούσει τό-σα σκληρὰ λόγια... γιατί νὰ μὴ δειχτοῦμε λίγο σπλαχνικοί σ' αὐτὸν — ἐμεῖς πού ἀγαποῦ-με τὴ μουσική;

Μετάφραση Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα, εἶναι ἔμφυτο, φαίνεται στὸν ἄνθρω-πο. Γιατί, καθὼς θὰ ξέρετε κι' ἐ-σεῖς, ἐμφανίζεται συχνὰ ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία. Τώρα, τί εἶδους ἐπιχειρήσεις κάνουνε τὰ παιδιά, αὐ-τὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Κατὰ τὴ γνώμη τους, δέβαια, πολὺ καλές. Τί λένε ὅμως οἱ ἄλλοι γι' αὐτές;

Θὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ, λοιπόν, νὰ μάθετε γιὰ μὴν «ἐμπορικὴ» ἐπι-χείρηση πού τὴν ἀνοίξε μὴ συν-τροφία παιδιῶν. Ἐγὼ τουλάχιστον, τὴν ἄκουσα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἡ ἱστορία, συνέβη σὲ προάστιο τῶν Ἀθηνῶν. Κάποιον πρωινὸ, ἕνα παιδί πῆγε στὴ μητέρα του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀποφασίσαμε μὲ τοὺς φίλους μου ν' ἀνοίξουμε ἕνα κατάστημα.

Κατάστημα; Τί εἶδους κατά-στημα θ' ἀνοίξετε;

— Θὰ πουλάμε λεμονάδες, ψωμὶ καὶ τυρί, πατάτες τηγανιτές, φρού-τα καὶ σαλάτες γιὰ τοὺς περαστι-κούς.

— Καὶ πού θὰ γίνῃ αὐτό;

— Παραπάνω ἀπὸ δῶ, στὸ οἰ-κόπεδο, κάτω ἀπὸ τὸ πεῦκο.

Ἡ μητέρα, ἐθαύμασε τὴν ἐργα-τικότητα τοῦ γιοῦ της, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν εἶχε μπεῖ στὸ νόημα. Οὔτε αὐτὴ οὔτε οἱ ἄλλες μητέρες, πού ἄκουσαν περίπου τὰ ἴδια. Μόνον ὅταν εἶδαν τὰ ἔργα, μόνο τότε κατάλαβαν τὴν ὑπόθεσιν. Σὲ κάποιο οἰκόπεδο, πού ὑπῆρχε ἕνα ὠραῖο πεῦκο, τὰ παιδιά τοποθετήσανε μεγάλες πέτρες. Βά-λανε ἀπάνω σανίδες καὶ φτιάξανε πάγκους. Ἀραδείασαν μερικὰ σκαμνάκια, στήσαν ἕνα πρόχειρο τραπέζι καὶ τὰ περιμάντρωσαν ὅλ' αὐτὰ μὲ κλωνάρια πεύκων, ἀπλω-σαν πολυχρώμα χαρτιά καὶ γυρλάν-τες καὶ τὸ «μαγαζί» ἦταν ἑτοιμὸ.

Τὰ ἐγκαίνια θὰ γινόντανε στίς 6 τὸ ἀπόγευμα, τὴν ἴδια μέρα. Εἰδοποι-ήθηκε ὅλη ἡ γειτονία νὰ παρσθῇ, γιὰ νὰ κἀν καὶ ἐξόδευση. Τί θὰ πουλοῦσαν ὅμως; Ἡ μάλλον, πού θὰ βρίσκανε τὰ εἶδη τοῦ ἐμπορίου; Εὐκόλο πράμα κι' αὐτό.

— Μαμά, θὰ μοῦ τηγανίσῃς με-ρικὲς πατάτες; εἶπε ὁ ἕνας ἐπιχει-ρηματίας.

— Μαμά, — Μαμά, θέλω λίγο ψωμί, εἶπε ὁ ἄλλος.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, τὸ κατάστη-μα πλουτίσθηκε ἄρκετα.

Τὴν ὥρα τῶν ἐγκαίνιων περάσα-νε μερικοὶ γειτόνοι καὶ γειτονίσσες, ἦσαν ἕνα μεζεδάκι, πλήρωσαν κι' ἔφυγαν. Ἄλλη πελατεία ὅμως δὲν ἐρχότανε. Τί θὰ γινόντανε τὰ ὑπό-λοιπα; Θὰ μένανε γιὰ τὴν ἄλλη μέ-

Αθηναϊκαὶ ἐπιστολαὶ

Ἐπιχειρήσεις

ρα; Μεγάλῃ φασαρία. Οἱ περαστι-κοί, δὲν εἶχανε τὴν εὐγένεια νὰ στα-θεῖνε στὸ «κατάστημα». Οἱ νεαρὸι δὲν περιμένανε καὶ πολὺ. Βρήκανε κάποια λύση καὶ τὴ βάλανε ἀμέσως σὲ ἐφαρμογή: Πήγανε στοὺς πατε-ράδες των:

— Μπαμπά! Δώσε κάτι ν' ἀγο-ράσω αὐτὰ πού περισσεύαν.

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι δικά σας, κα-θῆστε καὶ φάτε τὰ μόνοι σας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ πληρώσετε;

— Βεβαίως!

— Γιατί;

— Γιατί συμφωνήσαμε τίποτε νὰ μὴ δίνουμε δωρεάν. Πρέπει λοι-πὸν κι' ἐμεῖς νὰ ἀγοράσουμε ὅ,τι παρούμε.

— Μὰ ἀφοῦ ἐσεῖς τὰ πῆρατε δω-ρεάν, σὰς τὰ χάρισαν, πάλι θὰ τὰ ἀγοράσετε;

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ κατα-στήματος.

Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, βρέθηκαν ἄρκετὰ χρή-ματα. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τὴν πρώτη μέρα πῆγε λαμπρά. Οἱ εἰσπράξεις πέρασαν τίς ἐκατὸ δραχμές. Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ-πρῶτ, πῆγαν ν' ἀγοράσουνε κρέας νὰ κάνουνε... σουβλάκια. Ἐ-πρεπε ἀκόμα νὰ πλουτισθῇ τὸ κα-τάστημα μὲ λεμονάδες καὶ πορτο-καλάδες. Ὅλα λοιπὸν πηγαίνανε καλά. Τὸ κατάστημα ὅμως δὲ συνέ-χισε τὴ λειτουργία του, γιατί διε-φώνησαν οἱ... ἰδιοκτήτες. Δὲν ἔμαθα σὲ ποῖο σημεῖο ἀκριβῶς ἦταν ἡ διαφωνία. Φαίνεται ὅμως πῶς οἱ γο-νεῖς, πολὺ χαρήκανε γι' αὐτὴ τὴ λύση.

Τὰ μεγαλύτερα παιδιά, πού δια-βάθουν αὐτὲς τίς γραμμές, θὰ θυ-μηθῶνε ἀσφαλῶς ἀνάλογες δικές τους ἐπιχειρήσεις, ὅχι μόνο ἐμπο-ρικῆς, ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικῆς. Πολ-λὰ ἀγόρια παίζουνε καραγκιόζη. Θυμᾶμαι ἀκόμα κατὶ κοριτσά-κια, πού εἶχανε φτιάξει κουκλοθέα-τρο. Ἄλλα κοριτσάκια εἶχανε δη-μιουργήσει ἀτελιέ καὶ κατασκευά-ζανε φορέματα γιὰ κοῦκλες. Ἀς ἀ-φήσουμε τὴν ἐκδοχὴ περιοδικῶν καὶ... ἐφημερίδων ἀκόμα, πού ὀργανώ-νουν πολλὰ παιδιά.

Εἶναι ὅμως μεγάλη ἡ χαρὰ νὰ δημιουργοῦνται τέτοιου εἶδους ἐπι-χειρήσεις ἀπὸ παιδιά. Ἡ τύχη τους εἶναι περίπου γνωστὴ. Συνήθως ἐμ-φανίζονται τὰ καλοκαίρια ὅταν δὲν ὑ-πάρχουνε μαθήματα. Τώρα, ἂν ὑ-πάρχουν Διαπλάσσοι, καὶ ἀ-σφαλῶς θὰ ὑπάρχουνε, πού ἔχουνε ἀρχίσει τέτοιες ἐργασίες, δὲν ἔχω παρὰ νὰ τοὺς εὐχθῶ «καλὴ ἐπιτυ-χία».

Σὰς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἀδελφοσύνη

—Μάννα εἶν' ἕνα ἄλογο στὴν πόρτα καὶ περιμένει καὶ ζητᾷ
—Γρήγορα δρώμῃ πῆγαίνε του, γιὰτὶ δὲν κάνει νὰ πεινά.

—Ἄλογο τοῦ καλοῦ Θεοῦλη, πές του, σὰν πᾶς, πῶς δὲ σ' ἀφήσαμε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα νὰ πεινάς.

—Μάννα, εἶν' ἕνα παιδί στὴν πόρτα καὶ περιμένει καὶ ζητᾷ.
—Ψωμί καὶ γάλα πῆγαίνε του, γιὰτὶ δὲν κάνει νὰ πεινά.

—Παιδάκι, τοῦ καλοῦ Θεοῦλη, πές του, σὰν πᾶς, πῶς ἔξω ἀπ' τὴ δική μας πόρτα μάταια δὲν ἤρθες νὰ ζητᾷς.

—Μάννα, ἕνας γέρος στέκει ἀπ' ἔξω καὶ περιμένει καὶ ζητᾷ.
—Γρήγορα φώναξέ τον μέσα, γιὰ νὰ βρῇ λίγη ζεστασιά.

—Παπούλη, στὸν καλὸ Θεοῦλη, πές του, σὰν πᾶς, πῶς ἔξω ἀπ' τὴ δική μας πόρτα, μάταια δὲν ἤρθες νὰ ζητᾷς.

—Κάποιος κακός, μάννα, στὴν πόρτα, στέκει, συχώρεση καὶ ζητᾷ.
—Φωνάξετέ τον καὶ τὸ χέρι δώστε του μ' ὅλη τὴν καρδιά.

—Φίλε μου, τοῦ καλοῦ Θεοῦλη, πές του, σὰν πᾶς, πῶς κάθε πλάσμα τοῦ ἐδῶ κάτω κι' ἐν' ἀδελφάκι εἶναι γιὰ μᾶς.

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1

(ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΣΗ)

Τηλέφωνο: 30-133

Ἐκδότης: ΑΘΑΝ. ΕΜΜ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ,

Χρ. Λαδά 1 — Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου

ΒΑΣ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, Ἀριστοῦ 24,

Νέα Σμύρνη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ 600, 150

Ἐξαμηνίως » 75

Τριμηνίως » 40

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (Ἀπὸ τοῦ ταχυδρομείου)

ΕΥΡΩΠΗ, ΑΣΙΑ, ΑΦΡΙΚΗ:

Ἑτησίᾳ 800, 200

Ἐξαμηνίως » 100

(Εἰς ἀνάλογον ἀνάλογον)

ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ:

Ἑτησίᾳ 1000, 10

Ἐξαμηνίως » 6

(Δι' ἀεροπορικὴν ἀποστολὴν εἰδικὴ συμφωνία).

ΕΔΩ και πολλά-πολλά χρόνια, ζούσε ένας άνθρωπος τόσο ζηλιάρης, που όμοιο δεν ξαναγνώρισε ο κόσμος. Ο άνθρωπος αυτός είχε έναν καλό γείτονα, που ζούσε ευτυχισμένα με τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά του. Δεν ήταν πλούσιος άνθρωπος ο γείτονας του ζηλιάρη. Ήταν όμως δουλεύτες αξίος και καλλιεργούσε ένα μικρό κτήμα που είχε τόσο καλά, που όχι μόνο δεν τούλειπε τίποτα, αλλά έβαζε και κατά μέρος οικονομίες.

Ο ζηλιάρης θαύμαζε το γείτονα του, που δεν παραπονιόταν ποτέ για κούραση, όσο και να δούλευε, κι' ήταν πάντα ευχαριστημένος. Ζηλιάρης καθώς ήταν δεν μπορούσε να τον βλέπει έτσι καλά, εκεί που ο ίδιος όλο γκρίνιαζε, γιατί τίποτα δεν τούφτανε. Συχνά, ο καλός του γείτονας τον συμβούλευε:

— Μά γιατί δε δοξάζεις το Θεό, όπως κι' εγώ, παρά όλο λες πως κάτι σου λείπει; Έσύ δεν έχεις οικογένεια να θρέψης, και τα εισοδήματά σου είναι πολύ περισσότερα από τα δικά μου. Έχεις πρώτα-πρώτα εκείνο το ωραίο άμπέλι, που σου δίνει τόσο σταφύλια. Βγάζεις τόσο λεπτά άμα πηγαίνεις στην πολιτεία και τα πουλάς! Έχεις τον έλαιώνα σου που κάθε χρόνο σε κάνει πλούσιο με το εισόδημα που σου δίνει.

Αλλά που ν' ακούσеш ο ζηλιάρης! Ήταν τέτοια η ζηλία του, που έκλαιγε από το κακό του όταν ή χρονιά πήγαινε καλά και ο γείτονας του θα κέρδιζε. Κι' ας κέρδιζε ο ίδιος τα διπλάσια.

Όταν πάλι ή έσοδεία δεν πήγαινε καλά, ο ζηλιάρης δεν παραπονιόταν, αλλά ήταν γεμάτος χαρά. Ο ζηλιάρης ήθελε ακόμα τον καλό του γείτονα επειδή είχε παιδιά. Σαν έβλεπε τα τρία μικρά να πέφτουν στην άγκαλιά του πατέρα τους που γυρίζει από τη δουλειά του, του έρχονταν να τρέξη να τα πνίξη. Ο καλός άνθρωπος, που είχε παρατηρήσει το φθόνο του για τα παιδιά, του έλεγε:

— Παντρέμου κι' εσύ να κάνης οικογένεια, να δής πόση ευτυχία δίνουν τα παιδιά. Θα γίνης άλλος άνθρωπος!

Ο ζηλιάρης τότε του απαντούσε όλο κακία για να τον πικράνη:

— Έγώ να φορτωθώ στη ράχη μου ανθρώπους; Με νομίζεις κουτόν σαν εμένα; Έμένα δεν μου φτάνουν αυτά που έχω ούτε για να ζήσω εγώ. Κοιτάζω τα παιδιά που σε τρελαίνουν με τις ανοησίες τους και σε λυπούμαι.

Ο καλός άνθρωπος, που δεν του άρεσαν οι φιλονικίες, δεν του απαντούσε άλλο. Προτιμούσε να τον αφήνει να πιστεύη πως δεν καταλάβαινε τη ζηλία του, παρά να τον ανταποδώση τη λύπη που εκείνος του προξενούσε με τα φαρμακερά του λόγια.

Στο τέλος, η κατάσταση γίνθηκε ανυπόφορη πιά. Ο ζηλιάρης δεν μπορούσε πια ν' αντισταθεί στο γείτονα του, χωρίς να του γκρινιάση. Από το πρωί ως το βράδυ δεν έκανε άλλο, μόνο τα έβαζε με το Θεό που του είχε φέρει μπρος στα μάτια του εκείνον τον άνθρωπο, το γελαστό και καλομίλητο.

Κάποια μέρα, ο Θεός θαρήθηκε ν' ακούη το ζηλιάρη. Έστειλε έναν άγγελο από τον ούρανο, που πήγε κοντά στο ζηλιάρη και τον ρώτησε:

— Μά, επί τέλους, αγαπητέ μου φίλε, τί έχεις και τα βάζεις με όλους μέρα και νύχτα; Αφού τάχεις και με το Θεό και παραπονιόσαι πως όλο σ' αδικεί, μ' έστειλε εδώ, για να μου πής τα παράπονά σου. Σε λυπήθηκε και είναι αποφασισμένος να σε βοηθήσει.

Φυσικά, ο ζηλιάρης ούτε διανοήθηκε να πη στον άγγελο

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ

λήθεια από το ψέμα. Γιατί παραπονιόσαι για φτώχεια, αφού ξέρω πως μοσχοπουλείς όλη σου τη σοδειά;

Ο ζηλιάρης δεν ήξερε τί να πη. Σώπαινε. Ο άγγελος ξανάρχισε:

— Μ' έλα σου τα παράπονα και μ' όλη την αδικαιολόγητη γκρίνια σου, μ' έστειλε, όπως σου είπα και πρίν, ο Θεός για να σε βοηθήσω. Λοιπόν, ό,τι μου ζητήσεις, έχω την εντολή από το Θεό να στο δώσω. Μόνο που απ' αυτό το καλο που θα σου δώσω, θάχη το διπλό και ο καλός σου γείτονας.

Μόλις άκουσε τον άγγελο να ληη τέτοια λόγια ο ζηλιάρης τα έχασε. Δεν μπορούσε να μιλήσει.

Βλέποντας τα χάλια του, ο άγγελος κόντεψε να σκάση στα γέλια. Κρατήθηκε όμως και του είπε σοβαρά:

— Όστε δεν έχεις τίποτα να μου ζητήσεις; Περίεργο! Φεύγω, λοιπόν, και θα πάω στο Θεό πως δε θέλεις τίποτα.

— Στάσου! του φώναξε ο ζηλιάρης. Αφήσε με να σκεφτώ.

Ο άγγελος στάθηκε, ενώ ο ζηλιάρης σκεφτόταν, πόσα πλούτια θα ζητούσε από το Θεό, αν δεν τούβαζε εκείνον τον καταραμένο όρο. Παρά να έχη κείνος ο έλεεινός το διπλό, καλύτερα να μη ζητούσε τίποτα για τον εαυτό του. Έτοιμαζόταν ν' απαντήσει στον άγγελο πως ευχαριστούσε το Θεό για την αγάπη του, αλλά πως έβλεπε τώρα πως ό,τι είχε του ήταν ύπερ.

περακετό. Έξαφνα μιιά διαβολική ιδέα του πέρασε από το νου κι' είπε στον άγγελο μ' ένα χαιρέκακο χαμόγελο:

— Λοιπόν, ναι, έχω να σου ζητήσω μιιά χάρη.
— Λέγε μου γρήγορα! του απάντησε ο άγγελος.
— Θέλω να με στραβώσης από το ένα μάτι!
Ο άγγελος παραξενεύτηκε:
— Θέλεις να γίνης μονόφθαλμος; τον ρώτησε.
— Ναί! είπε ο ζηλιάρης πρόθυμα. Το θέλω πολύ.
— Γιατί; τον ρώτησε ξανά ο άγγελος.

— Γιατί δεν μου είπες πως απ' ό,τι ζητήσω θάχη ο γείτονας μου το διπλό; Έτσι, λοιπόν, άμα εγώ είμαι μονόφθαλμος, ο άλλος θα είναι τυφλός. Νά! Αυτό θέλω!

Ο άγγελος σώπασε για μιιά στιγμή. Ύστερα άπλωσε το χέρι του στο δεξιό μάτι του ζηλιάρη και του είπε:

— Εύχομαι το μάτι σου να είναι για πάντα κλειστό.

Άμεσως ο ζηλιάρης τυφλώθηκε από το ένα μάτι. Χαρούμενα είπε στον άγγελο:

— Και τώρα κράτησε την υπόσχεσή σου. Τύφλωσε το γείτονα μου!

Ο άγγελος του απάντησε με θυμό: Όπως μου είπες, έδωσα το σκοτάδι στο ένα σου μάτι. Αλλά όμως όχι, δεν θα τυφλώσω το γείτονα σου. Κι' όχι μόνο αυτό. Αλλά θα δώσω πιο πολλή ευτυχία σ' αυτόν και στην οικογένειά του.

— Πώς! φώναξε τότε έξαλλος ο ζηλιάρης. Μπορεί ένας άγγελος να μη κρατάη το λόγο του;

Ο άγγελος του απάντησε:

— Σου έδωσα την ευκαιρία να διαλέξης ένα καλό για τη ζωή σου. Με τη διαφορά, πως ο καλός και δικαίος γείτονας σου θα είχε το διπλό. Αλλά αυτό που ζητήσεις δεν είναι καλό. Είναι κακό. Σώπασε, λοιπόν, και μην ένοχλής πια κανένα με τα παράπονά σου. Αν δε σου παίρνω και το άλλο μάτι, το κάνω για να βλέπης την ευτυχία εκείνου, που χωρίς αίτία φθονείς.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

66

Τα χρόνια κυλήσανε γοργά. Ή φράνσις αγαπούσε πάντα το σχολείο της. Μά και οι διακοπές της ήταν ευχάριστες. Μιά μέρα, μόλις είχε πατήσει τα δέκα, ένα συνταρακτικό γεγονός έγινε στη ζωή της. Οι γονείς της την πήραν σε μιιά έκδρομή. Δεν ήταν όμως από τις συνηθισμένες. Διόλου. Την οργάνωσε η Ένωση Ματέο Μαχόβου, που ο Τζόνου ήταν μέλος της. Το σπουδαιότερο όμως δεν ήταν αυτό. Η έκδρομή θα γινόταν με ποταμόπλοιο. Κι' ως τότε, η φράνσις μόνο στα διδλία είχε δει ζωγραφίες πλοίων.

Εκείνη τη μέρα έκανε μιιά βαρεία ασφυκτική ζέση. Πάνω στη γέφυρα, τα κουτσουδέλα τρέχανε ανέμελα πότε δώ πότε κεί, ενώ οι μανάδες λαχταρούσανε μην τύχη και βρεθούνε μέσα στο ποτάμι. Η φράνσις κοιτούσε το νερό με γουρλωμένα μάτια. Τόσο είχε γουρλώσει τα μάτια της, που την έπιασε πονοκέφαλος. Ο Τζόνου εξίστορησε στα παιδιά του με τί τρόπο ο Χέντρικ Χάντσον ανέβηκε κείνο το ποτάμι.

Η φράνσις τότε, αναρωτήθηκε από μέσα της αν κι' εκείνος ο εξαιρετικός κύριος Χάντσον ένιωθε τέτοια άνακατοσύρα στο στομάχι του. Η μητέρα καθόταν στη γέφυρα. Το ψάθινο καπέλο της και το κίτρινο φουσάτι με τις βούλες, που το είχε δανειστή απ' τη θεία Έβα, την έκαναν πολύ όμορφη. Γύρω της οι άλλοι γελούσανε με κέφι. Η μητέρα ήξερε να κουεντιάξη και να διασκεδάξη τους άλλους.

Το μεσημέρι το πλοίο άραξε σ' έναν καταπράσινο κόλπο. Τα παιδιά ξεχύθηκαν μανιασμένα, προσπαθώντας να ξεδέσουνε τα εισιτήριά τους. Ο καθένας είχε δέκα εισιτήρια. Άλλα γράφανε «λουκάνικα ζεστά», άλλα «σόδα», άλλα πάλι «ξύλινα αλογάκια».

Η φράνσις είχε πάρει τα δέκα της εισιτήρια όπως κι' οι άλλοι. Παίζοντας όμως βώλους με άλλα παιδιά μεγαλύτερά της, τα έχασε. Αντίθετα ο Νήλυ είχε τρία μπλόκ από δέκα εισιτήρια. Η τύχη τον είχε ευνοήσει στους βώλους. Η φράνσις παρακάλεσε τη μητέρα να ζητήσει από το Νήλυ ένα μπλόκ. Κι' η μητέρα βρήκε την ευκαιρία να της κάνει ένα μάθημα για τους κινδύνους των τυχερών παιχνιδιών.

Η μητέρα είχε δίκιο. Η φράνσις το καταλάβαινε πολύ καλά. Αυτό όμως

ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ ΜΕΤΑΛΩΝΕΙ bio Μαρούκεν

ΤΗΣ ΜΠΕΤΥ ΣΜΙΘ

δεν ήταν αρκετό για να την κάνει να χαρή. Θάβει κι' αυτή να καβαλλικήψη τα ξύλινα αλογάκια σαν όλα τα παιδιά, θάβει κι' αυτή να πάρη παγωτό με σόδα. Στεκόταν εκεί σ'α χαμένη, μπροστά στο περίπτερο που μοιράζανε ζεστά, μυρωδάτα λουκάνικα. Ξάφνου, κάποιος στάθηκε δίπλα της. Φορούσε τη φανταχτερή στολή των αστυνομικών στολισμένη με χρυσά γαλόνια.

— Δεν έχεις εισιτήρια, κοριτσάκι;
— Τά... ξέχασα, αποκρίθηκε εκείνη.

— Ναί, ξέρω... στην ηλικία σου κι' εγώ δεν τα κατάφερα με τους βώλους!

Όστε ήξερε; Πρίν καλοκαταλάβη τί γινόταν, η φράνσις είδε τον αστυνομικό να βγάξη από την τσέπη του τρία μπλόκ με εισιτήρια.

Κάθε χρόνο λογαριάζουμε πως χάνονται μερικά εισιτήρια. Σπάνια όμως χάνονται από τα κορίτσια. Τα κορίτσια βλέπεις ξέρουνε να φυλάνε αυτό που έχουνε, όσο μικρό κι' αν είναι.

Η φράνσις πήρε τα εισιτήρια κι' ευχαρίστησε τον αστυφύλακα. Τη στιγμή που έκανε να φύγη ωστόσο, τον άκουσε που ρωτούσε:

— Μητέρα σου δεν είναι εκείνη που κάθεται κεί κάτω, με το πράσινο καπέλο;

— Μάλιστα, κύριε.
Περίμενε πως θα της έλεγε και κάτι ακόμα, αλλά εκείνος σώπαινε. Τότε η φράνσις πήρε το θάρρος και ρώτησε.

— Γιατί;
— Κάθε βράδυ, αποκρίθηκε κείνος, να παρακαλās το Θεό να σου δώση τη μιή όμορφιά της μητέρας σου. Έστω και τη μιή. Μην το ξεχνάς. Άκου;

— Κι' αυτός δίπλα της είναι ο πατέρας μου, διάστηκε να συμπληρώση η φράνσις.

Ο αστυνομικός όμως δεν είπε τίποτα για τον πατέρα της, κι' η φράνσις έφυγε τρέχοντας.

Η μητέρα της είχε πει να πηγαίνει κοντά της κάθε μιή ώρα. Όταν λοιπόν ξαναγύρισε, ο Τζόνου βρισκόταν κοντά στο βαρέλι που μοιράζανε μπύρα δωρεάν. Τότε η μητέρα την πείραξε:

— Μοιάζεις κι' εσύ με τη θεία σου τη Σίσυ. Σ' άρέσουνε οι άνθρωποι που φοράνε στολή.

— Μου έδωσε ένα σωρό εισιτήρια!

— Ναί, το είδα.

Κι' αφηρημένη πρόσθεσε:

— Τί σου έλεγε;
— Άν είσαι μητέρα μου.
— Η φράνσις, χωρίς να καταλάβη κι'

είδα γιατί, δεν επανέλαβε το κομπλιμέντο του αστυνομικού.

Καθώς ξεμάκραινε άκουσε τη μητέρα της που ρωτούσε:

— Ποιός είναι εκείνος με τη στολή;

— Έκείνος; Ο αρχιφύλακας Μάικλς Μάκ Σέιν. Περίεργο να μη τον γνωρίζετε. Είναι από τη συνοικία σας

Στο γυρισμό, το ποτάμι φάνταζε άσημνο, από το φως του φεγγαριού. Σε μιιά γωνιά, οι άντρες στήσανε κανυά. Τα περισσότερα παιδιά ήτανε ζαλισμένα από τον ήλιο και την κούραση. Ο Νήλυ, κοιμόταν πεσμένος πάνω στα γόνατα της μητέρας του.

— Γνωρίζεις τον αστυνόμο Μάκ Σέιν; ρώτησε η Κίτυ τον άντρα της.

— Τον ξέρω. Φαίνεται πως είναι τίμιος άνθρωπος. Η ζωή του μοιάζει με μυθιστόρημα. Ήρθε από την Ίρλανδία γυμνός και πενιασμένος. Στην αρχή δούλεψε στο λιμάνι και το βράδυ πήγαινε σχολείο. Ύστερα κατατάχτηκε στην αστυνομία. Μελέτησε σκληρά, έδωσε εξετάσεις και βγήκε από την σχολή με το βαθμό του αρχιφύλακα.

— Ίσως να παντρεύθηκε καμμιό γυναίκα μορφωμένη κι' εκείνη τον βοήθησε... έκανε η Κίτυ.

— Μπιά! Ο γάμος του δεν ήταν επιτυχία. Παντρεύτηκε την κόρη των Ίρλανδών που τον στεγάσανε τότε που πρωτοήρθε. Περισσότερο από ευγνωμοσύνη παρά από αγάπη. Πάντως, λένε, πως είναι καλός κι' ευγενικός μαζί της.

— Έχουνε πολλά παιδιά;
— Έκαναν δεκατέσσερα, αλλά μόνο τα τέσσερα ζήσανε. Φαίνεται, πως η μητέρα τους μετέδωσε την αρρώστεια της. Είναι φυματική. Δε θα ζήση πολύ.

Του Τζόνου του άρεσαν πολύ οι θεωρίες. Τον τελευταίο όμως καιρό, έβρισκε τη ζωή πολύ βαρεία και για να ξεχάση τις πίκρες του, έπινε. Η φράνσις ήξερε να ξεχωρίση πότε ο πατέρας της ήταν πιωμένος. Το περπάτημά του γινόταν συρτό, αλύγιστο και κάπως λοξό. Ούτε φώναζε, ούτε τραγουδούσε. Αντίθετα. Έπεφτε σε μιιά κατάσταση ήρεμης δνειροπόλησης.

Όσοι δεν τον ξέρανε, νομίζανε πως ήταν μεθυσμένος, όταν έην ήταν. Κι' αυτό, γιατί πάντα τραγουδούσε κι' είχε κέφι. Κι' όταν πάλι ήταν μεθυσμένος, λέγανε πως δεν ήταν. Τόσο ήσυχος παρυσιαζότανε.

Έκείνες τις μέρες, η φράνσις τον φοβότανε. Τότε γινόταν ολότελα διαφορετικός. Δεν ήθελε να μιλήση ούτε σ' εκείνην, ούτε σε κανέναν άλλον. Την

"Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν

κοίταζε σαν ξένος, σὰ νὰ μὴν τὴν εἶχε δεῖ ποτέ. Κι' ἂν ἡ μητέρα τοῦ μιλοῦσε, ἐκεῖνος γυρνοῦσε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. "Ὑστερ" ἀπὸ κάθε μεθύσι, τὸν ἐπιαναν τύψεις. "Ἐλεγε πὼς ἐπρεπε νὰ γίνῃ καλὺτερος πατέρας. Ἀποφάσιζε τότε νὰ δουλέψῃ σκληρὰ καὶ τὶς ἐλεύθερες ὥρες του νὰ τὶς ἀφιερῶνῃ στὰ παιδιά του. Πίστευε πὼς ἐκεῖνο ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἐπρεπε νὰ μάθαινε στὰ παιδιά του ἦταν ἡ γεωγραφία, ἡ καλὴ συμπεριφορά κι' οἱ κοινωνικὲς σχέσεις. Πρῶτο, λοιπὸν, δῆμα γιὰ τὴ μόρφωσή τους, ἦταν ἡ λεωφόρος Μπάσγουϊκ.

Ἡ λεωφόρος Μπάσγουϊκ ἦταν ἡ καθὼς πρέπει περιοχή τοῦ Μπρούκλιν. Ἀνοίγονταν μπροστὰ ἀτέλειωτη, με' μεγάλα γέρικα δέντρα σὲ κάθε τῆς πλευρὸ, με' ἐπιβλητικὰ μέγαρα ἀπὸ πέτρα καὶ γρανίτη. Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο μένανε οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι. Οἱ μετανάστες, ποὺ φτάσανε στὴν Ἀμερικὴ ταξιδεύοντας πρῶτῃ θέσῃ, ποὺ φέρνανε μαζί τους λεπτὰ, ἀγάματα, ἔργα τέχνης.

Τότε πρωτοφάνηκαν τ' αὐτοκίνητα στὸ Μπρούκλιν. Πολλὲς οἰκογένειες ὅμως μέινανε πιστὲς στ' ἀμάξια με' τὰ περήφανα κι' ἐπιβλητικὰ ἄλογα. Ὁ Τζόνι τὰ εἰδείνε στὴν κόρη του περήφανα, λὲς κι' ἦτανε δικὰ του. Ἐκεῖνη ὅμως, καθὼς τὰ κοίταζε, ἐνῶθε μέσα τῆς ἓνα παράξενο σφίξιμο. Μπορεῖ νὰ ἦταν καὶ φόβος.

Ὁ Τζόνι παρασυρμένος ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ λόγια, χειρονομῶσε με' ἔξαψη.

— Ἀχ, τί σπουδαῖο πράμα ἡ ἐλευθερία. Κοίτα, κοριτσάκι. Ὁ καθένας μας μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ τέτοιο ἀμάξι. Φτάνει νὰ ἔχῃ λεπτὰ.

— Μὰ τί ἐλευθερία εἶν' αὕτη, ἀφοῦ γιὰ ν' ἀποκτήσουμε κάτι, πρέπει νὰ τὸ πληρώσουμε; ρωτοῦσε ἡ Φράνσις.

— Εἶσαι μικρὸ ἀκόμα κοριτσάκι. Τὸ γεγονός' ὅτι μπορεῖς ν' ἀγοράσῃς με' τὰ λεπτὰ σου ἓνα τέτοιο ἀμάξι, λέγεται ἐλευθερία! Σ' ἄλλες χώρες, δὲ μποροῦν ὅλα νὰ ἔχουν ἀμάξι κι' ἄς ἔχουν λεπτὰ. Τὸ κατάλαβες τώρα;

— Τὸ κατάλαβα, ἀλλὰ μήπως δὲν θὰ ἦταν πιὸ ἐλευθερία ἡ χώρα μας, ἂν ὅλοι εἶχαν λεπτὰ ν' ἀγοράσουν ἀμάξια;

Ὁ Τζόνι κατὶ πῆγε νὰ πῇ. Ἡ σκέψη τῆς κόρης του, τὸν ξάφνιασε. Τὴν κοίταζε κάπως παράξενα καὶ δὲν εἶπε τίποτα.

Περπάτησαν λίγο ἀμίλητοι. "Ὑστερ" ὁ Τζόνι ξανάρχισε νὰ μιλάει σὰν ξεναγός.

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ σπίτι; εἶπε πομπώδιστα. Αὐτὸ ἐκεῖ, με' τὰ δυὸ φανάρια. Ὅποτε βλέπεις σπίτι με' δυὸ φανάρια, νὰ ξέρῃς, πὼς ἐκεῖ μέσα κάθεται ὁ δήμαρχος.

— Γιατί ἔχει δυὸ φανάρια;

— Γιατί ἐστὶ γίνεταί ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ. Καὶ παρασυρμένος πάλι ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ του ἐξάρση, ὁ πατέρας ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ τὸν "Ἐθνικὸ Ὕμνο".

Οἱ περαστικοὶ τὸν κοιτοῦσαν παράξενα. Μία κυρία μάλιστα τοῦ πέταξε ἓνα σέντε.

Ὅταν βράδιασε, γύρισαν στὸ σπίτι. Κι' ὁ Τζόνι Νόλαν, ἦτανε βέβαιος πὼς ἀπὸ κείνη τὴ μέρα τὰ παιδιά του εἶχανε μορφωθῇ πολὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο

Τὸ Νοέμβρη, τὴν ἴδια χρονιά, λίγους μῆνες ὕστερ' ἀπὸ κείνη τὴν ἐκδρομὴ με' τὸ πλοῖο, ἡ Φράνσις εἶπε τὸ πρῶτο μελετημένο ψεμα τῆς!

Ἦταν παραμονὴ τῆς «Ἡμέρας ἐυχαριστιῶν» (1). Στὸ σχολεῖο, τέσσερα κορίτσια, ἀπαγγεῖλανε ποιήματα. Ἡ καθεμιά κρατοῦσε στὸ χέρι κι' ἀπὸ ἓνα σύμβολο τῆς μέρας ἐκείνης: "Ἐνα κοτσάνι καλαμπόκι, ἓνα πόδι γαλοπούλας, ποὺ παράσταινε μιὰ δόκλιρη γαλοπούλα, ἓνα καλάθι μήλα κι

— Σπουδαῖο πράμα ἡ ἐλευθερία!

ἓνα πιτάκι γλύκισμα.

Μετὰ ἀπὸ τὴ γιορτὴ, τὸ πόδι τῆς γαλοπούλας καὶ τὸ καλαμπόκι πετάχτηκαν στὰ σκουπίδια. Ἡ δασκάλα πῆρε τὰ μήλα στὸ σπίτι τῆς. Ἐμεινε τὸ πιτάκι με' τὸ γλύκισμα. Ἡ δασκάλα ρώτησε τὰ παιδιά ἂν ἤθελαν τὸ γλυκό. Τριάντα στοματάκια γεμίσανε σάλια. Τριάντα χεράκια ἔκαναν νὰ σηκωθοῦν. Δὲν ἔγινε ὅμως τίποτα. Κανένας δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ. Πολλὰ ἀπ' τὰ παιδιά ἦταν φτωχὰ, ἄλλα μάλιστα πεινούσανε. Ἡ περηφάνειά τους ὅμως δὲν τ' ἄφηνε νὰ τὸ δείξουν. Καθὼς λοιπὸν δὲν ἀπαντοῦσε κανεὶς, ἡ δασκάλα εἶπε νὰ πετάξουν τὸ γλύκισμα.

Ἡ Φράνσις δὲν ἄντεξε ἄλλο.

Πὼς ν' ἀφήσῃ τέτοιο γλυκό νὰ πεταχθῇ; Ποτέ δὲν εἶχε φάει τέτοιο. Τὴν κολοκυθόπιττα τὴν ἤξερε μόνο ἀπὸ τὰ ἰνδιάνικα παραμῦθια. Ἐκεῖνοι τὴν συνηθίζανε. Τίποτα δὲ λαχταροῦσε πιό-

τερο ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν κολοκυθόπιττα.

Σκάρωσε λοιπὸν ἓνα πρόχειρο ψεμα καὶ σήκωσε τὸ χέρι τῆς.

— Ἀ, μπράβο, ἔκανε ἡ δασκάλα, νὰ ἔνας ποὺ ἀποφάσισε!

— Δὲν εἶναι γιὰ μένα, εἶπε ἡ Φράνσις περήφανα. Ξέρω μιὰ πολὺ φτωχὴ οἰκογένεια καὶ θὰ τοὺς τὸ πᾶω.

— Περίφημα! τὴν συγχάρηκε ἡ δασκάλα. Νὰ μιὰ καλὴ πρόξῃ γιὰ τὴ σημερινὴ Μέρα τῶν Εὐχαριστιῶν.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι τῆς, ἡ Φράνσις καταβρόχθισε λαίμαργα τὸ γλυκό. Νὰ ἦτανε τάχα οἱ τύψεις ἢ ἡ ἀνουστία τῆς κολοκύθας ποὺ δὲν τὴν ἄφισαν νὰ τὸ εὐχαριστήθῃ;

Τὴν ἄλλη Δευτέρα, ἡ δασκάλα πλησίασε τὴ Φράνσις, ποὺ στεκόταν στὴν αὐλὴ καὶ τὴ ρώτησε, ἂν ἡ φτωχεῖα οἰκογένειά χάρηκε γιὰ τὸ γλυκό.

— Ἀν χάρηκαν! ἔκανε ἡ Φράνσις. Ξετρελάθηκαν.

Κι' ἐπειδὴ ἡ δασκάλα τὴν κοίταζε με' πολὺ ἐνδιαφέρον, σκέφθηκε νὰ στολίσῃ τὸ παραμυθάκι τῆς.

— Ἐχουνε, ξέρετε, δυὸ χαριτωμένα κοριτσάκια με' κατσαρά μαλλιά καὶ μεγάλα γαλανὰ μάτια!

— Μπᾶ;

— Ναί, εἶναι μάλιστα δίδυμα!

— Τί μοῦ λές!

— Τὸ ἓνα τὸ λένε Παμέλα καὶ τὸ ἄλλο Καμίλλη.

Αὐτὰ τὰ δυὸ ὀνόματα τὰ εἶχε σκεφθῇ ἡ Φράνσις γιὰ τὶς κοῦκλες ποὺ ποτέ δὲν ἀπόχτησε.

— Κι' εἶναι λοιπὸν πολὺ, πολὺ φτωχὰ; τὴν ἐνθάρρυνε ἡ δασκάλα.

— Ἀχ, ναί, πάρα πολὺ. Σκεφθῆτε πὼς δὲν εἶχανε νὰ φᾶνε ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ὁ γιατρός εἶχε πει πὼς θὰ πεθαίνανε, ἂν δὲν τοὺς πῆγαινα τὸ γλυκό!

— Ἐνα τόσο μικρὸ γλυκό ἔσωσε λοιπὸν δυὸ παιδιά! εἶπε ἡ δασκάλα καλωσυνάτα.

Τότε ἡ Φράνσις κατάλαβε πὼς τὸ εἶχε παρακάνει. Τὴν ἴδια στιγμὴ σιχάθηκε τὸ ἐνστικτο ποὺ τὴν ἐσπρωχνε νὰ πῇ ὅλο κείνο τὸ παραμῦθι. Ἡ δασκάλα ἔσκυψε καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Κι' ἡ Φράνσις εἶδε πὼς τὰ μάτια τῆς δασκάλας ἦταν δακρυσμένα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τότε ἐνῶσε τὸν ἑαυτὸ τῆς πολὺ ξεπεσμένο. Οἱ τύψεις πλημύρισαν δόκλιρη τὴν ὑπαρξή τῆς.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ψιθύρισε. Σὰς εἶπα ψέματα. Ἐγὼ τὸ ἔφαγα...

— Τὸ ἤξερα! εἶπε ἡ δασκάλα σιγανά.

Ἡ Φράνσις θυμήθηκε τὴν ψεύτικη διευθύνση, ποὺ εἶχανε δώσει καὶ τὴν ἔπιασε πανικός.

— Ἀχ, δεσποινίς σὰς παρακαλῶ, μὴν εἰδοποιήσετε τοὺς γονεῖς μου. Θὰ κάθωμαι ἂν θέλετε τιμωρία τὰ βράδια...

— Μὰ δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ τιμωρήσω ἐπειδὴ ἔχεις φαντασία! ἀπάντησε ἡ δασκάλα.

Καὶ πιάνοντας τὴ Φράνσις ἀπὸ τὸ χέρι τῆς ἐξήγησε ποῖα διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ φαντασία καὶ τὸ ψεμα.

(1) Θρησκευτικὴ καὶ κοινωνικὴ γιορτὴ τῶν Ἀμερικανῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Αὐτὸ τὸ πείραμα θὰ σοὺ δείξῃ πὼς τὴν ὥρα θέλουνε τὰ μάτια σου νὰ στεῖλουν ἓνα μήνυμα στὸ μυαλό σου καὶ τὸ μυαλό σου στὰ δάχτυλά σου.

ΥΛΙΚΑ: Ἐνα χαρτονόμισμα.

Πιάσε τὸ χαρτονόμισμα με' τὸ ἀριστερὸ σου χέρι, ἔχοντας τὸ δεξιὸ σου χέρι ἑτοιμο νὰ πιάσῃ τὸ χαρτονόμισμα μόλις πέσῃ. Καθὼς θὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ πέσῃ, θὰ τὸ πιάσῃς εὐκόλα, με' τὴν παλάμη καὶ τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ σου χεριοῦ.

Δοκίμασε τώρα νὰ βάλλῃς κάποιον ἄλλο νὰ πιάσῃ τὸ χαρτονόμισμα. Πρὶν τ' ἀφήσῃς, πρόσεξε ὥστε τὸ χέρι τοῦ φίλου σου νὰ μὴν ἀκουμπᾷ στὸ χαρτονόμισμα. Στοιχημάτισε πὼς ἂν τὸ πιάσῃ μόλις τ' ἀφήσῃς, θὰ τοῦ τὸ χαρίσῃς.

Μὴν ἀνησυχῇς. Δὲ θὰ χάσῃς τὸ στοιχημα. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πιάσῃ τὸ χαρτονόμισμα στὴν ὥρα του. Τὰ δάχτυλά του θὰ κλείσουν κατὰ ἓνα τέταρτο τοῦ δευτερολέπτου ἀργότερα.

Ὅταν παίξῃς τὸ παιχνίδι μόνος σου, πιάνης τὸ χαρτονόμισμα γιὰ τὸν ἐξῆς λόγο: Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ τὸ μυαλό μὴνάει στὸ δεξιὸ σου χέρι «πιάστο» μὴνάει καὶ στ' ἀριστερὸ «ἀφῆσέ το». Ὅταν ὅμως ἀφήνῃς τὸ χαρτονόμισμα γιὰ κάποιον ἄλλον, τὰ πράματα εἶναι πολὺ διαφορετικά.

Τὰ μάτια του πρέπει νὰ δοῦνε πρῶτα τὸ χαρτονόμισμα νὰ πέφτῃ, ὕστερα νὰ εἰδοποιήσουνε τὸ μυαλό του γι' αὐτὸ τὸ πέσιμο κι' ἀπὸ κεί τὸ μυαλό του νὰ διατάξῃ τὸ χέρι του: «Πιάστο».

Γιὰ ὅλη αὕτὴ τὴ διαδικασία χρειάζονται $\frac{3}{4}$ τοῦ δευτερολέπτου. Γι' αὐτό, δὲ θὰ πετύχῃς τὸ φίλος σου νὰ πιάσῃ τὸ χαρτονόμισμα μόλις θὰ τὸ ἀφήσῃς.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Αὐτὰ τὰ περίεργα σχήματα, εἶναι, θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς, «καλοῦπια», γιὰ νὰ ζωγραφιστοῦν πρόσωπα διαφόρων τύπων ἀνθρώπων. Προσπαθήσετε νὰ φτιάχνετε αὐ-

ζετε μισογυρισμένο κεφάλι ἀνθρώπου. Τὸ ἴδιο συμβαίνει με' τὸ σχῆμα 52, ποὺ παριστάνει τὸ ἀπλὸ σκίτσο ἐνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ.

Στὸ σχῆμα 53, σὰς δείχνουμε πὼς με' ἀπλὲς γραμμές, μπορεῖτε νὰ ζωγραφίσετε ἓνα ἐκφραστικὸ πορτραῖτο κοριτσιοῦ. Προσέξτε ὅτι ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες τοῦ σκίτσου αὐτοῦ, βασίζονται πάνω στοὺς κανόνες ποὺ μάθαμε στὰ προηγούμενα τεύχη μας.

Αὐτὰ τὰ δυὸ παράξενα σχηματάκια εἶναι ἡ ἀρχὴ γιὰ

Τὸ σχῆμα 51 εἶναι ἡ βάση, γιὰ νὰ μάθετε νὰ σχεδιά-

νὰ φτιάξετε δύο γυναικεῖα μάτια. Βλέπετε, πὼς οἱ πιὸ πάνω γραμμὲς εἶναι καμπύλες, ἐνὸς οἱ κάτω εἶναι εὐθεῖες (σχ. 54).

Τὸ σχῆμα 55 θεωρεῖται σὰν συνέχεια τοῦ σχήματος 54. Δέστε ὅτι τὸ πρόσωπο μοιάζει περισσότερο με' αὐτό. Μὴ νομίζετε πὼς εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ φτιάξετε, με' τὴν πρώτη αὐτὸ τὸ σκίτσο. Ἐξασκηθῆτε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. (Συνεχίζεται)

ΔΙΑΒΑΣΑ ΕΙΔΑ ΑΚΟΥΣΑ για σας ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΕΔΙΑΒΑΣΑ με χαρά μου αγαπητά μου Διαπλάσδουλα, σ' ένα ξένο περιοδικό, ότι μια από τις καλύτερες σύγχρονες λογοτεχνίες του κόσμου θεωρείται η δική μας.

Πολλοί από τους συγγραφείς μας είναι στο εξωτερικό εύρυστα γνωστοί και τα έργα τους διαδίδονται από το διεθνές κοινό με ζωηρό ενδιαφέρον.

Πριν από λίγα χρόνια, ή λογοτεχνία μας ήταν έντελως άγνωστη έξω από τα σύνορα μας και το μόνο που ήξεραν οι ξένοι φίλοι μας ήταν οι... αρχαίοι μας συγγραφείς.

Σήμερα πολλά διδλία νεωτέρων συγγραφέων μας κυκλοφορούν στην Ευρώπη και στην Αμερική και σημειώνουν μεγάλη επιτυχία. Αυτό είναι ένα ακόμη σημείο ότι η στάθμη του νεοελληνικού πολιτισμού βρίσκεται πάλι σε ικανοποιητικό επίπεδο.

ΜΙΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΗ ΣΤΑΡ

ΘΥΜΟΣΑΣΤΕ την περίφημη Λάσσυ. Ήταν η σκυλίτσα ράτσας που πρωταγωνίστησε με εξαιρετική επιτυχία στην ταινία «Γύρνα πίσω Λάσσυ», που την είδαμε και μεις εδώ, πριν από μερικά χρόνια... Η Λάσσυ, λοιπόν, που επληρώθηκε για κείνο το φίλμ 10.000 δολάρια — δηλαδή 300.000 ελληνικές δραχμές — έγκατελινε πιά τον κινηματογράφο λόγω ηλικίας, και εμφανίζεται μόνον πολύ σπάνια σε προγράμματα τηλεόρασης.

Τα παιδιά της Αμερικής είναι ένθουσιασμένα μαζί της και της... γράφουν, φυσικά τα γράμματα αυτά τα παίρνει ο τυχερός ιδιοκτήτης της, που απαντά σ' όλα εκ μέρους της Λάσσυ και ευχαριστεί τους μικρούς θαυμαστές της για την τόση αγάπη τους.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΙΔΙΟΤΥΠΗ ΣΤΑΡ

ΜΙΑ άλλη στάρ που θριμβεύει στην Αμερική είναι η Σαμάνθα. Την ξέρετε; Έπαιξε με εξαιρετική επιτυχία δίχως όπλα, πλάι στον Γκάρυ Κούπερ και τον Άντονι Πέρκινς... Για τους εσείς είναι το φίλμ και... δεν την επρόσεξαν, τους πληροφορώ ότι Σαμάνθα

είναι το όνομα της τρισεκατοντάχρονης... πάτιας, που κρατούσε ένα τόσο ωραίο ρόλο σ' αυτή την ταινία!

Η Σαμάνθα, λοιπόν, είναι σήμερα μια από τις δικές μας.

Στη Βιέννη θα γίνει τον προ. σελή Σεπτέμβριο μια μεγάλη έκθεση Ριχάρδου Βάγνερ. Σ' αυτήν θα εκτεθούν χειρόγραφα και φωτογραφίες του διάσημου μουσουργού, καθώς και τα παιδικά τετράδια, όπου έγραφε τις πρώτες εξαιρετικές συνθέσεις του.

μοφιλέστερες στάρ της Αμερικής και γυρίζει πολλά διαφημιστικά φίλμς. Για το καθένα τους πληρώνεται 2.000 δολάρια, δηλαδή 60.000 δραχμές. Άλθιθινά χρυσή πάτια!

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΗ ΝΕΩΝ

ΣΤΟ «ΖΥΓΟ» έγινε τελευταία μια πολύ ενδιαφέρουσα έκθεση: Περί τους 30 νέους καλλιτέχνες επαρουσίασαν έργα τους. Οι περισσότεροι απ' αυτούς έδειχναν για πρώτη φορά πίνακές τους. Κι' είναι αληθινά συγκινητικό, ότι τα έργα τους τα διέκρινε δύναμη, πρωτοτυπία και ταλέντο. Μαθαίνω πως η έκθεση αυτή θα γίνεται κάθε χρόνο το καλοκαίρι, και διαρκώς θα παρουσιάζουν έργα τους νέοι ζωγράφοι, νέοι χαράκτες, νέοι γλύπτες. Άς το έχουν ύπ' όψη τους τα διαπλάσδουλα που ασχολούνται με την τέχνη.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΕΡΙ ΜΙΝΟΥ ΝΤΡΟΥΕ

ΚΑΙΡΟ είχα να σας γράψω για την δεκάχρονη

ποιήτρια, τη Μινού Ντρουέ. Η Μινού, λοιπόν, αφού τελείωσε το γύρισμα της ταινίας «Η Κλάρα και οι κακοί», που έσημείωσε εξαιρετική επιτυχία, απέφασε να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο και ν' αφιερωθεί αποκλειστικά στην ποίηση.

Έτσι τώρα ετοιμάζει μια νέα ποιητική συλλογή, που όπως λέει η ίδια θα είναι γεμάτη φώς και αισιοδοξία. Σ' αυτήν θα τραγουδά οτι ωραίο υπάρχει στη ζωή. Τόν ήλιο, το τραγούδι των πουλιών, τη θάλασσα, το μυστικό ψίθυρο των ρυακιών...

Όταν όμως εκδοθή η συλλογή αυτή, θα τα ξαναπούμε!

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

ΟΠΩΣ μαθαίνω, σχετικά σύντομα θα έχουμε τηλεόραση. Η πρώτη μάλιστα επίσημη δοκιμή της στην Αθήνα θα γίνει τον προσεχή Σεπτέμβριο... Δεν ξέρω ποια είναι η γνώμη σας για την τηλεόραση — απ' ό,τι φυσικά έχετε ακούσει ή διαβάσει — εγώ όμως δεν της τρέφω ιδιαίτερη συμπάθεια. Στην Αμερική τα περισσότερα προγράμματα είναι διαφημιστικά και δεν έχουν

κανένα ιδιαίτερο καλλιτεχνικό ή μορφωτικό ενδιαφέρον.

Διάβασα, τελευταία, σ' ένα μεγάλο γαλλικό περιοδικό, ένα άρθρο για την τηλεόραση. Ο συντάκτης του υποστηρίζει ότι πρέπει να ληφθή μέριμνα για ν' ανεβή ή ποιότητα των προγραμμάτων της.

«Η τηλεόραση, καταλήγει ο άρθρογράφος, μπορεί να γίνει ένας καλός φίλος του σπιτιού, όταν ξεκινά με καλές προθέσεις... Κυρίως πρέπει ν' αυξηθούν τα μορφωτικά προγράμματα. Έτσι θα γίνει ένα ζωντανό Πανεπιστήμιο».

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΑΙ ότι σε μια πλατεία της Ανδρου θα στηθή ένα ωραίο μνημείο του Άγνωστου Ναύτη, που απ' τα αρχαία χρόνια ως σήμερα δημιουργεί το θαλασσινό πολιτισμό μας κι' ανοίγει τους υγρούς δρόμους που οδηγούν στις μακρινές χώρες... Παράλληλα, μαθαίνω ότι θα γίνει μια θαλασσινή ανθολογία με τα ωραιότερα κείμενα που έχουν γραφή απ' τους λογοτέχνες μας...

Επιστροφή στη θάλασα, «το υγρό στοιχείο που αγκαλιάζει τη χώρα μας»

N. ΜΑΤΣΑΣ

Ο νεαρός Μεξικανός ηθοποιός Ρόντο, που έπαιξε με αυτό το αλόγο στο φίλμ «Ο μικρότερος των παριζιάνων», κάνει τώρα μια μεγάλη καλλιτεχνική περιοδεία στην Αμερική. Ο Ρόντο παρουσιάζει νομέρα, όπου παίζει με το αλόγο του διάφορες κωμικές ή δραματικές σκηνές. Το πανέμορφο αυτό αλόγο είναι άσπρος με γο για 50.000 δολάρια.

Το θεατρικό μας

Το κόκκινο μπαλόνι

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ
ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΠΑΛΟΝΙ

Ο μικρός Γιαννούλης είχε δει την ταινία «Το κόκκινο μπαλόνι» και του έκαμε βαθιά εντύπωση η ιστορία αυτή του παιδιού, που βρίσκει τον καλύτερο φίλο του σ' ένα μπαλόνι.

Πώς ήταν αυτό δυνατόν; Κι' ο ίδιος είχε αγοράσει ως την ώρα ένα σωρό μπαλόνια — μικρά και μεγάλα. Κανένα όμως από αυτά δεν τον... άκουγε ούτε του έκανε συντροφιά στους περιπάτους του, όπως το καλόβολο εκείνο μπαλόνι της ταινίας.

Όμως σκέφτεται να δοκιμάσει για μιαν ακόμη φορά. Και χωρίς να χάσει καθόλου καιρό, πηγαίνει κι' αγοράζει ένα μεγάλο-μεγάλο κόκκινο μπαλόνι, από το κοντινό περιπτερο. Και νάτος τώρα στον κήπο του σπιτιού του να έχη πιάσει. Κουδέντα με το κόκκινο μπαλόνι.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Λοιπόν, δε θα μου μιλήσης;

ΜΠΑΛΟΝΙ (με χιούμορ): Τί ερώτηση είναι αυτή που μου κάνεις, Γιαννούλη; Τά μπαλόνια... δε μιλούν!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ (μ' έκπληξη): Έσ' όμως μιλάς!

ΜΠΑΛΟΝΙ: Έτυχες! Ύστερα θέλω να σε λύσω τις απορίες σου.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Είδα το αδελφάκι σου που έπαιζε σ' εκείνη την ταινία. Το καϊμένο! Στο τέλος τα κακά παιδιά το έσκασαν.

ΜΠΑΛΟΝΙ (φιλοσοφημένα): Αυτή είναι η μοίρα των μπαλονιών. Να το σκάνε.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Θλι-

δερή μοίρα! Έγώ μιὰ φορά δε θα ήθελα να ήμουν ποτέ μπαλόνι.

ΜΠΑΛΟΝΙ: Δεν έχεις δίκιο! Η ζωή μας είναι λίγη, αλλά ζούμε έντονα.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ (μ' απορία): Ζήτε έντονα; Σάν πως δηλαδή;

ΜΠΑΛΟΝΙ: Είναι πολύ απλό: Η μικρή μας ζωή είναι γιομάτη από περιπέτειες και συγκινήσεις. Έχουμε τη δύναμη να προκαλούμε την αγάπη στα μικρά παιδιά που μάς κοιτούν γεμάτα επιθυμία να μάς αποκτήσουν. Μετά, όταν μάς πάρουν στα χέρια τους, είναι γεμάτα χαρά. Μας κρατούν περήφανα από το σπάγγο μας και μάς πάνε περίπατο.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Μετά όμως κάνετε ένα δυνατό «μπούμ» και σκάτε.

ΜΠΑΛΟΝΙ: Στο είπα, Γιαννούλη, αυτή είναι η μοίρα των μπαλονιών. Όλα στη ζωή έχουν ένα τέλος. Πολύ περισσότερο τά μπαλόνια που είναι γεμάτα από αέρα.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Λοιπόν;

ΜΠΑΛΟΝΙ: Λοιπόν, μ' όλα αυτά, εξακολουθώ να πιστεύω, πως η σύντομη ζωή μας είναι ωραία.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Ίσως να μην έχως άδικο.

ΜΠΑΛΟΝΙ: Έπειτα, μην ξεχνάς και κάτι άλλο. Πολλά από μάς είναι και τυχερά... Γνωρίζουν τη «μεγάλη ζωή».

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Τη «μεγάλη ζωή»; Δε σε καταλαβαίνω.

ΜΠΑΛΟΝΙ: Θα σου εξηγήσω. Όλα δεν κάνουν ένα «μπούμ» και σκάνε! Πολλά από μάς έχουν την τύχη να κάνουν ένα θαυμάσιο ταξίδι στους ουρανούς και να

χαθούν πολύ ψηλά, εκεί που δεν τα φτάνει ανθρώπινο μάτι.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ: Θες να πής για τά μπαλόνια που «το σκάνε» από τά χέρια των παιδιών;

ΜΠΑΛΟΝΙ: Ακριδώς. Αυτά ταξιδεύουν στο άπειρο, πιά αλαφριά από τά σύννεφα και τά πουλιά. Τά βλέπετε να τά παίρνει στην αγκαλιά του ο αέρας, να τά συρραίνουν και μετά να γίνονται μικρές χρωματιστές κουκκίδες στον ουρανό...

Μικρή σιωπή. Ο Γιαννούλης φαίνεται να σκέφεται τά γεμάτα αλήθεια λόγια του κόκκινου μπαλονιού.

ΜΠΑΛΟΝΙ (συνεχίζει): Όπως βλέπεις δεν είναι τόσο θλιβερή ή ζωή μας. Έχουμε πάντα την ελπίδα του μεγάλου ταξιδιού.

Το μπαλόνι σαλεύει λίγο στον αέρα, ύστερα γλιστράει κι' αρχίζει διασπαστικά ν' απομακρύνεται:

ΜΠΑΛΟΝΙ (από μακριά): Όπως βλέπεις, κι' εγώ είμαι απ' τά τυχερά μπαλόνια.

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ (αρχίζει να τρέχει να το φτάσει): Έλα δώ.

ΜΠΑΛΟΝΙ: Αυτούμα, που θα σε στενοχωρήσω, αλλά είναι καλύτερα να φύγω. Δε μάς δίνεται ταχτικά ή ευκαιρία για ένα τέτοιο θαυμάσιο ταξίδι.

Χορεύει για λίγο στον αέρα, ύστερα ανεβαίνει πιά ψηλά. Ο Γιαννούλης το κοιτάζει που χάνεται στη γαλάζια αγκαλιά του ουρανού, όπου γίνεται ένα μικρό κόκκινο σημείο στο άπειρο.

N. ΜΑΤΣΑΣ

Ο Κέκροπας και η Αθηνά

Μυθολογικό ήρωα, μπορούμε να πούμε τον Κέκροπα, τον φρόνιμο βασιλιά, που έβαλε τα θεμέλια στον θαυμάσιο αττικό πολιτισμό.

Οι αρχαίοι μας πρόγονοι, τον φανταζόντουσαν σαν ένα πλάσμα, που ήτανε μισός άνθρωπος και μισό τέρας. Τον θαρρούσαν ψηλό, γεροδεμένο, με μακριά γένια και μαλλιά, μ' αγριωπό βλέμμα και, που, αντί για πόδια, είχε δυο φίδια.

Ο Κέκροπας έμαθε στους ανθρώπους, που ζούσαν στην Αττική, πως να φτιάχνουνε τη λάσπη και πως να βάζουνε τις πέτρες με σειρά για να κτίσουνε τους δώμους και τά σπίτια τους. Ύστερα τους έδειξε τον τρόπο να κυνηγούνε τ' άγρια ζώα στους κάμπους και στα δάση. Τους δίδαξε πως να φτιάχνουνε τόξα, τεντώνοντας βούνευρα πάνω σε γερά κλαριά λυγαριάς.

Και τέλος, τους είπε πως να καλλιεργούν τη γή, για να τους δίνει καρπούς πλούσιους.

Ο Κέκροπας πάνω στο δράχο της Ακρόπολης έκτισε μιὰ πόλη, που αρχικά είχε τ' όνομα «Κεκροπία».

Η Αθηνά όμως κι' ο Ποσειδώνας ζήλεψαν την ομορφιά της πόλης του Κέκροπα κι' ο καθένας τους θέλησε να της δώση τ' όνομά του.

Ωστόσο, πάνω σ' αυτό, οι δυο θεοί τσακωθήκανε. Παρουσιάστηκαν λοιπόν στον Κέκροπα και του είπαν τον λόγο της φιλονικίας τους.

Ο Κέκροπας τότε απάντησε, πως ή πόλη του θα έπαιρνε τ' όνομα εκείνου του θεού, που θα της έκανε το πιο πολύτιμο δώρο.

Πρώτος ο Ποσειδώνας, χτύπησε τη θάλασσα με την τριαινά του και με μιὰς ξεπετάχτηκε ένα κατάσπρο αλόγο, για να σέρνει τά πολεμικά άρματα, που θα χτυπούσαν τους έχθρους.

Η Αθηνά χάρισε στην ομορφή πολιτεία την ελιά, το δέντρο της ειρήνης. Το δέντρο που δίνει φαί σ' όσους πεινούν, και ξεστασία σ' όσους κρυώνουν τον χειμώνα.

Ο συνετός Κέκροπας έπεσε σε συλλογή για να διαλέξη και να δώση στη μικρή του πόλη το καλύτερο δώρο. Και πραγματικά δεν πέρασε πολλές καιρός κι' αποφάσισε: Το καλύτερο δώρο από τά δυο, ήταν το δώρο της θεάς της σοφίας, της Αθηνάς. Η πόλη του για τοπο θα ονομαζόταν «Αθήνα». Από κείνη την ημέρα η Αθήνα διαρκώς μεγάλωνε σε φήμη και δόξα. Οι Αθηναίοι ήταν υπερήφανοι για την πολιτεία τους.

Σ. Γ. Το

ΟΝΤΙΚ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΓΑΥΓΙΣΕΙ...

Αστυνομική
περιπέτεια
του "Υβ Ρουί"

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

Η ΑΓΩΝΙΑ του Πήτερ έφτασε στο κατακόρυφο. Τό τηλεφώνω χτυπούσε σά δαιμονισμένο. Κανένας δε σήκωνε το ακουστικό στην άλλη άκρη του σύρματος. Απελπισμένος έτοιμάστηκε ν' αφήσει το ακουστικό. Ξάφνου, ακούστηκε ένα «κλικ» και μία φωνή άπάντησε:

— Λέγετε...
— Έμπρός, Φράνκ, έσύ; Έδω Πήτερ.

— Γειά σου, φιλαράκο, τί μου γίνεσαι; Έτοιμαζόμουν νά...

Ο Πήτερ δέν τόν άφησε νά συνεχίση.

— "Ακουσε, Φράνκ, συνέβη κάτι πολύ σοβαρό εδώ. Πρέπει νά έρθης άμέσως. "Ακούς; Τώρα δέν μπορώ νά σου εξηγήσω... σέ ίκετεύω, Φράνκ, έλα...

Ο Φράνκ κατάλαβε, πώς τά πράγματα ήταν πραγματικά σοβαρά.

— Έν τάξει, άπάντησε κι' έκλεισε τό τηλέφωνο.

Ο Πήτερ άφέθηκε νά πέση πάνω στήν καρέκλα του. Τώρα δέν τού έμενε άλλο παρά νά περιμένει. "Εκλεισε τά μάτια και προσπάθησε νά δάλλη κάποια τάξη στίς σκέψεις του.

«Όταν βγήκα από τό σχολείο, στοχάστηκε, ήταν 7. Μιά ώρα άργότερα έφτασα στο σπίτι. Δηλαδή στις 8. "Ο πατέρας μου δέν ήταν εκεί. Αυτό μ' έκανε ν' άπορήσω γιατί ο πατέρας μου δε συνήθιζε νά βγαίνει τ' άπόγεμα. Κι' όταν τ' άποφάσιζε, πού και πού, είδοποιούσε τό φύλακα. Φαντάστηκε πώς τό έχασε. Έκανα μία βόλτα ως τό υπόστεγο. "Ολα ήτανε κλειδωμένα όπως πάντα. "Υστερα γύρισα στο γραφείο τού πατέρα. "Ολα φαινότανε ταχτοποιημένα στην εντέλεια. "Ολότελα τυχαία, τά μάτια μου πέσανε στή μαύρη έταξέρα. "Η Μαρία, ή γυναίκα τού φύλακα, δέν την ξεσκόινε ποτέ. Τό γιατί ήταν άνεξήγητο. Πάνω στην παχειά σκόνη κάτι ήτανε γραμμένο. Πλη-

σίασα και προσπάθησα νά διαβάσω:
— Πήτερ, με άπάγουν. Πρόσεχε τά έγγραφα. Μην υποχωρήσης...».

★

Ο Πήτερ Βιαλέ ήτανε γίος χημικού. Ο πατέρας του, ένας ήσυχος και άνεξάρτητος τύπος, είχε άφοσιωθεί σέ διάφορα πειράματα. Ζούσε άποτραβηγμένος στην εξοχή, χωρίς νά βλέπει κανέναν άλλον έκτός από τό γιό του και τό φύλακα με τη γυναίκα του.

Πρίν από λίγον καιρό άνακάλυψε μία νέα καύσιμη ύλη, πού ή έντασή της ήταν τόσο, πού θα μπορούσε άνετα νά χρησιμοποιηθή για τό πρώτο ταξίδι στο διάστημα.

Κανείς δέν ήξερε για την έφεύρεση τού Βιαλέ. Κανείς άλλος, έκτός από τό γιό του. Νά όμως πού τόν άπήγαγαν!

«Όστόσο, τά έγγραφα δέν τά δρικήκανε! συλλογίστηκε ο Πήτερ. "Ελπίζω νά μή τόν βασανίσουνε. "Ο πατέρας είναι βέβαια γενναίος, αλλά...».

Σά νά ήθελε νά έπισφραγίση τούς φόβους του, τό τηλέφωνο ακούστηκε νά χτυπά επίμονα. Ο Πήτερ τινάχτηκε. "Ετσι, χωρίς κανένα ξεχωριστό λόγο, τόν πλημμύρισε ένα κακό προαίσθημα.

Από την άλλη άκρη τού σύρματος έφτασε μία δλότελα άγνωστη φωνή.

— Έμπρός!

— Ο Πήτερ Βιαλέ; ρώτησε ή φωνή μ' ένα ξενικό τόνο.

— Ναι, ο ίδιος! άποκρίθηκε ο Πήτερ. Τί θέλετε;

— Χμ! "Ο τόπος της φωνής έγινε μαλακός. "Ο άνσυχής βέβαια για τόν πατέρα σου, νεαρέ μου...

— Πού βρίσκεται; Είναι καλά;

Η φωνή σώπασε λίγο. Τού Πήτερ τού φάνηκε πώς άκουσε ένα μονότονο δόμβο. Κοντά στο τηλέφωνο τού άγνωστου θα έπρεπε νά βρίσκονται ύδατοπτώσεις.

— "Ησυχασε, αγαπητέ μου, ξανάρχισε μαλακά ή φωνή. "Ο πατέρας σου είναι καλά. Τουλάχιστο για την ώρα. Από σένα εξαρτάται αν θα είναι και αύριο καλά. Αυτό πού σου ζητώ είναι άπλό: Θα μου παραδώσης στο μέρος πού θα σου όρίσω, έναν φάκελο με έγγραφα. Ξέρεις, εκείνα τά χαρτιά με τό καύσιμο ύλικό...

Ο Πήτερ ήταν πολύ νέος. Δέν ήξερε λοιπόν νά συγκρατήσει τόν έαυτό του, δέν ήξερε νά είναι ψύχραιμος.

— "Αθλιε, φώναξε μέσα στ' άκουστικό. Κλέφτη...

— Κρίμα, άποκρίθηκε ο άγνωστος. Θα είναι αλήθεια κρίμα νά μην ξαναδής τόν πατέρα σου. Είσαι νέος κι' άμυαλος. Θα σ' αφήσω νά σκεφτής πιο λογικά.

Νεκρική σιωπή άπλώθηκε στο δωμάτιο. Ο Πήτερ άπόμεινε σά χαμένος. Νά είδοποιήση την άστυνομία; "Οχι. "Ο πατέρας του δέν ήθελε νά μαθευτή ή άνακάλυψή του. Δέν ήθελε νά την πληροφορηθή κανείς.

Τό ύγρό καύσιμο, πού τόσο χρήσιμο γινόταν σέ χέρια ειρηνικά, μπορούσε νά φέρη τό θάνατο σέ χιλιάδες ανθρώπους. Γι' αυτό, ο Βιαλέ προτιμούσε νά κρατήσει την άνακάλυψή του κρυφή απ' όλους.

Η ύπόθεση ήταν πραγματικά μπερδεμένη. Πώς κατόρθωσαν νά μπούν στο

σπίτι οί άπαγωγείς; "Ο Βίκτωρας, ο φύλακας τού σπιτιού, δήλωσε κατηγορηματικά, πώς κανένας ξένος δέν πέρασε τό κατώφλι. "Η σιδερένια πόρτα τού κήπου ήτανε κλειδαμπαρωμένη και τό κλειδί βρισκότανε στή θέση του. Στο συρτάρι τού γραφείου. "Εκείνο, τέλος, πού φαινότανε πιο παράξενο ήταν ή σιωπή τού Ντίκ. "Απ' ό,τι έλεγε ο Βίκτωρας, τό λυκόσκυλο δέν είχε γαυγίσει ούτε μία φορά, μέσα στή μέρα. Φυσικά, δε χωρούσε καμιά άμφιβολία πώς ο Βίκτωρας έλεγε την αλήθεια. Δεκαπέντε χρόνια τώρα δούλευε στού Βιαλέ κι' ή χημικός τού είχε τυφλή έμπιστοσύνη.

— Τότε, άναρωτήθηκε ο Πήτερ. Πώς κι' από πού μπήκανε;

Την ίδια στιγμή, ακούστηκε θόρυβος από αυτοκίνητο. Ο Πήτερ βγήκε τρέχοντας στο κήπο, νά ύποδεχτή τό Φράνκ.

Ο Φράνκ ήτανε ξάδερφος τού Πήτερ. Γεροδεμένος, δραστήριος, μόλις είχε κλείσει τά 22 του χρόνια. Ο δυναμικός του χαρακτήρας κι' ή έξυπνάδα του τόν έσπρωξαν στο δρόμο της δημοσιογραφίας. Τώρα μάλιστα δούλευε σέ μίαν από τίς μεγαλύτερες έφημερίδες. Κι' ο Πήτερ τού είχε έμπιστοσύνη. Μόνο αυτός μπορούσε νά τόν βοηθήσει.

— Όταν ο ξάδερφός του τού διηγήθη-

Ο Φράνκ, δίπλα στον Πήτερ, παρακολουθούσε τό τηλεφώνημα.

κε τί έγινε, άποφεύγοντας πάντα ν' άναφέρη την άνακάλυψη τού πατέρα του, ο Φράνκ σούρωσε τά φρύδια κι' έίπε κουνώντας τό κεφάλι.

— Ξαδερφάκι, τά πράματα είναι σοβαρά!

ΔΕ ΘΑ ΜΙΛΗΣΩ :

Ο Φράνκ με τόν Πήτερ εξέτασαν όλες τίς λεπτομέρειες της ύπόθεσης. Ο Φράνκ έβαζε τόν ξάδερφό του νά λήη και νά ξαναλή τό ίδιο πράμα. Τέλος, κοίταξε τό ρολόι του.

— Είναι κιόλας τρείς τό πρωί, έίπε. "Ετσι κι' άλλίως δε μπορούμε νά κάνουμε τίποτα πρίν ξημερώση. Γι' αυτό, φιλαράκο μου, τό καλύτερο πού έχεις νά κάνης είναι νά κοιμηθής!

— Νά κοιμηθώ! τή στιγμή πού ο πατέρας μου...

— "Ακουσε, Πήτερ. Τόν πατέρα σου δε βοηθάς ξαγρυπνώντας. "Αντίθετα, τό πρωί πρέπει νά είσαι φρέσκος, ξεκούραστος.

Λίγο άργότερα, ο Πήτερ κοιμότανε βαθειά. Ο Φράνκ είδε κι' έπαθε για νά τόν ξυπνήση τό πρωί.

— Σήκω! τού φώναξε. Χτυπάει τό τηλέφωνο. Γρήγορα, λοιπόν, θα είναι αυτοί...

Τρέμοντας σύγκορμος ο Πήτερ, άρπαξε τό ακουστικό. Δίπλα του ο Φράνκ άκουγε. Από την άλλη άκρη τού σύρματος, έφτασε ή ίδια μαλακή φωνή με την έλαφρή ξενική προφορά. Από κάπου μακριά άκουγόταν τό ίδιο μονότονο βουητό.

— Έμπρός, ο Πήτερ Βιαλέ; Λοιπόν, νεαρέ μου, κοιμήθηκες καλά;

— "Αντί γι' άλλη άπάντηση ο Πήτερ έτριξε τά δόντια. "Η φωνή συνέχισε στον ίδιο τόνο:

— "Ε, νεαρέ μου, τί θα κάνης; Θα βοηθήσης τόν πατέρα σου ή... Δέ θέλουμε τό κακό για κανένα σας. Έσύ θα μάς άναγκάσης!

Ο Πήτερ θυμήθηκε τή φράση πού

δράδυ. Στο μεταξύ, ρώτησε και τό δημοσιογράφο σου. Βάζω στόιχημα πώς είναι τώρα κοντά σου. Γειά σου...

Ακούστηκε ένα μεταλλικό «κλικ». Ο άγνωστος είχε κλείσει.

— Βλέπεις, έκανε ο Πήτερ τσακισμένος, είναι πολύ δυνατοί! Τό μάθανε κιόλας πώς είσαι δώ...

— "Αντίθετα, άποκρίθηκε ο νεαρός δημοσιογράφος. "Οχι μόνο δέν είναι δυνατοί, αλλά έκαναν και ένα μοιραίο λάθος.

— Λάθος;

— Ναι, θα σου εξηγήσω άργότερα. "Οπως κι' αν είναι, δέν πρόκειται για έπαγγελματίες. Αυτό έχει σημασία.

Ο Έρρίκος Βιαλέ ήτανε μία χαρά. Μονάχα τό στομάχι του πονούσε λίγο από την πείνα. Παύ βρισκότανε όμως; Δέν ήτανε σέ θέση νά τό πη. Τόν φέρανε με δεμένα μάτια. Τώρα βρισκότανε σ' ένα υπόγειο. Κάπου εκεί κοντά πρέπει νά βρισκόταν ένας καταρράκτης. Τό βουητό εκείνο δέν μπορούσε νά εξηγηθή διαφορετικά.

Πόσο θα κρατούσε αυτό; Ο Έρρίκος Βιαλέ δέν ήξερε. Για ένα ήταν βέβαιος: δε θα μιλούσε ό,τι και νά γινόταν. Ποιοί ήταν οί άπαγωγείς του; Κατάσκοποι; Σπείρα ληστών; Αυτά άναρωτιόταν, όταν άκουσε πάλι τά δηματά τους. "Η βαρειά πόρτα άνοιξε τρίζοντας.

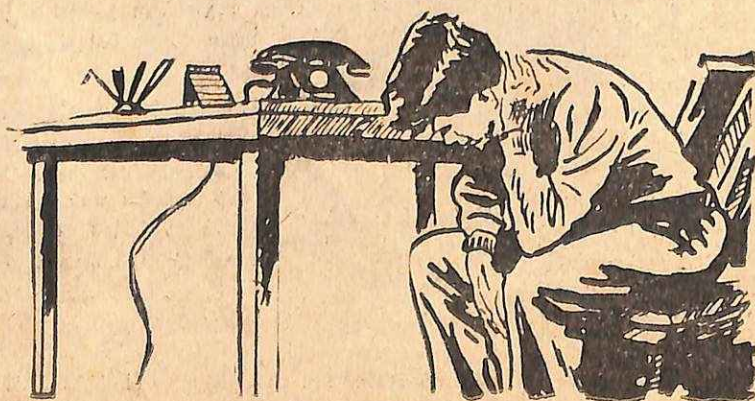
Λοιπόν, σοφέ δασκαλε;

Εκείνος πού μίλησε ήταν ο πιο κοντός. "Η φωνή του είχε ένα παράξενα μαλακό τόνο. Τά ρούχα του, αν και παλιά, ήταν καθαρά και φροντισμένα. "Ο άλλος, ψηλός, άφρόντιστος, χοντροκομμένος.

— Δέν ξεθυμάσες ακόμα;

Ο Έρρίκος Βιαλέ έκανε πώς δέν άκουγε.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Τό τέλος.

Γκλέν Νταϊβς

Στις αρχές του 1956 ένας έντελως αγνώστος Αμερικανός αθλητής έτρεξε τα 400 μ. εμπόδια σε 50''8. Επρόκειτο για ένα θαυμάσιο χρόνο, αφού το παγκόσμιο ρεκόρ, της εποχής εκείνης, κατείχε ο Ρώσος Λιτούγιεφ με 50''4. Η κατάπληξη των φιλάθλων μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν έμαθαν πως ο άσημος αυτός αθλητής δεν είχε αγωνισθεί παρά μόνο τρεις φορές στη ζωή του, στα 400 μ. εμπόδια.

Όπως είναι γνωστό, το αγώνισμα αυτό θεωρείται απ' τα πιο δύσκολα και τεχνικά των δρόμων και χρειάζεται κανείς μακροχρόνια ειδικευση για να πετύχει καλούς χρόνους. Κι' όμως ο νεαρός Γκλέν Νταϊβς, έτσι λεγόταν ο εκπληκτικός δρομέας, στην πρώτη μεγάλη κούρσα του είχε μείνει 4)10 μόνο πίσω από το παγκόσμιο ρεκόρ!

Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο 22ετής Νταϊβς μ' ένα καινούργιο άλμα προς τα εμπρός, συνέτριψε κυριολεκτικά το ρεκόρ του Λιτούγιεφ με τον φανταστικό χρόνο των 49''5! Ο κόσμος δεν εξεπλήγη αυτή τη φορά, γιατί όλα τα περίμενε από τον Νταϊβς. Κι' όταν, λίγους μήνες αργότερα, κέρδισε στη Μελβούρνη τον τίτλο του Ολυμπιονίκου των 400 μ. μετ' εμποδίων, θεωρήθηκε το πιο φυσικό πράμα.

Μέσα σε λίγους μήνες ο Γκλέν Νταϊβς βγήκε απ' την αφάνεια κατά τον πιο θριαμβευτικό τρόπο. Ολυμπιονίκης και παγκόσμιος ρεκόρμαν! Τι άλλο μπορούσε να ζηλέψει ένας αθλητής; Ο ίδιος όμως δεν αναπαύθηκε στις δάφνες του. Ήθελε να βελτιωθεί ακόμα περισσότερο και πέρυσι ασχολήθηκε συστηματικά με τους άπλους δρόμους για ν' αυξήσει την ταχύτητά του. Πραγματικά, έτρεξε τα 400 μ. σε 46''5 αλλά και πάλι δεν έμεινε ικανοποιημένος. Έτσι, φέτος το χειμώνα, γυμνάστηκε και πάλι ειδικά στις ταχύτητες και πριν από

λίγες ημέρες έπραγματοποίησε ένα νέο άλμα που κατέπληξε όλους τους φιλάθλους, όπως ακριβώς και πριν από δύο χρόνια. Ο Νταϊβς έκαλυψε τις 440 γιάρδες (402 μ.) σε 45''8. Ο χρόνος αυτός ισοφάρισε το παγκόσμιο ρεκόρ της απόστασης του συμπατριώτη του Τζέιμς Λή και αντίστοιχα με 45''5 για τα 400 μ., όπου το παγκόσμιο ρεκόρ κατέχει ο επίσης Αμερικανός Λου Τζώνη με 45''2.

Δηλαδή ο Γκλέν Νταϊβς δεν απέχει πολύ από το να γίνει παγκόσμιος ρεκόρμαν και στα 400 μ. Όστόσο, η μεγαλύτερη φιλοδοξία του είναι να βελτιώσει το ρεκόρ του στα 400 μ. μετ' εμποδίων και να το φθάσει σ' ένα επίπεδο άπρσιτο για όλους τους άλλους.

Σύμφωνα με την πρόσφατη επίδοσή του, οι «ειδικοί» υπολογίζουν ότι ο Νταϊβς μπορεί να καλύψει τα 400 μ. μετ' εμποδίων στον άπιστευτο χρόνο των 48''5. Δηλαδή όσο σημειώνουν οι πρωταθλητές πολλών άλλων κρατών στα 400 μ. απλά!

Απ' τον εκπληκτικό Νταϊβς, που θεωρείται από τώρα βέβαιος Ολυμπιονίκης του 1960 στη Ρώμη (θα είναι τότε 26 ετών), όλα πρέπει να τα περιμένει κανείς...

ΗΛ. Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟΚΙΟ.— Οι συνθήκες της Δύσης άρχισαν να επικρατούν και εις την Ιαπωνία. Έτσι, την κήρυξη της έναρξης των Ασιατικών Αγώνων έκανε ο Αυτοκράτωρ Χιροχίτο, που για πρώτη φορά παρευρέθηκε σε αθλητική διοργάνωση, ενώ στην τελετή που επισκοπούσε μια χορωδία, από 150 πρόσωπα, τραγούδησε στα... γερμανικά την Ώδη της Χαράς, απ' την 9η Συμφωνία του Μπετόβεν!

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ.— Η Κίπερος Όφφενμπαχ είναι μια μικρή γερμανική ομάδα, αλλά διαθέτει πολλά ποδοσφαιρικά ταλέντα, που έχουν ανοίξει την όρεξη των μεγάλων συλλόγων. Ήταν λοιπόν βέβαιο πως στην περίοδο των μετεγγραφών οι

«μεγάλοι» χάρι στις δελεαστικές προτάσεις τους, θα έπαιρναν απ' την Κίπερος Όφφενμπαχ όλα τα καλά στελέχη της. Για ν' αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο αυτόν, οι ιθύνοντες την Κίπερος Όφφενμπαχ είχαν μια εξυπνη ιδέα. Συνέφνησαν με αμερικανικούς συλλόγους να δώσουν το καλοκαίρι μια σειρά αγώνων στις Ήν. Πολιτείες. Έτσι, όλοι οι παίκτες της έτρεξαν άμέσως να υπογράψουν δηλώσεις παραμονής για να μη χάσουν το ταξίδι στο Νέο Κόσμο.

★

ΡΩΜΗ.— Ο γνωστός Ιταλικός ποδοσφαιρικός σύλλογος Φ. Κ. Τορίνο, ήρθε σε συνενόηση με τη διομηχανία σοκολάτας «Ταλμόνε» και από την προεχρή περίοδο θα ονομάζεται «Ταλμόνε—Τορίνο». Για να δεχθεί ν' αλλάξει τον τίτλο της, η Φ. Κ. Τορίνο θα παίρνει απ' τη διομηχανία «Ταλμόνε» 1.900.000 δρχ. το χρόνο.

★

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Ο δημοφιλής Αμερικανός ήθοποιος του κινηματογράφου Τζόν Γουέην, ήταν στα νιάτα του παίκτης του ράγκμπυ. Πρότεινε λοιπόν στον άλλοτε παγκόσμιο ρεκόρμαν και ολυμπιονίκη του δεκάθλου Μπόμπ Ματίας, να γίνει και αυτός ήθοποιος, με αμοιβή 70.000 δολάρια την εβδομάδα!

★

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ.— Ο παγκόσμιος ρεκόρμαν του δεκάθλου Ρόμπερτ Τζόνσον, που σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο Υ. Κ.Λ.Α., είναι παράλληλα ένας θαυμάσιος μαθητής και πρό ημερών εξελέγη πρόεδρος στο Σύλλογο των Σπουδαστών.

Αυτό φανερώνει πως όταν θέλει κανείς μπορεί να συμβιβάσει την μελέτη με τα σπόρ και την συνδικαλιστική δράση.

★

ΡΩΜΗ.— Η μικρούλα Πάολα Σαίνι, μόλις 12 ετών, αναδείχθηκε πρωταθλήτρια της Ιταλίας στο Κολύμπι, με στυλ «πεταλούδας». Πρέπει να σημειωθεί πως η Σαίνι είναι κόρη του Γενικού Γραμματέα της Ιταλικής Ολυμπιακής Επιτροπής.

★

ΠΑΡΙΣΙ.— Ένας νεαρός Κορσικανός, ο Τόνιο Κορόλλι, φανατικός θιασώτης του ποδοσφαίρου, αποφάσισε να πάει στη Σουηδία για να παρακολουθήσει τους αγώνες του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Έπειδή όμως δεν έχει τα απαιτούμενα χρήματα, θα ταξιδέψει από την πατρίδα του έως τη Στοκχόλμη με κανό και θα κωπηλατή ο ίδιος!

Μυθιστόρημα του Ρ. Α. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

60

— Άς στρίψουμε άριστερά. Φτηνά τη γλυτώσαμε, Τζών, μουρμούρισε ο Ντίκ. Μά την πίστη μου, ούτε και ξέρω πού θρικόμαστε. Δεν ξανάρθα ποτέ μου από δω μεριά.

Το μονοπάτι τους έβγαλε σε μια πολύ απότομη πλαγιά. Στην κατηφορία της, στο βάθος, φουντώνανε πολύ πυκνές αγριοτριανταφυλλίες κι' ανάμεσά τους ξεχωρίζανε σά μαυρισμένα από φωτιά έρείπια από ένα σπίτι, που έπρεπε να είναι αρχοντικό και μεγάλο.

— Ά! Τώρα κατάλαβα, είπε ο Ντίκ, όταν πλησίασαν. Θα είναι, χωρίς άλλο το Γκρίμστον, το αρχοντικό κάποιου Σάιμον Μάλσμπεουρυ, που ο σέρ Ντάνιελ ήτανε θανάσιμος εχθρός του. Το έκαψε πριν από πέντε χρόνια ο Μπένετ Χάτς. Είναι κρίμα, γιατί ήτανε πολύ ωραίο κτήμα.

Όστόσο, ο Ντίκ σώπασε απότομα. Κούρνιασε μέσα σε μια λακκούβα κρυμμένη από τις πρασινάδες, όπου δέ φουσούσε καθόλου κι' ήτανε ζεστασιά και ησυχία. Ο Μάτσαμ έκανε το ίδιο.

Την ίδια στιγμή, ένας παράξενος ήχος έσκισε τον πέπλο της σιγαλιάς. Ο ήχος ακούστηκε άλλες δυο φορές και τα παιδιά καταλάβαινε τί ήταν: Έβγαίνε από το λάρυγγα ανθρώπου, που καθάριζε τη φωνή του για να τραγουδήσει. Και να τί έλεγε το τραγούδι, μια θρυλική μπαλάντα:

«Τών ξεγερμένων ειπε τότε όρθος, λεζέντης, ως εκεί ψηλός, ο άρχηγός: «—Τι κάνετε δώ πέρα, εσείς, χαρούμενά μου παλληκάρια μές στο δάσος: «Κι' ο Γκάμελν όπου ποτέ δεν έβριχνε τα μάτια κάτω τ' απολογιέται βαρρετός: «—Όσοι μές' απ' την πόλη ξεγραφτούν κάνουνε σπύτι τους το δάσος!

Ο τραγουδιστής σώπασε. Για μια στιγμή, αδύνατος μεταλλικός ήχος πήρε τη σειρά της μπαλάντας που έλεγε και πάλι απλώθηκε σιγαλιά. Ο Τζών κι' ο Ντίκ κοιταχτήκανε σαστισμένα. Ζυγώσαν αλαφροπατώντας στον τοίχο που τους χώριζε από τον τραγουδιστή και τρυπώσανε σε μια παλιά πολεμίστρα να κοιτάξουν. Αυτό που είδανε τους έκοψε την ανάσα από την τρομάρα.

Στην αντίκρινή μεριά της λακκούβας, κάπου δέκα μέτρα παραπέρα, πάνω από μια γερή φωτιά, έβραζε μια πελώρια χύτρα, σωστό καζάνι. Κοντά της, ένας ψηλός, κοκκινοπρόσωπος άντρακλας στεκόταν όρθος κι' ανακάτευε

το φαί με το δεξί του χέρι, σά ν' άφουγκραζότανε. Στη ζώνη του είχε περασμένη μια σάλπιγγα κυνηγού κι' ένα πελώριο μαχαίρι. Όχι μακριά απ' αυτόν, ένας άλλος κοιμότανε, σκεπασμένος με την καφεδιά του μπέρτα. Μια πεταλούδα τετάριζε πάνω από το πρόσωπό του. Σε κείνο το μέρος ή γη ήτανε καταπράσινη, σπαρμένη μ' άσπρες μαργαρίτες. Κι' ανάμεσά τους ξεχώριζες σκόρπια όπλα και κάτι κόκκαλα από ένα έλαφι κρεμασμένο στην αγριοτριανταφυλλιά.

Ο τραγουδιστής ήσυχασμένος πως δεν ήτανε τίποτα ο θόρυβος που άκουσε, έφερε την κουτάλα στο στόμα του, δοκίμασε το φαί, κούνισε ευχαριστημένους το κεφάλι και πάλι άρχινισε να ανακατεύει και να τραγουδά, πιάνοντας πάλι το τραγούδι του από κεί που το είχε αφήσει:

«Κάνουνε σπύτι τους το δάσος... «Κι' ο άφέντης μου δεν έχουμε στο νου κακό και θράσος. Έλάφι θέμε βασίλια να φάμε μές στο δάσος».

Ένώ τραγουδούσε, έβγαζε κάθε τόσο ζουμί από το φαί, το φουσούσε και το δοκίμαζε σαν σπουδαίους μάγερους. Το βρήκε φαίνεται καλό, γιατί αφήνοντας το τραγούδι, πήρε από τη μέση του τη σάλπιγγα και φύσηξε τρεις φορές. Ο σύντροφός του ανακάθισε, ρωτώντας:

— Λοιπόν, άδελφι; Όρα για φαί; — Ναι, είπε ο μάγερ. Άλλά δίχως ψωμί και δίχως μύτρα. Πάει ο καλός καιρός, που μπορούσαμε να ζούμε στο δάσος και να τρώμε χορταστικά σαν καλογέροι, με τη βροχή και την παγωνιά μονάχες δυσκολίες. Τότες είχαμε όση μύτρα κι' όσο κρασί τραβούσε η καρδιά μας. Όμως αυτά πάνε πιά... Με τούτον τον Τζών τον Έκδικητή που έχουμ άρχηγό, κοντεύουμε να γενούμε σαν τα σκιάχτρα.

— Κάνε υπομονή, Άνομε. Πολύ κακόμαθες με το καλό φαί και το ποτό. Όστόσο, θα ξανάρθουν καλύτερες ημέρες.

— Έτσι λές; άποκρίθηκε αυτός που ο μάγερς τον είχε Άνομο. Έκανα όλες τις δουλειές, από καλόγερος ίσαμε τούτη δώ που κάνω τώρα, κι' άς αφήσουμε κατά μέρος το στρατό και το ναυτικό. Μπορώ λοιπόν να κρίνω. Φυσικά το καλύτερο ήταν να έμενα στο μοναστήρι. Εκεί, ο Τζών ο γούμενος θα με τάζε καλύτερα από τον Τζών τον Έκδικητή. Ά! Νά, ήρθανε κιόλας!

Πραγματικά, ψηλά, συμπαθητικά παλληκάρια άρχισαν να έρχονται από το μονοπάτι. Μόλις φτάνανε, δαγάζαν ό καθένας τους από ένα κοκκάλινο κύπελλο κι' ένα μαχαίρι, παίρνανε φαί μές' από τη χύτρα και καθόντανε στα χόρτα να φάνε. Δεν είχαν όλοι τα ίδια όπλα, μα ήταν όλοι τους ντυμένοι φτωχικά, με πράσινα ρούχα, σκούφο και πεντή μπέρτα. Άλλοι κρατούσανε τόξα, άλλοι σπαθιά, μαχαίρια ή κοντάρια, μα είχαν άποφασιστική και άγρια όψη. Από την πείνα δε μιλούσανε, παρά πέσαν όλοι τους με τα μούτρα στο φαί.

Είχαν μαζευτή καμμιά είκοσαριά και πάνω όταν πρόβαλε στο ξέφωτο καινούργια ομάδα. Έπικεφαλής έρχόταν ένας γιγαντόκορμος γκριζομάλλης άντρας, ηλιοψημένος σαν καπνιστό χοιρομέρι. Είχε τόσο μάχης στην πλάτη του και κοντάρι στο χέρι. Από τη φυσιογνωμία και το παράστημά του φαινόταν άρχηγός. Πίσω του έρχόντανε πεντέξη παλληκάρια, κρατώντας στον ώμο τους ένα φορείο και πάνω στο φορείο θρικότανε ένα μεγάλο βαρέλι.

— Καλά παιδιά και χαρούμενα παλληκάρια μου, φώναξε ο άρχηγός, κακοπερνάτε τώρα τελευταία. Μα τί σας έλεγα τόσον καιρό; Υπομονή, θα έρθη και η τύχη. Να λοιπόν που άρχισε να μές χαμογέλα με τούτο το βαρέλι τη μύτρα. Τι λέτε; — Ζήτω! φώναξαν τα παλληκάρια, ενώ αυτοί που φέρνανε το βαρέλι, το κατεδάζανε.

— Και μην άργήτε, παιδιά! συνέχισε ο άρχηγός. Έχουμε δουλειά. Κάτι τοξότες του Μπράκλεϋ φτάσανε στο πέραμα. Μήτ' ένας τους δεν πρέπει να φύγη ζωντανός από το δάσος. Άλήθεια παιδιά, θρικόμαστε δώ πέρα κάπου πενήντα άνθρωποι, κι' ο καθένας μας έχει πάθει κάποιο μεγάλο κακό. Άλλοι από μές χάσανε κτήματα και άλλοι φίλους. Άλλους μές ξεγράφανε κι' όλους μές κυνηγούσανε. Και ποιος το έκανε όλο τούτο το κακό; Ποιος άλλος από τον σέρ Ντάνιελ; Πρέπει λοιπόν να χαίρεται τα καλά μας; Να κάθεται μέσα στα σπίτια μας; Να παίρνει τη σοδεία μας; Να βυζαίνει το κόκκαλο που μές έλεψε; Παίρνει το νόμο με το μέρος του, κερδίζοντας στις δίκες. Άλλά είναι και μια δική που δε θα την κερδίσω. Την έχω γραμμένη δώ, στη ζώνη μου και οι άγιοι βοηθοί, θα την κερδίσουμε. Ο Άνομος, ο μάγερς έπινε κιό-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Το Μαύρο Βέλος

λας δεύτερο κύπελλο μύρα. Τό σήκωσε ψηλά σά να ήθελε να ευνχρηθόν όμιλητή: —Μάστερ "Ελ- λης, είπτε, έσύ γυρεύεις έκδίκηση και μακάρι να τη λάβης. Μα τó φτωχό σου αδέλφι από δώ, πού δέν είχε κτήματα στή χάση, μήτε φίλους να συλλογι- νάται, λογαριάζει περισσότερο τά κέρ- δη.

— "Ακουσε, "Ανομε, άποκρίθηκε ό άρχηγός. Για να φτάση στο Μάτ Χά- ους ό σέρ Ντάνιελ πρέπει να περάση από δώ πέρα. Τό πέρασμα θά τού κο- στίση ακριβότερα από κάθε μάχη. Κι' άν τυχόν καταφέρν να γλυτώση τό πετάι του, θά τού μείνουνε μονάχα καμιά φούχα άσήμαντοι όπα- δοί και κανείς δέ θά βρεθή να τόν βοηθήση. Θά την ξετρυπώ- σουμε τη γριά άλετου και θά την έξοντώσουμε, όπως έξόντω- σε τό Γκρίμστον. Είναι πολύ χοντρο τό ζώο και σίγουρα θά μιάς θρέψη άφθονα και για πο- λύ καιρό.

Τά δυό παιδιά άφουγκράζον- ταν ασάλευτα και παρατηρού- σανε δίχως να τούς ξεφεύγη ούτε τό μαρμαίκο, σά να βλέ- πανε θέατρο. "Ωστόσο, γίνικε μιά παράξενη διακοπή. "Ενα βέλος σφύριξε πάνω στην καμινάδα τού Γκρίμστον, πού ύψω- νότανε πάνω από τήν πολέμι- στρα, πού χρησίμευε για άσυ- λο στά δυό παιδιά. Τό βέλος έσπασε, θρυπαλιάστηκε. Τά κομμάτια του πέσανε κοντά σ' αυτιά τού Ντίκ και τού Τζών, πού με κόπο πνίξανε τήν κραυ- γή πού ανέθηκε στά χείλη τους. Τό βέλος ήτανε σύνθημα, σταλμένο από κάποιο σκοπό, πού φύλαγε ψηλά, στά δέντρα. Τά παλληκάρια σφίξανε στή στιγμή τή ζώνη και όπλιστή- κανε. "Ενας σκοπός έφτασε τό- τε λαχανιασμένος, λέγοντας:

— Δέν είναι ό Μπράκλεϊ. Είν' έπτά τοξότες.

— Καλά, παιδιά, άποκρίθη- κε ό "Εκδικητής. "Ο καθένας άς πάρη σιωπηλά τη θέση του. "Ο "Επλγαριτ στάθηκε τό όρεκτικό μας. Τώρα όμως θά πάμε για τό ψητό. Θά πάρω έκδίκηση για τρεις ανθρώπους: για τό Χάρυ Σέλτον, για τόν Σάιμον Μπάλμυμπουρ και για τόν "Ελλισ Ντάκγουορθ, μα τήν πίστη μου. Τό τελευταίο όνομα τό πρόφερε άργά, χτυπώντας με τη γροθιά του τό πλατύ του στήθος.

Τήν άλλη στιγμή, όλοι οι ξεγραμ- μένοι πού άνηκαν στήν ομάδα «Τό Μαύρο Βέλος» χαθήκανε δαθεία μέ- σα στο δάσος. Και τό πέρασμά τους από κεί τό μαρτυρούσανε τώρα τό καζάνι, ή φωτιά πού σιγάκιγε και τό μισό έλάφι, πού άπόμεινε κρεμασμένο στήν άγριοτριανταφυλλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Γά παιδιά μέιναν ασάλευτα, ώσπου κι' ή τελευταία περπατησιά έσβησε μέσα στόν άνεμο. Σηκώθηκαν τότε και με κορμί μουδιασμένο, πονεμένο από τήν κούραση και τήν άκνησία, περά- σανε μέσ' από τά έρείπια και βγήκανε πάλι στο μονοπάτι, στόν άνήφορο. "Ο Μάτσαμ κρατούσε τη φαρέτρα και πή-

γαινε πρώτος, ενώ ό Ντίκ άκολουθού- σε με τό τόσο στο χέρι.

—Και τώρα, είπτε ό Μάτσαμ, γραμ- μη στο Μοναστήρι.

—Στό Μοναστήρι! φώναξε ό Ντίκ. Τήν ώρα πού κινδυνεύουν να σκοτωθούν άνθρωποι; "Αδύνατο!

—Θά μ' άφήσης, λοιπόν, έ; ρώτη- σε ό Μάτσαμ.

— Μα τήν πίστη μου! άπάντησε ό Ντίκ, άν τυχόν δέν προλάβω να τούς είδοποιήσω, θά πάω να χτυπηθώ, να πεθάνω μαζί τους. Τί; Θά τό ήθελες έσύ, ν' αφήσω τούς συντρόφους μου, σέ μιά τέτοια κρίσιμη ώρα; Δέν τό πιστεύω! Δός μου τη φαρέτρα μου.

"Ο Μάτσαμ άποκρίθηκε:

—"Οχι, Ντίκ. "Ορκίστηκες στους άγίους, πώς θά με πιάς με κάθε θυσι-

σες τό σκοτωμένο σου πατέρα; Γιατί όσο είναι αλήθεια πώς ό ήλιος λάμπει, άλλο τόσο είναι, πώς ό Χάρυ Σέλτον ήτανε πατέρας σου.

—Μα τί θέλεις; φώναξε ό Ντίκ. Να πιστέμω τούς ληστές;

—"Οχι. Μα έγώ αυτό τό ήξερα κι' από πρίν. "Ολοι λένε πώς τό σέρ Χάρυ Σέλτον τόν σκότωσε ό σέρ Ντάνιελ. Τόν σκότωσε, ενώ όρκίστηκε πώς δέ θά τόν πειράξη. "Εχυσε τό άθώο αίμα μέ- σα στο ίδιο του τό σπίτι. Κι' έσύ, τού σκοτωμένου ό γιός, πηγαίνεις να βοή- θήσης και να υπερασπίσης τό φονιά.

— Τζών, φώναξε τό παιδί. Δέν ξε- ρω. "Ισως να είναι αλήθεια. Τί ξέρω έγώ άπ' αυτά; Πρόσεξε όμως: Τούτος ό άνθρωπος μ' άνάβρεμε, μ' έκανε γιό του και με τούς ανθρώπους του έπαίξα και βγήκα στο κυνήγι. Πώς, λοιπόν, μπορώ να τούς αφήσω στού κίνδυνου τήν ώρα; "Αν τό κάνω αυτό, παλληκάρι μου, θά πάω να είμαι τίμιος άνθρο- πος.

— Κι' ό πατέρας σου; Κι' ό όρκος σου; "Εβαλες μάρτυ- ρες τούς άγίους.

—"Ο πατέρας μου; φώναξε ό Ντίκ. "Ο πατέρας μου δέ θά ήθελε να κάνω ένα τόσο ταπει- νό πράγμα. "Αν τυχόν τόν σκό- τωσε ό σέρ Ντάνιελ, θά έρθη ώρα, πού τούτο δώ τό χέρι θά σκοτώση τό σέρ Ντάνιελ. "Αλ- λά στήν ώρα τού κινδύνου, μή- τε αυτόν θά έγκαταλείψω, μή- τε τούς δικούς του. Κι' έτσι γιό χάρη τής ζωής τών ανθρώπων, για χάρη τής τιμής μου, άπάλ- λαξέ με από τόν όρκο μου.

— "Εγώ, Ντίκ; Ποτέ! Κι' άν μ' άφήσης, στο λέω παστρί- κά, πώς θά πατήσης τόν όρκο σου.

— Μου άνέδασες τό αίμα στο κεφάλι, είπτε ό Ντίκ. Δώσι μου τη φαρέτρα μου! Δώστη μου!

— Δέ σου τη δίνω. Θά σέ γλυτώσω δίχως να τό θέλεις.

— "Α, έτσι; Τώρα θά σου δείξω!

— Καλά, λοιπόν. "Αν σου βαστάη να τήν πάρης!

Στάθηκε, κοιταχτήκανε στά μάτια, έτοιμοι να χυμή- λω πού ό Μάτσαμ γύρισε στή στιγμή και τόβαλε στά πόδια, ό άλλος τόν πρόφτασε με δυό πηδημάτα, τού άρ- παξε τη φαρέτρα και τόν πέταξε κα- ταγής. "Υστερα, στάθηκε άναποκοκ- κινισμένος, άπειλητικός, με τίς δυό του γροθιές σφιγμένες. "Ο Μάτσαμ έμεινε πεσμένος με τά μούτρα στά χόρτα, χωρίς ν' άντιστέκεται.

— Να σου δείξω έγώ! φώναξε ά- γρια ό Ντίκ. "Ορκίστηκε δέν όρκίστη- κα, μπορείς να πιάς όπου θές.

Γύρισε τήν πλάτη και δάλθηκε να τρέξη. "Ο Μάτσαμ σηκώθηκε μονομιάς κι' άρχισε να τόν κυνηγά.

— Τί θές, φώναξε. Τί με κυνηγάς; Τράβα.

—Θά σ' άκολουθήσω όσο μ' άρέ- σει, είπτε ό Μάτσαμ. Τό δάσος είναι έλεύθερο.

— Στάσου, γιατί αλλιώς... είπτε ό Ντίκ, σηκώνοντας τό τόξο του.

— "Α, είσαι γεναίο παλληκάρι, εί- πε ό Μάτσαμ. Ρίξε!

("Ακολουθεί)

"Εχουμε χρέος ιερό, να φέρνουμε συχνά στή σκέψη μας όλες εκείνες τις μεγάλες μορφές πού θυσιάστη- καν πρόθυμα για τό καλό τής αν-θρωπότητας. "Ανάμεσα λοιπόν σ' αυτές, ξεχωρίζει ό "Ιωάννης "Ερρί-κος Ντυνάν, πού, σ' όλη τη ζωή του, στάθηκε ύπεροχος άλτρούι- στής, γεμάτος αταπάρνηση κι' ά-γάπη.

Στά τριάντα του χρόνια, ό Ντυ- νάν ήταν ένας πλούσιος "Ελβετός

Ντυνάν βρίσκεται ξαφνικά μέσα σ' αυτή τήν τραγική άθλιότητα και νιώθει με μιάς να γίνεται στήν καρ-διά του μιά τρομερή αλλαγή. Παύει να ενδιαφέρεται για τά συμφέρον-τά του και τόν συνεπαίρνει ένα πνεύμα θυσίας και αγάπης για τούς δυστυχισμένους. Συγκεντρών- νει άμέσως μερικούς έθελοντές, τούς μιλάει με φλογερό ζήλο για τήν ανθρωπινή άλληλεγγύη και τούς πείθει να τόν άκολουθήσουν

στους νύχτες μαζί με τούς άλχητες και τούς ζητιάνους, κάτω από τά γιοφύ-ρια τού Σηκουάνα. "Ομως ό Ντυνάν δέν άπελπιζεται. Γράφει τό διβλίο του «Η δουλεία στούς Μουσουλμά- νους και στίς "Ηνωμένες Πολιτείες τής "Αμερικής», πού έκφράζει όλη τη βαθειά του συμπόνοια για τούς σκλάβους και πιστεύει άκόμη στήν ανθρωπινή άλληλεγγύη.

Τό 1870 όταν τά γερμανικά στρατεύματα πολιορκούν τό Παρί-

σι, ό Ντυνάν λησιμονεί τήν άσπλα- χνία τών Γάλλων και βρίσκει τη δύ- ναμη ν' άγωνιστή πάλι για τό καλό τών ανθρώπων. Μαζεύει γύρω του μερικούς πού δέν έπαψαν να τόν πι- στεύουν και με ριψοκίνδυνες έξόδους κατορθώνει να σώση ομάδες άμά- χου πληθυσμού. "Αλλά πιά ή ύγεια του έχει κλονισθή άνεπανόρθωτα. Κι' άρρωστος καταφεύγει σ' ένα έλβετικό σανατόριο. Τότε μονάχα θυμάται ή πατρίδα του τί τού όφει- λει και τού άπονέμει τό μεγαλό- χρηματικό βραβείο Μπινέ Φέλντ. "Ο Ντυνάν συγκινείται, δέχεται τήν ή- θική τιμή τού βραβείου και δίνει τά χρήματα στόν "Ερυθρό Σταυρο.

Τέσσερα χρόνια άργότερα, τό 1901, γνωρίζει τήν πιό σπουδαία δικαίωση τής ζωής του. Τού άπο- νέμεται τό βραβείο Νόμπελ τής Εί- ρηνής. Τήν ώρα όμως πού άπλώνει συγκινημένος τό χέρι για να τό πά- ρη, ένας άνθρωπος-κτίνος όρμάει μέσα στή Σουηδική "Ακαδημία και διακόπτει δάρδαρα τή σεπτή τελε-τή. Είναι ένας πλούσιος δανειστής του και ζητάει με άγριες φωνές να κατασχεθούν τά χρήματα τού βρα- βείου. "Ο Ντυνάν τόν κοιτάζει μ' έ- να χαμόγελο γλυκειάς συντριβής και τού άποκρίνεται ήρεμα:

— Ζητώ συγγνώμη πού δέν μπο- ρώ και πάλι να σάς έξοφλήσω τό χρέος μου. Από χθές όλο τό ποσόν τού βραβείου άνήκει στόν "Ερυθρό Σταυρό.

"Ο μεγάλος εϋεργέτης είχε δωρή- σει και τά τελευταία χρήματά του, πρίν άκόμη τά πάρη στο χέρι, για τόν ύπεροχο σκοπό του. Στά 1910, γέρος πιά, έκλεισε γαλήνια τά μά-τια του. "Ο θάνατος τόν βρήκε γε- μάτος σεβασμό...

Κ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

στην έκκλησία τού Καστίλιόνε πού τήν μεταβάλλει σε πρόχειρο νοσο- κομείο. "Εκεί συγκεντρώνει τραυ- ματίες από τη μάχη και για πρώτη φορά νικητές και ήττημένοι σμίγουν- νε κάτω από τήν ίδια στέγη.

"Ο αυτοκράτορας πληροφορείται:

το άλτρούιστικό έργο τού ξένου τραπεζίτη και για να τόν ανταμεί- ψη τόν δέχεται σε άκρόαση. Μα τό- ρα πιά ό Ντυνάν έχει ξεχάσει τό σκοπό τού ταξιδιού του. Μιλάει στόν Ναπολέοντα για μιά μεγάλη οργάνωση, πού θά περιβάλπη στωργικά τούς πληγωμένους κάθε μάχης. "Ο αυτοκράτορας δέχεται να τόν βοηθήση στο ιερό και μεγα- λόπνευστο έργο του.

"Ο μεγάλος άλτρούιστής φτάνει στήν "Ελβετία και με διδλία, όμι- λίες, έράνους, άγωνίζεται για να έ- πιτύχη τό έργο πού άρχισε. Ταξι- δεύει σε διάφορες χώρες και ίδρύει συλλόγους με τη συμβολική όνομα- σία «"Ερυθρός Σταυρός», πού τού ύπόσχονται ν' άγωνίζονται για τήν άνακούφιση τού ανθρώπινου πόνου. Καί τό 1863, συνέρχεται στή Γε- νεύη ή πρώτη διάσκεψη. Σ' αυτήν παίρνουν μέρος δεκατέσσερα κρά- τη και συνάπτουν διεθνή σύμβαση για τήν περίθαλψη τραυματιών, χω-ρίς να εξετάζεται ή εθνικότητα. ή φυλή και τό θρήσκευμά τους. "Ενα χρόνο άργότερα, ίδρύεται επίσημα ή διεθνής οργάνωση τού "Ερυθρού Σταυρού. "Ο Ντυνάν έχει πετύχει πιά τό μεγάλο σκοπό του, αλλά έ- χει ό ίδιος οικονομικά καταστραφή. Ξόδεψε όλα τά κεφάλαια πού είχε ή Τράπεζά του στο "Αλγέρι και χρεώ-θηκε κι' άλλα για φιλανθρωπικά έρ- γα. Οι δανειστές του μένουν άσυγ- κίνητοι από τόν άλτρούισμό του και τόν πιέζουν άμειλικτα, ή πατρίδα του άδιαφορεί. Και για να γλυτώση, ό Ντυνάν αναγκάζεται να καταφύ- γη στο Παρίσι.

Φτωχός, πεινασμένος, άρρωστος, φτάνει στή γαλλική πρωτεύουσα. Βρίσκει όλες τις πόρτες κλειστές κι' αδέκαρος όπως είναι, κοιμάται

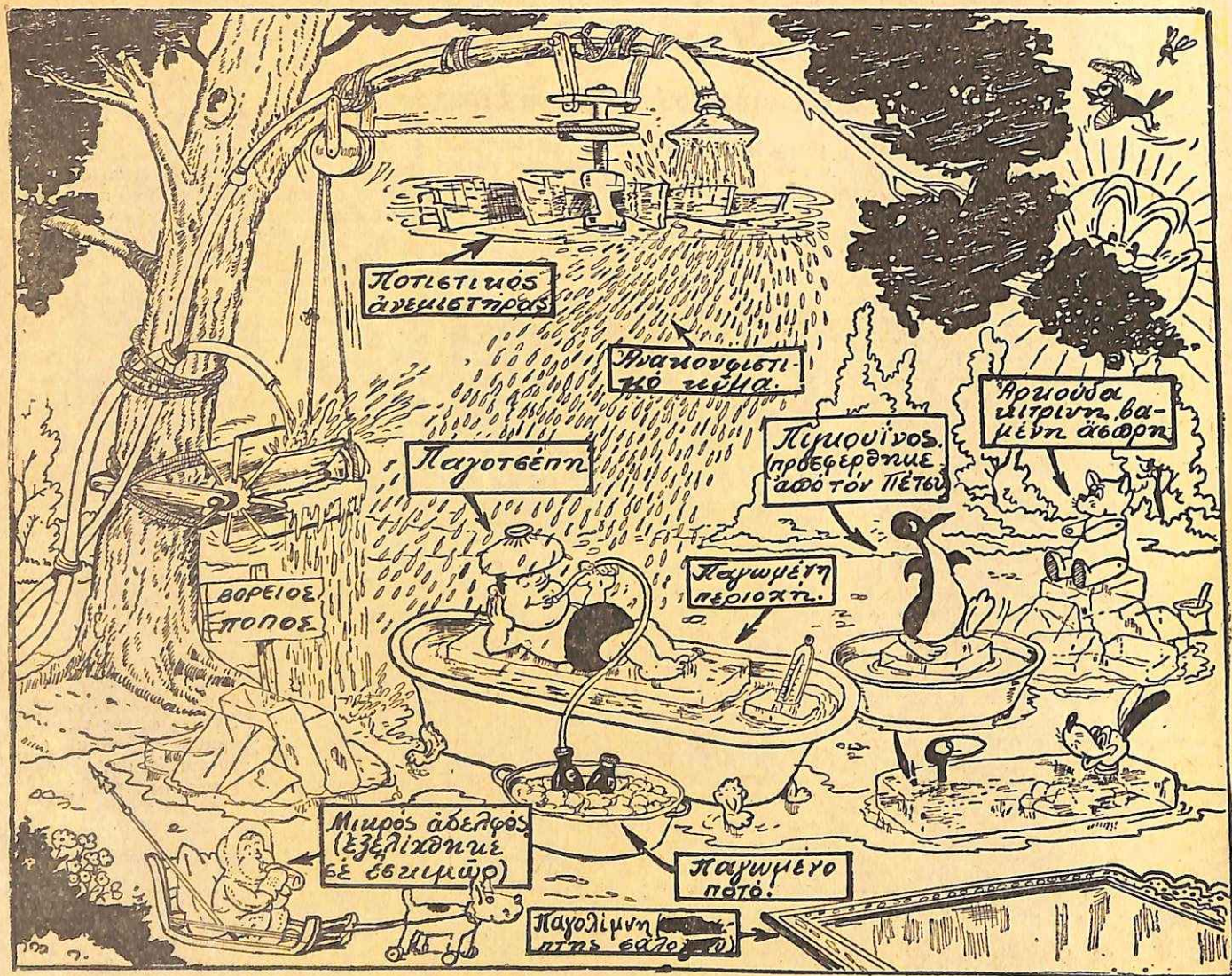
"Ιωάννης "Ερρίκος Ντυνάν

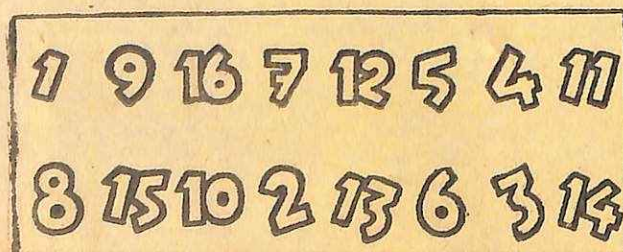
Μία "Ερυθροσταυρίτισσα

5 ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΑΔΕΙΜΜΑ

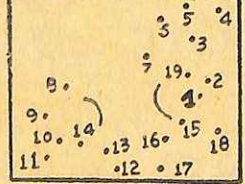
ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΟΦΑΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΕ;
Χωρίστε αυτό το σχήμα με τους αριθμούς σε 4 ίσα μέρη, έτσι, ώστε το κάθε μέρος να έχει άθροισμα 34.

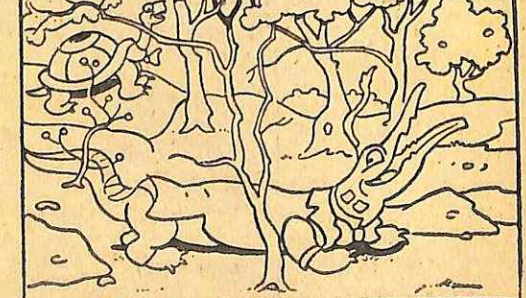

Με μια καβέλη γράψτε το σχήμα σε 4 ίσα μέρη, έτσι, ώστε το κάθε μέρος να έχει άθροισμα 34.

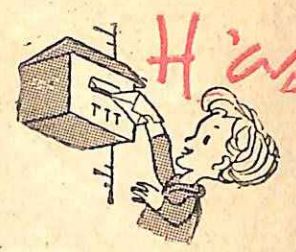
ΠΩΣ ΜΕ ΛΕΝΕ;

Ένωστε τους αριθμούς από το 1 ως το 19 και θα το βρήτε.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ
Ποιά είναι τα ζώα που βλέπετε στην εικόνα, και πού κρύβεται η αγελάδα;

Με μια καβέλη γράψτε το σχήμα σε 4 ίσα μέρη, έτσι, ώστε το κάθε μέρος να έχει άθροισμα 34.

ΑΘΗΝΑΙ, Χρίστου Λαδά 1
9 Ιουλίου 1958

Πάλι καλά, ΛΥΚΟΦΩΣ, που με θυμήθηκες, έστω κι' έπειτα από τόσον καιρό. Να σου πω κάτι: κάτι που θα σου φανή περίεργο; Καλύτερα που δεν πήρες το βραβείο. Γιατί; 'Αν έρθης θα σου πω. Τι κάνουν ή εξαδέλφη σου που παντρεύτηκε, ο εξαδέλφος σου που βαφτίστηκε, εσύ που αρρώστησες, όλοι; 'Αντε να δούμε τώρα, τί θα δρής να πής! Το ραδιόφωνο πολύ σπάνια τ' ανοίγω ή μάλλον, δεν τ' ανοίγω καθόλου. 'Ετσι, ούτε τη δοκιμάσα ξέρω, ούτε την κότα. 'Όπως βλέπεις είμαι καθυστερημένη. Να σε περιμένω ένα πρωινό, να συζητήσουμε ποιά άλλα υπάρχουν και κατόπι να τα... αναλύσουμε;

Λυπούμαι γι' αυτά που μου γράφεις, ΑΝΑΒΡΥΤΟΠΑΙΔΑ, αλλά νομίζω πως αν αλλάξετε τ' όνομα του συλλόγου, μπορούν να διορθωθούν όλα. Για συζητήστε το με τους αρμόδιους εκεί και γράφε μου. Πάντως, μη στεναχωριέστε κι' όλα θα φτιάξουν, φτάνει να συζητήσετε μεταξύ σας την υπόθεση και κατασταλαχμένοι πιά, να ζητήσετε τη γνώμη των καθηγητών ή και του διευθυντού ακόμα. Περιμένω γράμμα σας με αισιόχορα νέα.

Η Διάπλασις ασπάζε-
ται τους φίλους της:

ΣΑΓΙΟΝΑΡΑ (το ανέκδοτο θα δημοσιευθ). Τά αινίγματα γνωστά).— ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟ (τά ανέκδοτα μέτρια. Μία άσκηση θα

δημοσιευθ). Τις συνεργασίες σου τις έδωσα στον είδικό επί της Κριτικής).— ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΩ-
ΣΤΟΠΟΥΛΟ (τά ψευδώνυμα που θέλεις υπάρχουν. Στείλε άλλα).—
ΑΤΑΧΤΟΥΛΑ (ή συνεργασία σου μένει αδιάσπαστη. Είναι γραμμένη από τις δυο μεριές του φύλλου, που, όπως ξέρεις, απαγορεύεται). ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΦΩΤΙΑ (το σταυρόλεξο κακοφτιαγμένο. Πρέπει να είναι 8 λο με σινική).— ΜΑΥΡΗ ΑΛΕΠΟΥ (αυτό το ψευδώνυμο σου ένεκονα. Πήρα κι' ένα δεύτερο γράμμα σου μ' άλλα ψευδώνυμα. Δεν έχω καταλάβει, θέλεις δύο; 'Αν ναι, ξαναστείλε μου τα ψευδώνυμα).— ΡΟΔΙΝΟ ΜΠΟΥΚΙ (μια άσκηση σου θα δημοσιευθ).— ΕΥΓΕΝΙΑ ΚΟΥΡΤΗ (το γράμμα σου μένει αδιάσπαστο. Είναι κακοφτιαγμένο και από τις δυο μεριές του φύλλου). ΓΛΑΥΚΑ (ή άσκηση σου μέτρια).— ΚΡΟΤΑΛΙΑ (το ανέκδοτο και μία άσκηση θα δημοσιευθ).— ΛΟΥΤ (ένα ανέκδοτο θα δημοσιευθ).— Η άσκηση μέτρια).— ΚΑΡΑΤΑΣΟ (οι άσκησεις σου θα δημοσιευθ).— ΒΕΛΟΥΔΟ (μια άσκηση θα δημοσιευθ).— ΜΙΡΑΜΠΕΛΛΑ (ο' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια και για τις συνημορίες. Καλύτερα να τις εισπράξεις εσύ και να στείλεις τα λεφτά με ταχυδρομική επίταξη, όπου θα γράψης τα όνοματά και τις διευθύνσεις των τριών παιδιών, καθώς και όνομα-διεύθυνση δική σου. 'Η σκόλα θα δημοσιευθ).—
ΑΝΤΟΝΙΟ ΣΥΜΙΓΔΑΛΙ (ο' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Και θέβαια, να μου στείλεις συνεργασίες σου. 'Ενα ανέκδοτο θα δημοσιευθ).— ΙΡΙΔΑ (ή άσκηση σου μέτρια).— ΣΜΑΡΚ (ο' ευχαριστώ πολύ για το γράμμα σου και για τις προσπάθειες που κάνεις για μένα. Δεν κατάλαβα γιατί μου στείλεις τις 5 δραχ. Για ποιο ψευδώνυμο; Γράψε μου).— ΕΛΕΝΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ (δυστυχώς δεν μπορώ να δημοσιεύσω τίποτα απ' ό,τι μου στέλνεις, γιατί δεν έχεις ή δε μου γράφεις από κάτω το ψευδώνυμό σου).— ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΣΥΝΟΔΟΣ (τά παιδιά μαζεύονται Τρίτη και Παρασκευή απόγε-

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καμέλια κ. (Μ.Μ.). Κορίτσι του Βουνού κ. (Α.Β.). Σκαντζόχοιρος κ. (Α.Σ.). Φιγούρας α. (Γ.Σ.). Καμένο Νερό α. (Ζ.Π.). 'Αντόνιο Σμιγδάλι α. (Α.Σ.). Μαύρη 'Αλεπού α. (Κ.Σ.). Σισυφός κ. (Ο.Μ.). Ντέκτεϊς των 'Αθηνών α. (Θ.Κ.). Γαλιάντρα κ. (Τ.Π.). Σπασμένο Κουμπί α. (Δ.Δ.). Μιχαήλ 'Αγγελος α. (Α.Ζ.). Κονιολοφός α. (Γ.Α.). Νόσας α. (Κ.Π.). Πράκτωρ φάντασμα α. (Ε.Σ.). Χίμαρα κ. (Ο.Μ.).

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δοξασμένος 'Ελλην, Ροδύρος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

"Εχει μερικούς καλούς στίχους το ποίημα «Μ' άρέσει» Ρ. ΚΡΟΥ-
ΣΕ, αλλά τελικά είναι μέτριο. Στείλε μου κάτι άλλο.— 'Ατεχνή ή συνεργασία σου αγαπητέ μου Μ. ΠΛΑΝΚ. Περιμένω κάτι άλλο.— Το ίδιο και για σένα, ΒΕΛΟΥΔΟ. Το ποιηματάκι σου είναι έντελως άτεχνο.— Το διειρηδράμα σου ΜΑΥΡΕ ΚΑΒΑΛΑΡΗ, πολύ φαιαχτό και μ' εύκολη φιλολογία. 'Εχεις δυνατότητες. Στείλε μου κάτι άλλο.— Πρόχειρα γραμμένη ή συνεργασία σου, ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΦΩΤΙΑ. Προσπάθησε.— Μου άρεσε πάρα πολύ, ΑΡΤΕΜΗ, το πεζογράφημά σου «Λεί ές άμεινον». Τα ποιηματάκια σας, ΑΛΕΚΑ ΝΤΡ. και ΚΑΠΟΙΑ, άτεχνα. Προσπάθησε ακόμη.— 'Ωραίο το σκίτσο, Ροδύρε. 'Εγκρίνεται.— Και το δικό σου ποιηματάκι μου άρεσε, ΣΑΛΠΙΓΓΑ, και το έγκρίνω.— 'Ατυχ ή πρώτη σου ποιητική άπόπειρα, ΣΒΗΣΜΕΝΟ Ο-
ΝΕΙΡΟ. Χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια.— 'Αγαπητή μου ΓΑΥΚΕΙΑ ΒΟΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ, ή συνεργασία σου θυμίζει κήρυγμα. 'Απορρίπτεται.— 'Εχεις κάποιο λυρισμό, ΚΟ-
ΛΥΜΒΗΤΡΙΑ, όμως χρειάζεται να δουλέψης πολύ ακόμη για να γράψης άρτιους στίχους. Προσπάθησε.— Είναι δύσκολο το παιχνίδι των ψευδώνυμων, ΧΑΩΜΗ ΓΚΕΙΤΣ. ΣΑ, όταν δεν έχεις κάτι πρωτότυπο να πής. Στείλε μου κάτι άλλο.— Πολύ χαριτωμένο το «'Εφυγε», ΜΑΚΒΕΘ. 'Εγκρίνεται.

Η φιλοτελική ΣΤΗΛΗ

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Στη διεθνή οδηγική κατασκήνωση «'Ελληνική Γη», που θα λειτουργήση έφέτος στον 'Αγιο 'Ανδρέα, τοποθετήθηκε προσωρινό ταχυδρομικό γραφείο, που θα λειτουργήση μόνο για 10 μέρες, από 10—22 Ιουλίου. Στο ταχυδρομικό αυτό γραφείο, θα χρησιμοποιηθι ειδι-
κη σφραγίδα που θα δώση ιδι-

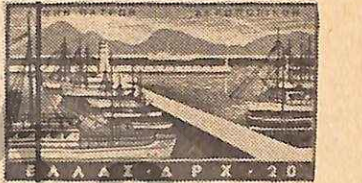

Το λιμάνι της Πάτρας (δραχ. 20) σε ένα από τα γραμματόσημα της νέας ελληνικής σειράς.

αίτερη αξία στα γραμματόσημα, που θα έχουν σφραγισθ μ' αυτή.

Οι φιλοτελιστές Πρόσκοποι και 'Οδηγοί, που δε θα μετασχουν στην κατασκήνωση και όσοι γενικά θέλουν να αποκτήσουν την αναμνηστική αυτή σφραγίδα, μπορούν να στείλουν το ανάλογο ποσόν στο Φιλοτελικό τμήμα της γενικής διευθύνσεως Ταχυδρομείων, Βουλής 6.

★ Οι φιλοτελιστές που συγκεντρώνουν εκδόσεις γραμματοσημών με ζωγραφικούς πίνακες, θα νιώσουν ιδιαίτερη χαρά,

Το έβδομο γραμματόσημο (δρ. 100) της αυτής σειράς, εικονίζει το λιμάνι του 'Ηρακλείου.

με μια ωραιότατη ισπανική έκδοση, που εικονίζει κλασικά έργα του Γκόγια. 'Η σειρά αυτή, με τα δέκα γραμματόσημα, παρουσιάζει, εκτός από ένα χαριτωμένο σύνολο, και μια αντίθεση: Το γραμματόσημο με την Ντόνα 'Ισαβέλλα Κόμπος Πορσέλ, βλέπει πρὸς τὰ ἄριστερά, ενώ, στο πρωτότυπο, ὁ καλλιτέχνης τὴν ἔχει ζωγραφίσει πρὸς τὰ δεξιά. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ὑπόλοιποι προσωπογραφίες τῆς σειράς.

★ Τὰ Γιουγκοσλαβικά Ταχυδρομεία γιὰ νὰ γιορτάσουν τὰ 450 χρόνια ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ κομικοῦ Μάριου Ντρίτς, θὰ κυκλοφορήσουν τὸν ἄλλο μῆνα ἕνα γραμματόσημο, ποὺ θὰ εἰκονίζῃ τὸν κομικὸ μπρωστὰ σὲ μίαν υἱοειδὴ δρῦση.

Στὸ Βελιγράδι, ἐπίσης, ἔχουν τὰ ἐγκρίνια τοῦ Μουσειῶν τῶν γραμματοσημῶν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ γιορτάστηκε στὴ Νοτιοσλαβικὴ πρωτεύουσα, μετὰ τὴν ἐκδόση ἑνὸς γραμματοσήμου, ποὺ κυκλοφόρησε στίς 14 'Ιουνίου καὶ συμβολίζει τὴς ταχυδρομικὲς καὶ τηλεγραφικὲς πρὸς.

Ν. ΕΥΒΟΙΩΤΗΣ

'Ακουστικό με γαληνίτη

ΕΠΙΕΙΔΗ πολλά παιδιά μου ζήτησαν να γράψω με-
πληρωματικές πληροφορίες για την πιο πάνω συσκευή,
ανάλυω λεπτομερειακά το θέμα, ώστε ο καθένας από σας
να μπορέσει να τη φτιάξει.

Η συσκευή λοιπόν του ακουστικού με γαληνίτη είναι
ένα πρόχειρο, μικρό ραδιόφωνο. Ο γαληνίτης αντικαθιστά
τη λάμπα του ραδιοφώνου. Ηλεκτρική στήλη δεν χρειάζε-
ται. Τα υλικά θα τα προμηθευθήτε από κατάστημα πα-
λήσεως ραδιοτεχνικών υλικών. Ο δέκτης είναι ο γαληνί-
της. Ο γαληνίτης έχει πάνω δυο σύρματα. Το ένα απ'
αυτά θα ένωθι με το άκουστικό και το άλλο με το πη-
νίο, ένα καρούλι με τυλιγμένο σύρμα. Το πηνίο στερεώνε-
ται πάνω στη βάση με φυλάκιδες. Το πηνίο έχει, φυσικά,
δυο άκρες. Η μία, όπως είπαμε, ένωνεται με το ένα
σύρμα του γαληνίτη. Η άλλη άκρη ένωνεται με το σύρμα
του άκουστικού που περισσεύει. Ο πυκνωτής μπορεί να
μπή στα άκρα των άκουστικών. Η κεραία ένωνεται επίσης
στη μίαν άκρη του πηνίου και στην άλλη του άκρη ή προσ-
γείωση (που καταλήγει στη δρύση του νερού ή σε υγρό
μέρος).

Γινεψματικες Ασκησης

47. ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Σε μικρό κρατίδιο,
θγάσεις «α» και «α» και «α»
και μία πόλη στη στιγμή,
σε κοιτάζει κι' άπορεί.

ΑΡΑΤΑΣΟΣ

48. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Τόν Άγιο στη Δημοτική,
με τίτλο ένα έννοια
κι' ένα γνωστότατο πουλί
εθός σου φανερώνω.

ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ρώσος μουσουργός.
- 2) Το έχον ζωή.— 1. ιστορική μάχη των επαναστατικών χρόνων.— Αιγυπτιακή θεότητα.
- 3) Την άκουσε στην εκκλησία (αίτ.).
- 4) Προσωπική άνω-μια (αντιστροφή).— Πατριάρχης της Βιέλου (ένανθρώπος και αντιστροφή).— Άνθη.
- 5) Το μισό όνομα περιφημού Γερμανού μουσουργού.— Το σενιόρ στη Ζάκυνθο.
- 6) Έχουν ίδιες διαστάσεις.— Δύο όμοια φωνήεντα.— Το επίσης εις την γαλλικήν.
- 7) Τον περιέλα για να φτάσει στο 10νιο πέλαγος (αίτιατική).
- 8) Ηρώς μυθιοτήματος.— Μάρκα αυτοκινήτων.
- 9) Γοητευτικό ζώο του δάσους.— Άνοιγμα.
- 10) Εδρεύει του Έθνους.— 2. υπαρκτικό τεράστιο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Α) Γυναίκες της Κ. Αφρικής.
- Β) Αυτός πηγαίνει συνήθως φυλακή.— Λόγος του Χριστού στον σταυρό (άπορ.).
- Γ) Την φοβούνται πιο πολύ και

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζόντιως: 1) ΜΟΝΕΔΑ. 2) ΧΑΡΑ-ΑΦΟΥ-ΡΑ. 3) ΝΕΑ-ΡΕ-ΓΑΡ. 4) ΑΑΡ-ΤΙΜΟΡΙΑ. 5) ΥΛΗ. 6) ΤΑΝ-ΡΗΝΑΝΙΑ. 7) ΑΡ-ΥΠΙΟΣ. 8) ΣΑΧ-ΚΕΣΑΤΙ. 9) ΙΔΗ-ΑΤΙ. 10) ΑΣΑΝ-ΙΣΟΣ.

Καθέτως: 1) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. 2) ΡΕΑ-ΑΡΑΔΑ. 3) ΑΑΡΩΝ-ΧΗΝ. 4) ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ. 5) Ο-ΦΕΙΛΗ-ΕΤΙ. 6) ΝΟ-ΜΗ-ΝΥΣΙΣ. 7) ΕΥ-ΑΠΑ. 8) ΓΡΑΝΙΤΗΣ. 9) ΑΡΑΙ-ΙΟΙ. 10) ΑΡΑΚΑΣ

49. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Είμαι νήσος των Σποράδων
μ' αν στα δύο με χωρίσης
θ' αντικρύσης στο λεπτό
σπόρ και δρος ιερό.

ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗΣ

50. ΑΙΝΙΓΜΑ

Μοιάζει με τη γάτα,
έχει τρίχες σαν τη γάτα
νισουρίζει σαν τη γάτα
μά δεν είναι γάτα. Τι είναι;

ΤΣΑΛΑΠΕΤΕΙΝΟΣ

από την λέαινα (αίτ.).
Δ) Όπερα του Πουτίνι.— Τα αποθέματα των λογίων ήταν...
Ε) Αθηναϊκός κινηματογράφος (άπορ.).— Μάρκα ταχυφάν.

2) Ρωσικός ποταμός.— Το 4 οριζόντιως.
Η) Ηρώς του Σαίξπηρ.— Επιδόνημα από κόουρση.
Θ) Ελληνικό πέλαγος.
Ι) Όμορφος.— Πρόθεσις.
Κ) Αρχοντας της Κωνσταντινούπολεως από όρισμένη συνουσία.

ΟΛ. ΜΕΡΙΔΑ

ΑΣΚΗΣΕΙΣ

35) Κόιτη-Όιτη. 36) Άλ-γεΐρα, Άλευρα. 37) Λεπτά. 38) Επτά. 39) Άλσος, Θάσος, Μούσα, Μάσα, Θάμα. 40) Κόρος, Τόκος, Κάλος, Κληρώνα, Κηρός. 41) Μάθε τέχνη κι' άσπην, κι' όταν πεινάσης πάρ' την. 42) Σίτος, Ίνις, Τίς, Όα, Σ. 43) Σ. Νάς, Σάμος, Σ.Ο.Σ. 44) Μά, Μπά, Μόδα, Μάγδα, Μάρνα, Μέδουσα. 45) Νέος, Νάνος, Ναύλος, Νόμιμος, Νάρθηκας, Νερόμυλος. 46) Ύψος, Ύδρα, Ύαδα, Ύάλινα, Ύπόδημα, Ύπερωρία.

51. ΡΟΜΒΟΣ

—
— — — —
— — — — —
— — — — —
—

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Άρχαία θεά.
- 3) Προξενεί άγωνία (δοτ.).
- 4) Βεβαιωτικόν.
- 5) Φωνήν.

Καί καθέτως τά ίδια

52. ΡΟΜΒΟΣ

Ε — — — — Σ
Ε — — — — — Σ
Ε — — — — — Σ
Ε — — — — — Σ
Ε — — — — Σ

- 1) Άριθμητικό. 2) Η πατρίδα μας. 3) Η κάτοικος της πατρίδος μας. 4) Ο μεγαλύτερος άκεανός. 5) Επιμεριστική άνωμυμία. 6) Ποτάμι της Βαλκανικής χερσονήσου. 7) Χρονικό έπίγραμμα.

ΠΟΡΦΥΡΗ ΜΑΣΚΑ

53. ΚΥΒΟΛΕΞΟ

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

- 1) Κατάστασις γυναικός.
- 2) Όργανο της πέψεως.
- 3) Την επιφέρει το σχίσμα.
- 4) Θεός του πολέμου.

Καί καθέτως τά ίδια.

Ρ. ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ

54. ΣΚΑΛΑ

- 1) Μ . Σ
- 2) Μ . . Σ
- 3) Μ . . . Σ
- 4) Μ Σ
- 5) Μ Σ
- 6) Μ Σ

- 1) Τρωκτικό.
- 2) Πόλις της Γαλλίας.
- 4) Βασιλεύς της Φρυγίας.
- 4) Έλαβε τις 10 έντολές.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΚΙΤΣΟ

Σιγά-σιγά και με σβηστό τὸ πυροφάνι,
δγαίν' ἡ βαρκούλ' ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Ὁ οὐρανὸς ἔχει ροδίσει
κι' ὁ ἥλιος ἔχει πάει νὰ δύση.

Τὸ κύμα στὰ βραχάκια σπάει
καὶ ἡ βαρκούλα πάει-πάει.

ΡΟΒΥΡΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΑΓΟΝΑΣ

Άπ' τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ
ἔπεσα μιὰ φορὰ
σὲ λουλούδι δροσερὸ
κι' ἦτανε μιὰ χαρὰ.

Άπ' τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ
κύλησα σ' ἓνα ποταμό,
ποῦ μὲ γάργαρο νερὸ
ἔπεφτε ἀπ' τὸ βουνό.

Άπ' τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ
ἔγινα μικρὴ πηγὴ
καὶ διαβάτη ἐπὶ τοῖς
ποῦ ἔλαχε ἀπὸ ἐκεῖ.

ΤΑΛΠΙΓΓΑ

ΕΦΥΓΕΣ...

Σὲ θυμᾶμαι μικρὸ ἄκομα, ποῦ σὲ φέρανε
σὲ μένα. Ἦσουν ἓνα δῶρο. Τίποτε ἄλλο.
Ζήσαμε ἀγαπημένοι μαζί κι' ὅμως μᾶς χώ-
ρισε ὁ τραγικὸς θάνατος...

Σὲ θυμᾶμαι ποῦ ἔπαιζες μὲ ὅτι εὗρισκες.
Χαρούμενο χωρὶς νὰ σκέφτεσαι τίποτα. Χαί-
ρόμουν βλέποντάς σε...

Τώρα σὲ βλέπω μόνο ὀνειροπολώντας...
Ἦσουν πραγματικά γιὰ μένα μιὰ εὐχαρί-
στηση. Κάθε λύπη ἔσθηνε ὅταν σὲ ἔπαιρνα
στὴν ἀγκαλιά μου...

Μιὰ μέρα γήκεις ἔξω. Ἐνα αὐτοκίνητο
ἔτρεχε. Ἐνα πονεμένο «νάου» ἀντήχησε καὶ
ὅλα τελείωσαν... χάθηκες, γατούλα μου, γιὰ
πάντα.

ΜΑΚΒΕΘ

Ο ΛΑ

Σὰν ἔφταναν οἱ ὑγρὲς φθινοπωριάτικες μέ-
ρες καὶ περνοῦσαν κοπάδια τὰ σύννεφα πάνω
ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς, γυμνοὺς λόφους καὶ κο-
πάδια τὰ πουλιὰ πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὰ χω-
ράφια, ἔπαιρνε ὁ θεὸς τὸ ντουφέκι καὶ τὸ
Λά καὶ τράβαγε γιὰ κινήγι. Ἐφευγαν μὲ τὸ
μισοσκοτάδιο τῆς αὐγῆς καὶ γυρνοῦσαν μὲ τὸ
σοῦρποπο. Τὸ σασκούλι πάντα κατὶ θάκε, ἄλ-
λες φορὲς λίγο, ἄλλες πολὺ. Ἡ βεῖα τότε εἶ-
χε φούριες. Κι' ὁ θεὸς καθόταν κάτω ἀπ' τὴν
κληματαριά, ἔναθε ἓνα τσιγάρο κι' ὁ Λά
κουλουριαζόταν στὰ πόδια του. Ἐτρεχα κι'
ἐγὼ ν' ἀκούσω τὴν ἱστορία τῆς μέρας ἐκεῖ-
νης. Καθὼς μίλαγε ὁ θεὸς, χαίδευε καὶ τὸ
Λά:

— Αὐτός... αὐτός... ἄ, εἶναι περίφημη ρά-
τσα αὐτός... ἔξυπνο ζῶο... Σὰν ἄνθρωπος μὲ

νιάζει... Ἄ, Λά λεβέντη μου, καλὸ πῆγαμε
καὶ σημερα...

Ὁ Λά τότε ἔτριβε τὴ μουσούδα στὰ πόδια
του καὶ χτύπαγε τὴν οὐρὰ δυνατὰ στὸ τσι-
μέντο. Ὁ Λά, ποῦ μοῦ φαινόταν τὸ πιδ ὠραῖο
κυνηγετικὸ σκυλὶ σ' ὅλο τὸ κόσμο.

... Ποῖος τοὺς ἔστειλε; Δὲν ξέραμε. Μὰ κά-
ποιο πρῶτ — φθινόπωρο ἦταν πάλι — μιὰ
φάλαγγα τεράστια στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα
πέρασε ἀπὸ τὴ δημοσίᾳ καὶ τράβηξε κατὰ τὴ
ρίζα τῶν λόφων. Σὲ λίγο καιρὸ, παράγκες,
παράγκες μακρόστενες, μὲ γυρτὲς σκεπὲς
στήθηκαν, ἀντίσκηνα ξεφύτρωσαν μὲ ἀπὸ τὰ
δέντρα, τὰ συρματοπλέγματα γλίστρησαν ὅσο
πιδ μακριὰ μπορούσαν, ἀντιβούρσε ἡ γαλήνια
ἐσοχὴ κι' ἀκούγαμε συχνὰ τὴ σάλπιγγα νὰ
σημαίνει. Στὸ θέιο δὲν ἄρεσε αὐτὴ ἡ δουλειά.
Μὰ ὅσο νᾶναι λίγον καιρὸ θὰ μείνουν, μᾶς ἔ-
λεγε, γυμνάσια εἶναι καὶ θὰ τελειώσουν. Καὶ
δὲν ἄφηνε κανένα νὰ ζυγῶνι στοὺς στρατώ-
νες.

Ἐνα μεσημέρι, γύριζα στὸ σπίτι μὲ μιὰ
ἀγκαλιά δροσερά, ὀλοζώντανα κυκλάμινα. Ὁ-
ταν μπῆκα στὴν κουζίνα, ἡ βεῖα γύριζε
πῶ-κάτω σαστισμένη, σκοντάφτοντας στὰ
σκαιμιά:

— Ὁ Λά... ὁ Λά..., μοῦ φάναξε μόλις μὲ
εἶδε. Ἐνα σκυλὶ ἀπὸ τοὺς στρατώνες... Ἐνα
σκυλὶ μὲ ἀρώστεια κακιά... τὸν δάγκασε σή-
μερα... Τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο... θὰ φοβήσῃ...

Τὰ κυκλάμινα σκόρπισαν στὸ πάτωμα κι'
ἐγὼ στάθηκα νὰ τὰ κοιτάω μὲ τρομαγμένη ἄ-
πορία. Ὁ Λά... ἡ ἀρώστεια... οἱ στρατώνες...
μὰ πῶς... πῶς... γιατί;

Πάνω στὴν ὄρα, μπῆκε ὁ θεὸς σκυφτός, μὲ
τὸ δῆμα βαρὺ. Ἐτρεξα κοντὰ του.

— Θεῖε, ἓνα γιαντὸ, νὰ φέρουν ἓνα γιαν-
τὸ!

Κοῦνησε τὸ κεφάλι:

— Δὲν χωρεῖ γιαντάρια. Πρέπει νὰ τὸ σκο-
τώσουμε. Ὅσο πιδ γρήγορα, τόσο καλύτερα.

Νὰ μὴν φοβήσῃ μὲ πόνους φριχτούς...
Αὐτὸ πιδ ἦταν ἀκατανόητο. Νὰ σκοτώ-
σουμε μεις οἱ ἴδιοι ποῖον; Τὸ Λά ραε. Νὰ
πάρῃ ὁ θεὸς τὸ κυνηγετικὸ ντουφέκι καί...

Δὲν ἔγινε ἔτσι. Δὲ θὰ τὸ βάσταγε. Νωρίς
τ' ἀπόγεμα, ἦρθε ἀπὸ τοὺς στρατώνες ἓνας
φαντάρος, παιδί τοῦ βουνοῦ, ροδοκόκκινο, πα-
νύψηλο καὶ μ' ἓνα ἥλιθιο χαμόγελο. Ὁ θεὸς
καθὼς ἀισθάνθηκα τὸ ἀπαλὸ ἀεράκι νὰ μου

χαϊδεῖν τὸ πρόσωπο, κατάλαβα πόσο σπου-
δαί καὶ ὑπέροχο πρᾶμα εἶναι νὰ ζῆς, νὰ ζῆς
ἐλεύθερος μέσα στὴ φύση, χορταίνοντας τὸν
ἀέρα, τὰ λουλούδια, τὴ θάλασσα. Ναι, ἐκεῖνη
τὴ στιγμὴν κατάλαβα πῶς ἡ ζωὴ εἶναι κατὰ

τὸ ξεχωριστό, τὸ θαυμάσιο. Κατάλαβα πόσο
εὐτυχισμένη εἶμαι ποῦ ζῶ, ποῦ χαίρομαι τὸν
οὐρανὸ, τὰ δένδρα, τὴ φύση. Κι' ἔτσι, αὐθόο-
μητα, μοῦ ἀνέθηκε στὰ χεῖλη ἓνα τραγούδι.

Ἐνα τραγούδι χαρούμενο, δυνατό, μελωδικό.
Ἦταν κατὰ τὸν προσεῦχὸ στὸ Δημιουργό, κό-
τι σὰν ὕμνος στὴ φύση.

Ἐκεῖ, καθισμένη ἀνάμεσα στ' ἀγριολούλου-
δα καὶ πάνω στὴν δελουδινὴ χλόη, κοιτάζον-
τας τὸν χρυσὸ ἥλιο, τὰ ἀσημένια νερά τοῦ
ρυσκιοῦ, τὰ πολυχρώμα λουλούδια, τὰ πράσι-
να δένδρα, κατάλαβα τί θαυμάσιο εἶναι νὰ ζῇ
κανεὶς ἐλεύθερος.

Κι' εὐχαρίστησα τὸ Θεό. Τὸν εὐχαρίστησα
γιατὶ γινώριζα ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη, γιατί
ζῶ.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.

ΜΙΑ ΒΡΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Ἦταν ἓνα καλοκαιριάτικο πρῶινὸ. Ὁ ἥλιος

163.

Σελίς συ- νεργασίας

χάρισε με τις άκτινες του τη γη, ενώ οι μέλισσες πετούσαν γύρω από τα λουλούδια, μαζεύοντας γύρη.

Πιο πέρα, δυο πιτσι-οίκοι έπαιζαν ξένοιαστοι, χωρίς να φαντάζον-ται πως σε λίγο ή βροχή θα τους χαλούσε το παιχνίδι, καθώς και τη μικρή χελιδονοφωλιά στη διχάλα του δένδρου.

Σιγά-σιγά, το φώς του ήλιου άρχισε να λιγοστεύει. Σταχτιά σύννεφα είχαν παρουσια-στη στον ούρανό και ο άνεμος τα έσπρωχνε προς το άπειρο. Ο ήλιος πάλευε γενναία, μα η δύναμη των νεφών τον κατέβαλε σε λίγο κι έδωσε τη θέση του στους σκληρούς ανταγωνι-στές. Χοντρές σταγόνες άρχισαν να πέφτουν, ποτίζοντας την γη, που φαινόταν άναξωγο-νημένη. Τα λουλούδια σκορπούσαν τώρα πε-ρισσότερες εσώδιες, καλώντας τους μικρούς τους φίλους, μα αυτοί φοβότουσαν τη βροχή και δεν άπαντούσαν στο κάλεσμά τους.

Σαφηνικά ακούστηκε ένα παραπονεμένο τιτί-βισμα και ένα χελιδόνι έβγασε από τη χαλο-σμένη φωλιά του, μπροστά στον κορμό μιας πορτοκαλιάς, τρέποντας από το κρύο.

—Αχ! να μπορούσα να το ζεστάνω λίγο!... πνέφτηκε η καλόκαρδη πορτοκαλιά, γέροντας τον κορμό της, για να πιαστή το μικρό χελιδονάκι. Αυτό έκανε μια άπνευσμένη προσ-πάθεια να πιάσει το χαμηλότερο κλαδί, μα δεν ύπολόγισε καλά τις δυνάμεις του και κι' έ-πεσε κάτω στη γη, τιτιβίζοντας λυπημένα.

Την άλλη μέρα, ο ήλιος βγαίνοντας βρήκε

τη γη άναξωγονημένη και τη μητέρα χελιδόνα να κλαίει για το χαμένο χελιδονάκι...

ΠΟΡΦΥΡΗ ΜΑΣΚΑ

ΔΙΜΠΕΛΑΚΙΑ

Γαλήνια ξετυλίγεται η περίφημη κοιλάδα των Τεμπών. Την πρασινάδα της διακόπτουν τα άσημένα νερά του Πηνειού. Από πάνω της, στέκουν επιβλητικά οι αιώνια χιονισμέ-νες κορφές του Όλύμπου. Και απέναντι, μια άπέραντη πρασινάδα σκεπάζει δόκληρο τον Κίσσαβο. Εκεί, σε μια καταπράσινη πλαγιά, στέκουν τα ιστορικά 'Αμπελάκια, ώρα και περήφανα. Κάποτε έδω φώλιασε η δόξα. Με-ρικά παλαιά άρχοντικά, που μένουν άκόμη, το δείχνουν. Όμως η δόξα δεν άργησε να πά-ρη κι' από δω τα πέπλα της. Και φεύγοντας, άφησε τα 'Αμπελάκια ένα κοινό χωριουδάκι, όπως όλα. Όμως οι φυσικές καλλονές δεν μπορούν να χαθούν ποτέ. Σα χάθηκαν οι άρ-χόντισσες με τα βαριά χρυσαφικά και τα φο-ρέματα, που το θρόνισμά τους θαρρείς αντι-λαλεί άκόμη στους ρημαγμένους πύργους, μέ-νει σε κάποια γωνιά μια πολυδουλεμένη άξι-να. Και παντού αντικρύζει ροζιασμένα χέρια μα χαμογελαστά πρόσωπα, πλημμυρισμένα με την άπέραντη εκείνη φιλόξενη διάθεση, που χαρακτηρίζει τους 'Ελληνες χωρικούς. Και η φύση, σαν ανταμοιβή για την καλή καρδιά των ανθρώπων, χαρίζει ό,τι πιο όμορφο έχει. Χαρίζει τα δροσερά εκείνα πρωινά, που δίνουν στα 'Αμπελάκια την εύκαιρία να παρουσιά-

σουν ό,τι πιο όμορφο έχουν. Κοπέλλες, με τη μαντήλα στο κεφάλι, τραβούν για τις θρύσες με τα πλατάνια. Οι νέοι, μαζεμένοι παρέες παρέες, τραβούν για τη δουλειά, χωρίς κανέ-να άγκομαχό, γιατί έξερουν ν' αγαπούν τη γη. Όστόσο, τίποτα απ' αυτά δε συγκρίνε-ται με το θαυμάσιο θέαμα που παρουσιάζουν τ' 'Αμπελάκια το δειλινό και το βράδυ. Την ώρα εκείνη, ο ήλιος φθάνει στη δύση του πε-ριτριγυρισμένος από χρυσά συννεφάκια, που αναρωτιέται κανείς αν είναι αλήθεια σύννεφα ή άγγελάκια με όλόχρυσά φτερά, που άφησαν τον Παράδεισο, για να συνδεύσουν τον θα-σιλιά της ημέρας στη δύση του. Τότε ο Πη-νείος μοιάζει με χρυσοκόκκινο φίδι μέσα στην πρασινάδα της φύσης και τα αιώνια χιόνια του Όλύμπου στις κορφές του βάφονται πορ-φυρά. Ασφαλώς, μπρος σε κανένα τέτοιο θέ-αμα θα βρέθηκε κάποιος καλλιτέχνης και θα φαντάσθηκε πως ο Όλυμπος είναι η κατοικία των θεών. Και τότε, ανάμεσα στη χρυσή δύ-ση, θα φανή και η λιγερή κορμοστασιά κανε-νός δοσκού, που θα κατεβαίνει από τη βουκή, σφυρίζοντας στα πρόβατα. Σε λίγο το φαν-τασμαγορικό θέαμα σβήνει. Τότε προβάλλει δειλά από κάποια κορφή η χλωμή βασιλίτσα της νυχτιάς, η σελήνη. Το βραδινό άσράκι χαϊδεύει τα βασιλικά στα παράθυρα και στις ούλες κι' αυτά ξεχύνουν μια μεθυστική ευωδιά.

Κάπου μακριά άντηχεί μια λησμονημένη καν-τάδα που μοιάζει να έρχεται από βαθιά, από ένα ένδοξο ιστορικό παρελθόν. Τα δέντρα σα-λεύουν τα φύλλα τους και είναι σα να λένε: «Έλα, έλα έδω στα άγαπημένα 'Αμπελάκια, στη φύση, στα δέντρα, στους άγνους χωρι-κούς. Έλα κοντά μου. Μαζί μου δε θα βρης μόνο τη γαλήνη, θα βρης κάτι περισσότερο και μεγαλύτερο: Τον ίδιο το Θεό. Έλα. Έ-λα».

ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Μια μέρα με φώναξε η γιαγιά μου στη' κάμαρά της. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα' στα χέρια της κρατούσε ένα μικρό κουτί. «Έλα παιδί μου», μου είπε. Καθώς πλησία-σα, αναγνώρισα το κουτί, που είχα ξαναδεί πολλές φορές στα χέρια της. Το κρατούσε σα να ήταν ένας πολύτιμος θησαυρός. «Το θυμάσαι αυτό, παιδί μου;» είπε με βραχνή φωνή, ενώ άνοιξε το κουτί και άφησε να φα-νέ ένα κατακόκκινο μαρμαένο τριαντάφυλλο!

Ναί, το θυμόμουν! Ήταν το τριαντάφυλ-λο που είχε προσφέρει η μικρή μου αδελφή στον παππού μου, για τη γιορτή του. Λές και τον βλέπω μπροστά μου, να χαμογελά εύχαριστημένος, καθώς άκούει το μαρβό να ψιθυρίζει, για πρώτη φορά, τη λέξη «πά-που». Δάκρυα χαράς έτρεχαν από τα μάτια του.

Πήρε το τριαντάφυλλο και το φύλαξε καλά. Κάθε φορά που το έβλεπε ξαναζωντανεύε η άναμνηση στο νο του και χαμογελούσε. Μέρα με την ημέρα αυτό μαραινόταν, μα δεν τόν πείραζε. Στα μάτια του εξακολουθούσε να είναι κατακόκκινο, φρέσκο, όπως τότε...

Πόση άγάπη είχε η γιαγιά στο τριαντά-φυλλο αυτό! Ένα δάκρυ κύλησε από τα μά-τια στο μαρμαένο λουλούδι, και άναξωγο-νησε όλες τις χαρούμενες άναμνήσεις. Ήταν το μόνο ζωντανό ένθιμο αυτού που έφυγε. Τούτο το άνθος μες στα μαρμαένα του φύλ-λα έκλεινε τόσες άναμνήσεις!...

ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

166
ΤΟΣ-ΤΟ, προσχωρώ στο σύλλο-γο των Στρογγυλοκεφάλων.
ΑΝΑΝΙΑΣ 2

167
ΤΟΣ-ΤΟ, έσύ προκαλείς την κα-κοκαιρία; Κεφαλλονίτη, εξαφανί-στηκες;
ΓΛΑΥΕ

168
ΣΤΟ Νέστορα (747):
Το κάθε τι που έκφράζεται νομίζεις με θυμάνει;
Είς την κρυάδα ξεπερνά άκόμα και το χιόνι.
Και έπομένως τόν τρανό μη θέω να παραστήσης μένος στον ύπνο σου θα δής ότι θα με νικήσης.
ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

169
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

170
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

171
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

172
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

173
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

174
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

175
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

ΤΟΣ-ΤΟ
(Στρογγυλοκέφαλος)

176
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

177
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσως-ίσως, είναι κείνα που με κάνουν να ξεναγραύω στη στήλη τούτη των μικρών άγγελιών. Θα μου έδινες κι' άλλη μια χαρά ό-μως, με λίγες λέξεις σου, τώρα το καλοκαίρι; Ρόδινο Μπουμπού-κι, τους καλύτερους χαιρετισμούς του, σου στέλνει ό

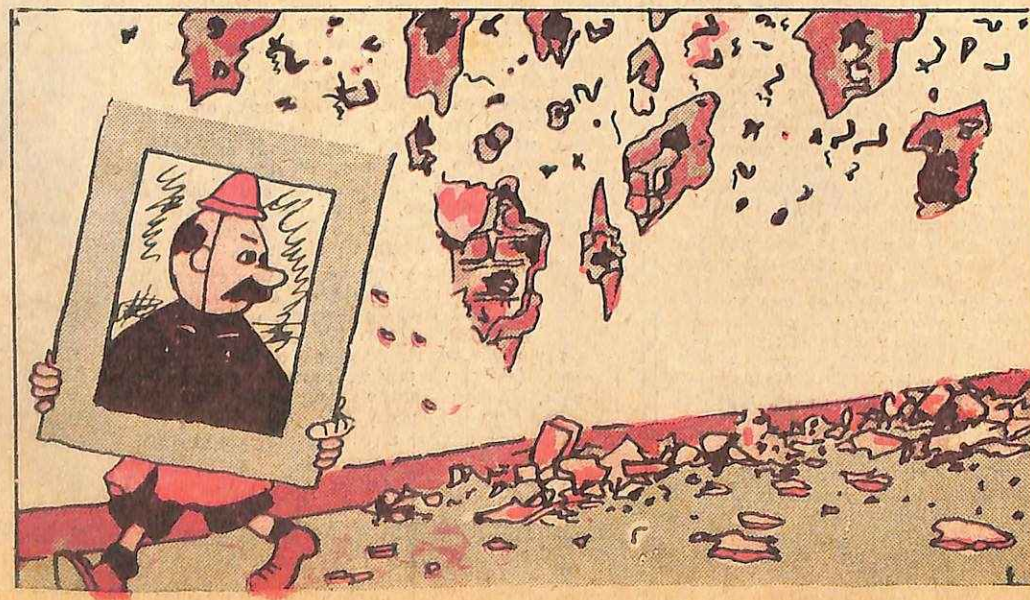
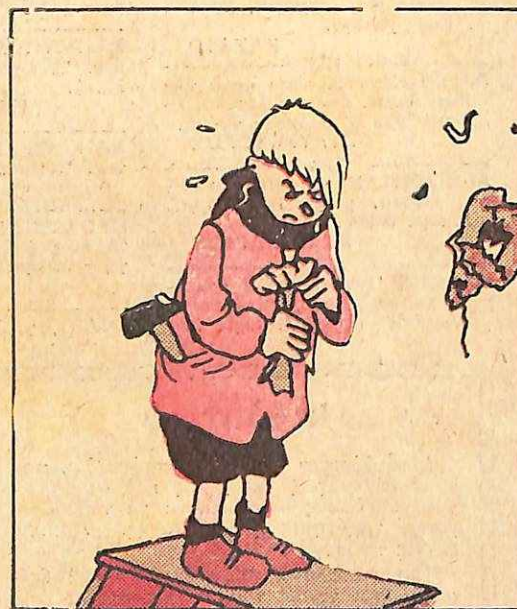
178
ΑΣΗΜΕΝΙΑ Βροχή, δεν έγραψες, γιατί; Λυκειόμωλο, άκόμη δεν έλαβα! Γιατί όχι, Άμλετ; Καν-τρίλια, Σβημένο Όνειρο, χίλια θερμoαντιχαιρέσματα! (καλο-καιριάτικα θερμά). Άδελφοί Χ, γεια σας! Έστρελίτα, γιατί σιω-πήσες; Βιολέτα, μήπως τώρα; (1177). Μήπως στα δικά σου Ό-νειροπλήκτρα; (Όμοιοπαθείς;) (1230). Συννεφιασμένη (γιατί!); Άνοιξη, Άθανάσιε Βιωτέ, αντι-χαιρετώ φιλικά! Μήπως προσ-πάθησες, Άστέρη; (1321) (Εί-ναι δυνατόν τώρα!); Τός-το, δι-καίολογείσαι! Ζέστες βλέπεις... Δίκ Σάνδ, χαιρόμαι. Νινέτα... άς γίνουμε! Στραδέλλο, συχα-ρητήρια! Μυστηριώδης Βολιωτο-πούλα, σ' εύχαριστώ! Νέστορα, κουτόν! (1479). Κυμβελίνα, στη 1540, αντιφάσκει, Λυκόφως, έ-πιμένω στο αϊντ-μεμουάρ! Τσά-φλι Πασατέμπο, σε αντιχαιρετά ό... έαυτός μου! Άδελφοί Χ, γία-τί; (1556). Δηλαδή που, Κρο-ταλία; (1560). Σουλιώτισσα, θερ-μoαντιχαιρετώ. (Γράφεις);. Τί Τί να γίνη, Άττάλη; Άρκομαι στη φίλια! Άν ήταν έτσι Όπε-ρε, θα έπρεπε τώρα να τσκανό-μαστε. Άλλά άς είναι... κόλλα το! Σωφεράκι, χάρισμά σας! Δίκιο έχεις, Άρη Μελά! Το κα-κομήλημα είναι άγορίστικο έλάτ-τωμα. Μήπως όμως η συναισθη-ματικότητα που σε κάνει να... φιλάς τόν καθρέφτη, είν' εκείνη που φταίει, ώστε να μην έχεις κακομήλησει ως τώρα; Άλλά τί να γίνη; Το χάρισμα της πνευμα-τώδους άλληλογραφίας είναι δικό σου μόνο προνόμιο... Συλλογι-σθηκες όμως αν κανένας σπινθή-ρας του πνεύματός σου, πάει στο τερεινθέλαιο, τί θα γίνη; Φυ-λάξου! Το μικρό μου μυαλό, λέει, πως δε θα ώφεληθής! Γλυκιά Βολιωτοπούλα, σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, που μου έ-δωσαν άνειπίκτη χαρά και πού, ίσ

Τῶν
κι' ὁ Παπούτῶν

Γιὰ νὰ κρεμάση
τὸ κάδρο τοῦ φί-
λου τοῦ Ἀστυ-
νόμου., περιποι-
ήθηκε τὸν τοῖ-
χο!

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσανε κι' ὁ αὐτοκράτορας Ἀῆ μασου-
λοῦσε ὀλημερίς, ὥπου τὸ κορμὶ του γίνηκε μὴ γυαλιστερή
σφαῖρα. Καὶ νῆτανε μονάχα αὐτό. Ὁ αὐτοκράτορας Ἀῆ βαρέ-
θηκε τὰ φαγητά καὶ τὰ γλυκά, τὰ σερμπέτια καὶ τὰ ποτά
ποῦ τοῦ φέρναν οἱ ὑπηρέτες του. Ὅλα τὰ γεύτηκε, ὅλα τὰ
δοκίμασε, μὰ, τῶρα πιά, βαρέθηκε ὅλες τίς παραλλαγές ποῦ
σκαρφίζονταν ὁ ἀρχιμάγειρας μὲ τοὺς παραμαγέρους.

Και μιά μέρα, κεί που συλλογιζότανε φουρκισμένος πώς είχε άναξιους υπηρέτες έφτασε στ' αútια του γλυκό κελάϊδι-
σμα. Ήτανε τ' άηδόνη, που έλεγε τό παθητικό του τραγούδι,
μέσα στις πράσινες φυλλωσιές.

Τὸ κελαηδεῖ ἔτσι γλυκά, ρώτησε.

Τ' ἀηδόνι, μεγαλειότατε.

Μοῦ τό μαγειρέψατε καμιά φορά;

Ὁ ὑπηρέτης ἔμεινε βουβός. Τὸ ἀηδόνι, εἶναι ἱερό πουλί γιὰ τὸν καλὸ κινῆζικο λαό, ποὺ λατρεύει τὸ τραγοῦδι τοῦ Ρωτῶ ἔν μοῦ μαγειρεύατε καμιά φορὰ ἀηδόνι, Τέτοιο γλυκὸ κελάηδημα θὰ βγάλῃ, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ γλυκὸσάρκο πουλί, βροντοφώνησε ὁ αὐτοκράτορας Αἴ.

Μά.....τραύλισε ὁ ὑπηρέτης.

Δέν ἔχει μά καί ξεμά. θέλω νά φάω ἀηδόνι.

ὥστόσο κανείς κινέζος δὲν ἤθελε νὰ πιάσῃ τ' ἀηδόνι νὰ τὸ σφάξῃ καὶ οἱ μέρες περνοῦσαν. Τέλος βρεθῆκανε μερικοῖ, ποὺ πληρωθῆκανε πολὺ ἀκριβὰ, πιάσανε τ' ἀηδόνι καὶ τὸ σφάξανε.

Ὁ ἀρχιμάγερας τὸ πῆρε μὲ δακρυσμένα μάτια, ἀναφε-
 ροῦν, μὲ κλαριά ἀπὸ μέντα κι' ἀπὸ δίδυμο καὶ μαγεύερε τ' ἀ-
 δονάκι σὲ σιγανή φωτιά, τὸ σεργίρισε σὲ πιατέλα, ποὺ εἶχε
 ζωγραφισμένα τῇ γῇ μὲ τὰ λουλούδια.

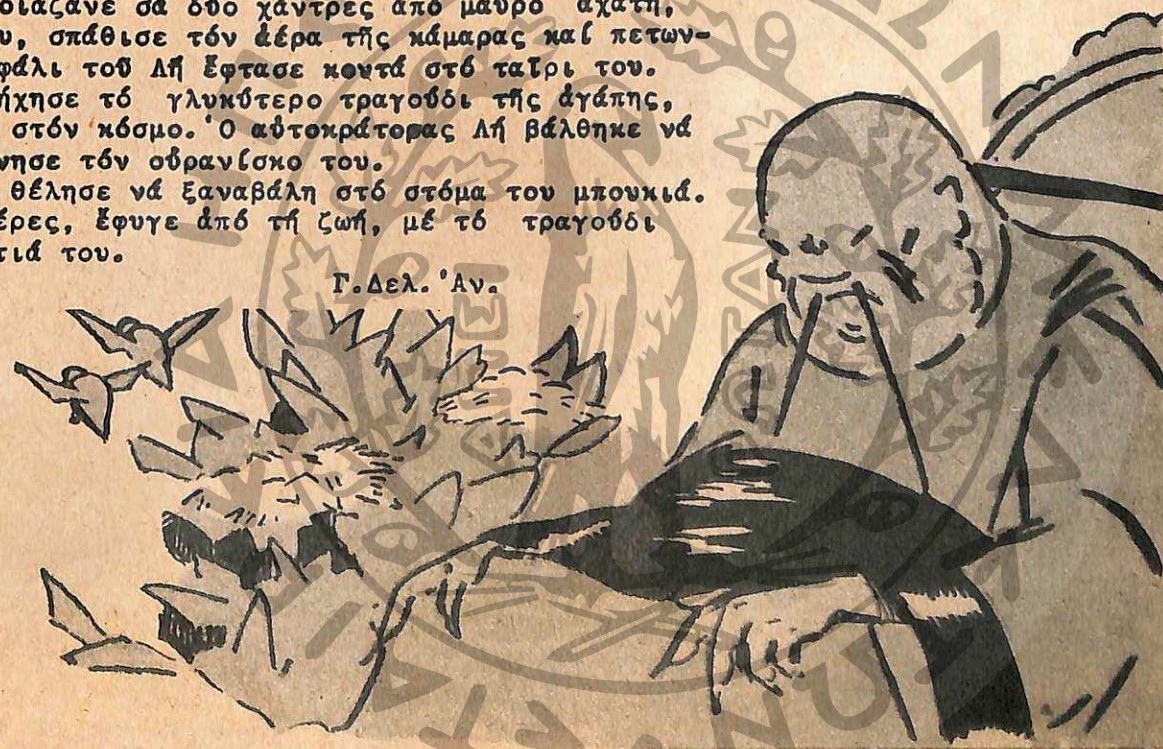
Πάει νά πιάνει τ' ἀηδόνι, μέ τὰ ξυλάνια του ὁ αὐτοκρά-
τορας ὁ Λή, σπάνει τὰ ξυλάνια. Πάει νά τό κόβει μέ τό μαχαί-
ρι, σπάει τό μαχαίρι. Πάει νά τό δαγκώσει μέ τὰ δόντια του,
σπάνει καί τὰ δόντια. Κι' ἀκόμα χειρότερο, ἡ γλῶσσα τραβήχτηκε
μέσα στό λάρυγγά του.

Του αὐτοκράτορα τοῦ ἦρθε νά πνιγῇ. Ἐνοιξε τὸ παράθυ-
ρο μὰ τότε γίνηκε τὸ θάμα. Τὸ ταῖρι τοῦ ἀηδονιοῦ κάθησε στὸ
κλαδί ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, νά κλάψῃ, κελαηδώντας, τὸ ταῖρι
του. Κι' ἀναστήθηκε τότε τὸ μαγειρεμένο ἀηδόνι. Ἐνοιξε τὰ
ματάκια του, πού μοιάζανε σὰ δύο χάντρες ἀπὸ μαῦρο ἀχάτη,
τάνισε τὰ φτερά του, σπάθισε τὸν ἀέρα τῆς κάμαρας καὶ πετών-
τας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Λη ἔφτασε κοντὰ στὸ ταῖρι του.

Και τότε αντήχησε τό γλυκύτερο τραγούδι της αγάπης, που άκοούστηκε ποτέ στον κόσμο. Ο αυτοκράτορας Αή βάλθηκε νά τό άκούη και λησμόνησε τόν ουρανίσκο του.

Τόσο, που δέ θέλησε νά ξαναβάλλη στό στόμα του μπουκιά.
Ώσπου, σέ λίγες μέρες, ξφυγε από τή ζωή, μέ τό τραγούδι
τοῦ ἀηδονιστοῦ στ' αὐτιά του.

Γ. Δελ. 'Αν.

Χαρά για μικρούς καί μεγάλους!

Ο ηλεκτρισμός
δέν είναι πολυτέλεια·
είναι ανάγκη.

Με τόν ηλεκτρισμό, τò σπίτι γίνεται
άληθινός παράδεισος. Οί σταθμοί
ήλεκτροπαραγωγής καί τὰ δίκτυα
τῆς ΔΕΗ φέρουν στήν Ἑλληνική Οἰκο-
γένεια τήν άνεση, τήν υγεία, τή χαρά.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ